CAROLINE COTTRELL

Soție sau prietenă?

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Lista de intervenții prevăzută pentru întreaga zi fusese epuizată. Sala de operație, repusă în ordine, strălucea de o curățenie aproape sterilă. Chirurgii și anesteziștii părăsiseră blocul operator, la fel și supraveghetoarea și cea mai mare parte a infirmierelor atașate serviciului de chirurgie. Doar o singură fată tânără, așezată pe un taburet în fața unui cărucior, aranja instrumentele pe un platou, cu pricepere și precizie.

Mică, îngrijită, puțin plinuță, nu era de o frumusețe să-ți taie respirația, dar ochii îi străluceau de viață și gura, puțin prea mare, se arcuia fermecător când râdea, ceea ce, din păcate, se întâmpla rareori. Își termină treaba, profund absorbită de gânduri și într-o dispoziție mai curând ursuză.

Când era de serviciu sâmbăta, după ora optsprezece, Lavinia Hawkins avea în general timp să se abandoneze gândurilor. Singurul necaz era că acestea nu erau deloc plăcute. Peste două zile, trebuia să meargă în vizită la mătușa Gladys, pentru a avea o conversație serioasă

cu Peta, sora sa mai mică. Poate până la urmă va ieși ceva bun. Scoase din buzunar scrisoarea Petei, pentru a o mai citi o dată.

Mama le murise cu un an mai înainte. Mătușa Gladys îi oferise un acoperiș Petei. Aceasta era acolo îngrozitor de nefericită. Lavinia fusese mai întâi foarte recunoscătoare pentru acest ajutor, deoarece ea nu avea un ban. Renta din care trăise mama sa, se stinsese o dată cu ea. Tatăl murise de ani de zile. Tânăra fată făcea tot posibilul pentru a contribui la nevoile surorii sale, deoarece ar fi fost o crimă să o facă să-și întrerupă studiile. Așa că Lavinia acceptase oferta mătușii Gladys, dar fusese o greșeală.

Mătușa Gladys era văduvă. Mijloacele sale îi permiteau să trăiască în mod confortabil într-o casă mare, condusă de o intendentă eficientă, lăsându-i timp să se ocupe de pasiunea sa pentru bridge și să organizeze reuniunile din comitatul său. De bună credință, Lavinia crezuse că va fi fericită să trăiască împreună cu Peta, o adolescentă încântătoare, cu caracter plăcut și adaptabil. Dar după câteva luni, simți că ceva nu mergea. Depășindu-și reticențele, sora sa îi mărturisise până la urmă că mătușa descoperise în prezența sa anumite inconveniente. Totuși, tânăra fată își petrecea cea mai mare parte a timpului la școală. Rămâneau weekendurile și vacanțele...

– Ar fi trebuit să-mi vorbești despre asta mai înainte, draga mea. Aș fi avut o discuție cu mătușa Gladys...

Strângând lângă ea umerii plăpânzi ai surorii sale, Lavinia știa rostind aceste cuvinte, că situația era delicată. Peta mai avea cel puțin doi ani de studii de făcut. Presupunând chiar că ar fi avut un apartament, pentru a o primi la Londra, ceea ce nu era cazul, unde ar fi găsit banii necesari pentru studiile surorii sale?

– Încearcă să reziști încă un an sau doi, timp în care voi face economii pentru a închiria un apartament.

Peta promisese să facă tot posibilul. Dar cu o săptămână mai înainte, scrisese de la Cuckfield, rugând-o pe Lavinia s-o scoată din casa inospitalieră a mătușii Gladys... Lavinia împături din nou scrisoarea și o vârî în buzunar, cu capul greu de preocupări. Ce să facă? Deocamdată nu avea nici cea mai mică idee.

Cea mai mare parte a prietenelor erau deja instalate la cantină pentru cină. Shirley Thompson, destinată sălii de chirurgie pentru femei, tocmai declara cât o ținea gura că se săturase până peste cap de acest serviciu și de spitalul Jerrold.

– Să mergem în camera mea, Lavinia, făcu brusc. Am cumpărat Nursing Mirror, pentru a consulta mica publicitate. Am intenția să caut altă slujbă.

Lavinia n-o crezu decât pe jumătate. Shirley frecventa cu asiduitate unul din chirurgii spitalului și își anunța intenția de a pleca aproximativ o dată pe lună. Dar era prea devreme pentru a se culca. Neavând nimic mai bun de făcut, își urmă prietena în camera sa și parcurse o dată cu ea coloanele cu oferte de serviciu. Privirea îi fu imediat atrasă de un anunț cu caractere mari, purtând un simplu titlu: AMSTERDAM. Îl citi cu atenție, uimită brusc de o idee, la prima vedere luminoasă.

Anunțul oferea un salariu aproape fabulos infirmierelor calificate, capabile să lucreze în sala de operație. Nu se pretindea cunoașterea limbii, lecțiile de olandeză fiind prevăzute în program, cu condiția ca aspirantele să rămână prin angajament cel puțin șase luni în acele locuri.

Lavinia făcu un calcul rapid. Dacă anunțul își ținea promisiunea, cu un asemenea salariu ar fi avut mijloacele de a închiria un apartament, pentru a-și aduce sora lângă ea... Planul era puțin nebunesc și prezenta un inconvenient. Studiile Petei ar fi întrerupte un anumit timp. Dar asta se putea întâmpla oricum, dacă sora sa rămânea la Cuckfield, așa cum mergeau lucrurile...

Vehemența scrisorii sale o făcea să se teamă de ce era mai rău. Lavinia se înfioră la ideea că putea face o escapadă. Oare nu era mai bine să fie supravegheată, cât timp lua alte măsuri care să-i permită să-și termine studiile și să-și câștige mai departe existența?... În câteva săptămâni, va împlini șaisprezece ani și va putea părăsi școala în mod legal. Cu siguranță, trebuia să existe un mijloc de a o face să-și continue studiile în Olanda. O rugă pe Shirley să-i împrumute ziarul și se așeză în pat, pentru a se gândi serios la problemă.

Două zile mai târziu, se duse la Cuckfield. Peta, singură în casă, o aștepta cu nerăbdare. O singură privire asupra chipului răvășit al surorii sale o convinse că era îngrozitor de nefericită și că trebuia să găsească o soluție problemei sale, cât mai repede posibil.

– Nu mai rezist, Lavinia. Mătușa Gladys nu încetează să mă facă să simt cât de bună este cu mine și mă tratează ca pe o cerșetoare... Mai mult, pretinde că tu vei veni să-i servești de domnișoară de companie, când voi fi în măsură să-mi câștig existența, în compensație a tot ceea ce a făcut pentru mine... Oare ce se va întâmpla cu noi?

– Am un plan, draga mea. Ai răbdare. Nu suport să te văd în starea aceasta.

Îi explică planul său, în mare, având grijă să sublinieze inconvenientele pe care, în bucuria sa, Peta le înlătura cu un gest.

– Vei putea avea grijă de tine și să suporți această situație până când îți termini anul școlar? Îmi trebuie o lună de preaviz pentru a părăsi spitalul Jerrold și câteva săptămâni pentru a pune lucrurile la punct în Olanda, înainte să te aduc...

– Bineînțeles, făcu Peta, entuziasmată. Crezi că vom putea trăi din salariul tău? Aș putea găsi de lucru...

– Aș prefera să-ți urmezi studiile. Cred că ne vom putea descurca. Mai târziu, când vei învăța limba țării, poate vei putea să lucrezi la UNESCO sau într-un organism de acest gen... Mătușa Gladys nu va întârzia să se întoarcă. Să vorbim despre altceva și să încercăm să avem un aer firesc când va fi aici...

Mătușa le găsi adâncite în cărțile de școală ale Petei, discutând despre fizica aplicată, despre care Lavinia nu știa practic nimic. Se ridică pentru a primi de la mătușa sa un sărut glacial, din vârful buzelor, pe obraz, înainte de a o măsura din cap până în picioare.

– Ești cu adevărat prost îmbrăcată, biata mea Lavinia. Nici un aspect... Ai făcut bine să alegi profesia de infirmieră. Păcat că nu ți-ai început studiile puțin mai devreme... La douăzeci și șase de ani ar fi trebuit să fii deja infirmieră șefă!

Lavinia își frământa mintea pentru a găsi un răspuns potrivit la această remarcă lipsită de amabilitate. Preferă să vorbească despre altceva....

Mătușii Gladys îi plăcea să mănânce bine, prânzul fu excelent. Dar nu se putu stăpâni să le atragă atenția nepoatelor că aveau un mare noroc să beneficieze de generozitatea sa. Nu era de mirare, își spuse Lavinia, că biata Peta era în acea stare.

La ora ceaiului, Lavinia plecă, spre marea ușurare a mătușii, nerăbdătoare să-și primească partenerele pentru partida de bridge prevăzută în acea seară.

– Dacă permiți, mătușă Gladys, voi veni s-o văd pe Peta săptămâna viitoare...

Ca răspuns la candidatura sa, Lavinia primi o scrisoare lunea următoare, în care i se cerea să se prezinte a doua zi după-amiază, pentru a răspunde întrebărilor prealabile angajării personalului cerut pentru Olanda.

O duzină de tinere femei așteptau deja când aceasta sosi, toate mai tinere și mai frumoase decât ea. Nu se așteptase la o asemenea concurență. În sfârșit, îi veni rândul.

O femeie între două vârste, instalată la o masă, o invită să ia loc în fața ei. Mai asistau alte două persoane, un bărbat de aproximativ cincizeci de ani și o femeie tânără, puțin mai în vârstă decât Lavinia.

– Vă mulțumim că ați răspuns anunțului nostru și ați venit să ne vedeți. Numele meu este Lena Platsma, Christa Smid este infirmiera șefă a spitalului nostru, iar profesorul Van Leek, la dreapta mea, este directorul nostru medical la Amesterdam. Care vă este calificarea profesională, domnișoară Hawkins?

Lavinia își menționă calificarea, având grijă să respecte cea mai strictă obiectivitate.

– Care sunt motivele care vă incită să vreți să lucrați cu noi?

Tânăra infirmieră spuse adevărul, fără să insiste prea mult asupra agresivității mătușii sale.

– Cred că voi putea să trăiesc împreună cu sora mea din salariul pe care-l propuneți. Ne dorim să locuim amândouă. La Londra este

imposibil, sunt găzduită la spital și mijloacele mele nu-mi permit să închiriez un apartament. În plus, mi-ar plăcea foarte mult să trăiesc la Amsterdam. Încă n-am părăsit niciodată Anglia.

– Vă place munca dumneavoastră?

– Foarte mult.

– Vedeți vreo obiecție în a ne adresa superiorilor dumneavoastră, la spitalul Jerrold?

– Nici una. Oricum, în cazul în care candidatura mea este acceptată, va trebui să dau un preaviz înainte de a pleca.

– Vă mulțumesc, domnișoară Hawkins. Vă vom aduce la cunoștință decizia noastră, imediat ce va fi posibil, răspunse Lena Platsma zâmbind.

Lavinia se întoarse la spital în cea mai mare incertitudine. Știa că referințele îi erau excelente. Dar cu siguranță, nici cele ale celorlalte candidate nu erau mai puțin bune. Încercă să nu se gândească prea mult la asta, pentru a evita o foarte mare decepție în caz de eșec, ajutată de două urgențe, o perforație intestinală și o peritonită. Părăsi sala de operație prea obosită pentru a se gândi la altceva decât să ia o masă rapidă, înainte de a se culca.

Scrisoarea sa de angajament ajunse cu prima corespondență, a doua zi dimineață. Candidatura îi fusese acceptată! Execută un pas vesel de dans, înainte de a se prezenta, gâfâind, la biroul supraveghetoarei generale.

Domnișoara Mint își exprimă regretul de a o vedea plecând și adăugă cu generozitate că era minunat să călătorești în timpul tinereții, asigurând-o că va regăsi întotdeauna un loc în spitalul Jerrold, îndată ce va fi un post vacant, dacă își dorea să revină într-o zi.

Restul zilei se scurse ca în vis. Avu toate greutățile din lume să se stăpânească să-i anunțe vestea bună Patei, temându-se de obiecțiile mătușii. Va aștepta viitoarea sa vizită, prevăzută pentru sâmbăta viitoare.

Zilele treceau cu viteza fulgerului. Primi din Olanda informații referitoare la viitoarea sa slujbă, itinerarul de urmat și data la care era așteptată. Îi mai rămăseseră câteva economii. Putu să-și cumpere mai multe rochii noi pe Oxford Street, într-o superbă după-amiază însorită, convenind admirabil optimismului său.

Se întoarse la spital încărcată cu pachete ce conțineau două rochii din bumbac, una roz deschis, cealaltă de un verde cald, pantofi asortați, un irezistibil costum din jerseu de mătase gri perlă, căruia îi fu imposibil să-i reziste, și un impermeabil de culoarea cafelei cu lapte, achiziționat pentru a-și liniști conștiința. Își etală cumpărăturile pe pat pentru a le admira pe îndelete. Îndată ce Peta va veni să i se alăture, își promise să-i facă această bucurie. În materie de toalete, mătușa Gladys prefera întotdeauna utilul, plăcutului.

Când se duse la Cuckfield, sâmbăta următoare, își sfătui sora să păstreze tăcerea asupra proiectelor lor. Profitând de o scurtă absență a mătușii, ocupată să telefoneze, îi șopti la ureche Petei:

– Totul merge bine, draga mea. Voi pleca peste cincisprezece zile. Încearcă să-ți ascunzi bucuria. Înainte de a putea să vii la mine, vei avea doar timp să-ți treci examenele...

Își scurtă vizita la Cuckfield, mătușa descoperind, ca de obicei, motive întemeiate pentru a o împiedica s-o ducă pe Peta să cineze afară. Nu opunea niciodată nici cel mai mic refuz direct, făcând din acest fapt o discuție imposibilă, dar învățase să-și impună voința. Oare

cum va lua vestea plecării sale în Olanda? Lavinia prefera să nu se gândească.

Își anunță hotărârea sa săptămâna următoare.

Mătușa Gladys rămase surprinzător de calmă.

– Să sperăm că această nouă aventură îți va folosi să urci câteva trepte în profesiune. Probabil este mai în vârstă decât jumătate din infirmierele având statutul tău...

Lavinia se prefăcu că nu aude, ca de obicei. În cazul de față, nu greșea întru totul. Mătușa știa perfect de ce rămăsese acasă, în loc să-și înceapă studiile de infirmieră ieșind din școală. Peta era încă o fetiță, când mama sa, cu o sănătate fragilă rămăsese singură...

– Presupun că pentru tine este o bună ocazie de a cunoaște lumea. Într-o zi, voi avea nevoie de companie, să știi. Peta va fi prea tânără și prea neastâmpărată pentru mine. Contez pe tine, Lavinia, pentru a te ocupa de mine. Este cel mai mic lucru pe care-l poți face, după toate sacrificiile pe care le-am făcut pentru voi două...

Era mai bine să se abțină de la orice comentariu. În afară de câteva perechi de șosete uzate și de câteva cărți moralizatoare, însoțite de o mapă de hârtie pentru scrisori, trimise strict de Crăciun și de aniversări, mătușa nu făcuse nimic pentru ele.

În plus, avea din plin mijloacele de a-și oferi o doamnă de companie. Scoase un profund oftat de mulțumire la ideea viitoarei slujbe care o aștepta la Amsterdam. Mătușa, înșelându-se asupra semnificației acestui oftat, făcu observația că întotdeauna fusese o fată ingrată.

Lavinia nu mai avu ocazia s-o vadă pe Peta înainte de a părăsi Anglia. Se mulțumi să-i telefoneze înainte de plecare și petrecu

săptămâna următoare pregătindu-se. Prietenele îi făcură surpriza încântătoare să organizeze o mică petrecere, în cursul căreia împărțiseră o sticlă de Xeres la douăsprezece, dezlănțuindu-se în cascade de râs și recomandări. O asigurară că toate contau pe ea pentru a-și găsi un soț bogat și frumos în Olanda, care să aibă o casă enormă, pentru a le aduce pe toate lângă ea. Lavinia era foarte populară în spital, dar nimeni nu credea cu adevărat că în Amsterdam o aștepta un destin fabulos, iar Lavinia și mai puțin decât celelalte.

Luă avionul a doua zi dimineața, după o ultimă conversație telefonică avută cu Peta și ateriză nu fără o anumită teamă, la aeroportul Schipol.

Și dacă nu va găsi pe nimeni care să vorbească englezește? I se spusese că olandeza era o limbă îngrozitor de greu de învățat... Și dacă, în Olanda, tehnicile chirurgicale erau diferite de cele pe care le cunoștea? Urmă pasagerii din avion, trecu de vamă și urcă în autobuzul cu destinația Amsterdam, arătă adresa spitalului, înscrisă pe o hârtie, șoferului de taxi care-i încărcă bagajele în mașină.

Noua ei viață începea.

Capitolul 2

Spitalul, izolat de arterele animate prin alei plantate cu arbori, era situat aproape de centrul orașului. Lavinia coborî din taxi și contemplă bătrâna clădire flancată, ici și colo, de adaosuri moderne care se integrau perfect construcției centrale. Șoferul lăsă bagajele pe trotuar și după ce o întrebă în engleză dacă era infirmieră, refuză bacșișul. Când taxiul se îndepărtă, Lavinia aproape avu impresia că pierde un prieten.

Constată imediat că temerile îi fuseseră nefondate. Portarul spitalului, informat de sosirea sa, îi transportă în pas rapid bagajele până într-o superbă galerie cu arcade, din care se deschideau un mare număr de uși. Se opri în fața uneia dintre ele, ciocăni și se dădu de-o parte pentru a o lăsa să treacă.

Micimea încăperii contrasta cu statura impozantă a femeii care stătea lângă fereastră. Părea să aibă aproximativ patruzeci de ani. Fața cu trăsături puternice, deasupra căreia era strâns cu severitate părul argintiu, era luminată de niște ochi de un albastru foarte deschis.

Zâmbi și Lavinia avu impresia că nu întâlnise niciodată pe cineva atât de fermecătore.

– Domnișoara Hawkins? spuse cu o voce la fel de plăcută ca zâmbetul său. Suntem încântați să vă întâmpinăm la St.Jorus și sper că vă veți simți bine printre noi. Luați loc, vă rog...

Lavinia o ascultă cu atenție pe directoare precizând sarcinile pe care le avea de îndeplinit, liberele și salariul la care avea dreptul. Spuse de asemenea câteva cuvinte despre uniforme și despre posibilitățile referitoare la învățarea limbii olandeze.

– Cea mai mare parte a medicilor vorbesc limba engleză. De asemenea, și unele infirmiere. Dacă întâmpinați greutăți să vă faceți înțeleasă de personalul de întreținere, cineva vă va ajuta un timp. Sunt sigură că veți învăța foarte repede lucrurile esențiale... Mi s-a părut că înțeleg că ați prefera să locuiți în afara spitalului. Asta va fi posibil într-o săptămână sau două, când veți fi sigură că veți vrea să rămâneți printre noi. Deoarece, bineînțeles nu ne vom opune deciziei dumneavoastră, dacă veți dori să vă întoarceți în Anglia.

– Cred că rămân un an, pentru a-i oferi un acoperiș surorii mele mai tinere.

Directoarea o privi cu curiozitate, fără să caute totuși să afle mai mult. Apăsă butonul unei sonerii așezată pe birou. O fată tânără, în uniformă de infirmieră, intră în încăpere aproape imediat.

– Juffrouw Fiske, secretara mea, vă va conduce la căminul infirmierelor și vă va arăta camera. Doriți fără îndoială să vă despachetați valiza? Veți putea apoi să mâncați de prânz. După aceea, vă va conduce în sala de operație B. Avem puține intervenții prevăzute pentru această după-amiază. Asta vă va lăsa timp să vă familiarizați cu locurile.

Lavinia îi mulțumi și o urmă pe Juffrouw Fiske printr-un labirint de culoare, străbătu două curți mici aflate între ziduri cenușii înalte, înainte de a sosi în fața ușii camerei sale, aflată la etajul întâi. Încăperea era plăcută, destul de spațioasă și foarte frumos mobilată. Bagajele erau deja acolo. Pe pat, fusese așezat un vraf de uniforme..

– Ne dorim să vă vină bine, spuse Juffrouw Fiske. Sunteți atât de micuță, iar noi suntem mai degrabă niște specimene înalte, în această țară. Voi trimite pe cineva să vă ia la prânz, pentru masă. Sper că vă va plăcea printre noi, domnișoară Hawkins.

Olandezii sunt într-adevăr niște oameni fermecători, își spuse Lavinia, deschizându-și valizele. Știa deja că-i va plăcea noua slujbă și că o va aprecia și mai mult când Peta va fi lângă ea. Îi mai rămânea să întâlnească medicii cu care va fi chemată să lucreze, dar dacă erau la fel de ospitalieri ca cei pe care tocmai îi întâlnise, nu avea de ce se teme.

Uniforma pe care o îmbrăcă îi venea de minune. Îi mai rămânea doar să aștepte să vină s-o ia.

O fată înaltă, blondă-cenușiu, cu o față veselă, îi bătu la ușă și intră în cameră.

– Neeltje Haagsma, făcu strângându-i mâna cu entuziasm.

Lavinia deschise ochii mari, întrebându-se ce puteau să însemne acele cuvinte.

– Este numele meu, spuse tânăra fată, ca și când îi citise gândurile. În general, când două persoane se întâlnesc pentru prima dată, își spun numele și își strâng mâna! Este simplu ca bună ziua, nu găsiți?

Se exprima într-o excelentă limbă engleză.

– Lavinia Hawkins, răspunse râzând.

Oare trebuie să vă spun domnișoară? Cred că se spune "Juffrouw..."

– Nu, nu. Spune-mi Neeltje. Îți voi spune Lavinia. Doar infirmiera șefă, Hoofd Zuster, trebuie să fie numită Zuster Smid.

– Și medicii?

– Le spunem "doctor" și "chirurg" pentru chirurgi.

Pe scurt, este foarte simplu, își spuse Lavinia, ușurată. Nu întârie să-și schimbe părerea sosind într-o sală imensă, unde un mare număr de infirmiere erau așezate la masă, flecărind în gura mare.

Neeltje o prezentă rapid însoțitoarelor de la masă și o lăsă să strângă mâinile celor din jur, pentru a se așeza și ea. Înfometată, Lavinia înghiți cu poftă chiftelele de carne însoțite de o varietate de legume proaspete și de cartofi din abundență. Făcu tot ce putu mai bine pentru a răspunde întrebărilor viitoarelor colege, plăcut surprinsă că pot conversa cu ea în engleză, că cea mai mare parte o vorbeau în mod curent.

Spitalul nu părea să fie de construcție recentă, dar blocul operator era de un modernism nemaipomenit. Ce păcat, își spuse, că nu-i poate povesti asta Petei. Își promise să-i scrie imediat ce va fi posibil. Fu repede absorbită de rutina familiară și nu mai avu timp să se gândească la altceva decât la munca sa. Tehnicile practicate erau aproape identice cu cele de la spitalul Jerrold. Doar un murmur de voci înăbușite, care se exprimau într-o limbă străină îi amintea, deocamdată, că părăsise Anglia. Zuster Smid începuse prin a o observa cu atenție, apoi se relaxă pe măsură ce-i constata competența absolută.

După-amiaza se termină și sala de operație fu pusă în ordine pentru a doua zi dimineață, sau pentru orice urgență care s-ar fi putut

prezenta în timpul nopții. Înconjurată de celelalte infirmiere, Lavinia cină bucuroasă și fu condusă în camera lui Neeltje, în compania a șase prietene, pentru a bea o cafea, la fel cum era obișnuită să facă la Jerrold. Simți o ușoară urmă de nostalgie la gândul prietenelor lăsate la Londra... Era puțin obosită, fără îndoială, își spuse. Nu greșise, deoarece de-abia își puse capul pe pernă, că adormi profund.

Era în a treia zi de lucru când i se ceru să urce la etajul superior să ducă o prelevare la laboratorul de patologie.

Laboratorul era condus de profesorul Ter Bavinck, celebru pentru lucrările lui strălucite de cercetare. Spitalele de mai mică importanță se adresau acestuia permanent și participa la numeroase congrese în străinătate, unde prezența îi era foarte căutată, așa cum Neeltje o informase vorbindu-i despre el cu respect. Lavinia trase concluzia că profesorul făcea obiectul unei venerații speciale în acest spital și și-l imagină cu o mare barbă albă.

Lavinia împinse ușa grea din sticlă a laboratorului și se află într-o încăpere vastă luminată strălucitor, dotată cu un echipament pe care-l cunoștea fără să-i fi înțeles vreodată foarte bine funcționarea. Bărbați aplecați peste microscoape erau toți prea obosiți pentru a-i remarca prezența. Lavinia străbătu încăperea în spatele căreia se afla o ușă pe care era scris numele profesorului și ciocăni. Nici un răspuns. Privi în jur, nehotărâtă.

Din spate, un bărbat cu umeri lați îi atrase imediat atenția. Își opri privirea pe părul blond ca inul, în care se amestecau fire argintii.

– Îl caut pe profesorul Ter Blavinck, spuse Lavinia. Trebuie să-i înmânez o prelevare s-o examineze de urgență, pentru sala de operație B.

Bărbatul ridică din umeri cu enervare, fără să se întoarcă.

– Puneți lamela lângă mine, vă rog, și dispăreți.

Fermecătoarea dispoziție a Laviniei se șterse, făcând loc unei indignări sporite. Puse eșantionul pe masă, lângă cotul său.

– Nu aveam intenția să rămân plantată aici să vă privesc! nu se putu împiedica să facă remarca.

Bărbatul înălță surprins capul și Lavinia avu timp să privească fața de o frumusețe remarcabilă a profesorului, ai cărui ochi albaștri cu gene dese priviră adânc și intens în ai săi. Nu era deloc pregătită pentru zâmbetul prietenesc pe care i-l adresă. Când împinse scaunul pentru a veni spre ea, Lavinia trebui să ridice capul pentru a-l privi, atât de impunătoare îi era statura.

– Ah! făcu profesorul încă zâmbind, iat-o pe domnișoara Hawkins, noua noastră infirmieră englezoaică!... Nici un membru al personalului din acest spital nu și-ar fi permis să-mi vorbească pe acest ton!

Chipul Laviniei își schimbă culoarea și luă o superbă tentă roz. Căuta cu disperare o replică potrivită și, negăsind nici una, strânse cu încăpățânare din buze. Fără îndoială, fusese impertinentă, dar bărbatul o căutase!

– Presupun că este o intervenție în curs?

– Da, domnule.

– Voi anunța rezultatul telefonic, în câteva minute, după examinarea probei. Întoarceți-vă repede la ocupațiile dumneavoastră, îi spuse pe un ton părintesc.

Lavinia nu se putu stăpâni să se gândească la acel bărbat, în timp ce toată echipa îi aștepta raportul, gata să intervină exact cum va

sugera profesorul. Mesajul le ajunse foarte repede. Lavinia se întrebă oare ce gândise profesorul când ochiul său experimentat decelase celulele canceroase din proba pe care i-o dusese. Probabil, pacientul adormit pe masa de operație, din fericire fără să știe ce se întâmpla, nu era pentru el decât un caz dintre multe altele. Probabil nici măcar nu știa dacă era vorba de o persoană tânără sau bătrână, frumoasă sau urâtă, căsătorită sau celibatară.

Doar la ora cinei, Neeltje o întrebă ce credea despre profesor.

– De-abia am schimbat două vorbe, răspunse cu prudență Lavinia. N-am făcut decât să pun proba pe masa sa....

– Atâta tot?

– A remarcat doar că eram noua infirmieră englezoaică. În ceea ce mă privește, l-am găsit... mai degrabă impresionant.

– Este din regiunea Friesland, ca mine. În general, suntem persoane foarte înalte! Chiar dacă este bătrân, este grozav de bine clădit!

– Bătrân? se miră Lavinia. Nu mi s-a părut că are aerul unui moș!

– Are mai mult de patruzeci de ani, precizează o brunetă scundă din capătul mesei. A fost căsătorit. Fiica sa are deja paisprezece ani.

Lavinia își reținu cel puțin o jumătate de duzină de întrebări, care-i veneau pe vârful limbii. Viața particulară a profesorului Ter Blavinck nu era treaba sa. Totuși, i-ar fi plăcut să știe ce se întâmplase cu soția sa. Mica brunetă îi citise probabil gândurile, deoarece continuă:

– Soția i-a murit de peste zece ani. Se pare că n-a fost o soție exemplară. Nimeni n-o plăcea. Profesorul nu vorbește niciodată despre ea. Cine știe, poate el a iubit-o. Fiica sa este adorabilă. Se numește Sibendina.

– Ce nume frumos! făcu Lavinia.

– Este puțin obișnuit, răspunse Neeltje, în timp ce-și bea cafeaua. Vii să vezi un film la televizor, Lavinia?

Îl întâlni pe profesor două zile mai târziu, când se întorcea de la lecția de limba olandeză, ținută de Juffrouw de Wall, foarte mulțumită de progresele sale.

Urmând itinerarul ce-i fusese indicat, se plimba pe o stradă strâmtă, mărginită de case încântătoare cu fațade înguste, strânse unele în altele, înalte de două sau trei etaje, acoperite cu acoperișuri diferite. Unele, mai largi decât celelalte, aveau pontoane duble și uși impozante la care se ajungea printr-o serie de trepte. Interiorul acestor locuințe frumoase trebuia să fie splendid și admirabil mobilat, judecând după superbele draperii, vizibile din stradă.

– Nu mă așteptam să vă găsesc pe aici, domnișoară Hawkins, făcu o voce în spatele Laviniei. Sper că nu v-ați rătăcit...

Tânăra infirmieră se întoarse brusc, pentru a se afla față în față cu profesorul Ter Blavinck.

Nu se rătăcise cu adevărat, dar nu mai avea nici cea mai mică idee de drumul pe care venise.

– Mă întorc de la lecția de limba engleză și străzile acestea sunt atât de frumoase, încât m-am plimbat puțin... Cred că strada aceasta duce la spital...

– Este o fundătură, răspunse profesorul râzând vesel. Merg la spital. Ar fi mai bine să mă urmați.

– Oh! nu... sper să fiu în stare să mă întorc pe drumul meu, răspunse Lavinia prompt, preocupată să nu-l deranjeze pe acest bărbat înalt și calm, care avea asupra ei cea mai ciudată influență.

– Am impresia că nu vă sunt deloc pe plac, domnișoară Hawkins.

Aceasta îl privi descumpănită, pe punctul de a-i spune că, dimpotrivă, îl aprecia foarte mult.

– Nu vă cunosc, profesore, și nu am nici un motiv să nu vă plac. Nu voiam pur și simplu să vă impun prezența mea.

– Evitați problema. Vom lucra împreună în această după-amiază. Este un motiv suficient pentru a ne obișnui unul cu celălalt. O vom lua pe strada aceasta, spuse fără să aștepte răspuns.

Se îndreptă spre un Bentley decapotabil, a cărui portieră o deschise pentru a o face pe Lavinia să urce.

– Un Bentley! spuse aceasta cu un aer admirativ. Credeam că toate notabilitățile țării se deplasează cu Mercedesuri.

– Mașina aceasta este mai spațioasă, făcu însoțitorul său pe un ton detașat.

O conduse fără să spună o vorbă în fața porții spitalului și o luă de braț pentru a o face să traverseze strada, ca pe o bătrână doamnă sau un copil mic. Fu aproape ușurată ajungând la destinație. Înainte de a o părăsi, profesorul o salută cu mâna. Lavinia se duse în camera sa să se schimbe, ușor decepționată, fără să știe de ce. Poate pentru că în acea zi purta una dintre cele mai banale rochii, potrivită pentru cursul de limbă olandeză, dar lipsită de originalitate pentru o asemenea întâlnire.

Era, evident, fără importanță, deoarece profesorul de-abia o privise. De ce ar fi făcut-o? Fetele puțin strălucitoare erau la fel de numeroase în Olanda ca și în Anglia. Se întoarse la munca sa, încercând să se convingă de cât de puțin o interesa persoana profesorului Ter Blavinck.

Îl întâlni din nou, de-abia o oră mai târziu când instala în pat un pacient încă sub anestezie, după o apendicectomie. Când Lavinia înălță capul, îl văzu așezat pe patul vecin, ascultând cu atenție cuvintele ocupantului său.

– Profesorul este lângă pacientul operat de o tumoare, acum două zile... Este un bărbat de o bunătate extraordinară, îi murmură colega sa. Își face întotdeauna timp să vorbească bolnavilor, să-i asculte și să-i ajute dacă poate...

Lavinia se întoarse în sala de operație fără o privire pentru profesor și lucră până la nouă seara. Tocmai punea în ordine instrumentele chirurgicale pe o tavă, în compania lui Neeltje, când acesta intră în sala de operație. Îi adresă câteva cuvinte lui Neeltje înainte de a se îndrepta spre Lavinia.

– Cred că vă terminați lucrul la ora douăzeci și unu? o întrebă.

– Da, domnule.

– Ați putea înceta să-mi spuneți domnule, îi replică făcând o grimasă, n-ar fi oare timpul să mă lași să te invit la cină?

– Oh! Dar... bâigui Lavinia, cu ochii măriți de uimire.

– Te temi de bârfe? Nu te teme, draga mea copilă. Consideră-mă ca pe un unchi din Olanda, dornic să te facă să te simți în largul dumitale la Amsterdam.

– Nu știu cum este un unchi în lumea olandeză, replică Lavinia râzând.

– Nici eu nu prea știu, dar sună întru totul bine pentru a stabili o relație cât mai respectabilă, ce crezi?

Era un mijloc amabil de a-i veni în ajutor unei străine care se simțea puțin singură?

– Vom merge într-un loc liniștit, reluă profesorul fără să-i aștepte acordul, timpul necesar pentru a cina la botul calului. Te voi aștepta în fața intrării principale.

– Încă n-am acceptat, îi aminti Lavinia cu răceală.

Păru atât de surprins și de stânjenit, încât tânăra femeie își regretă imediat cuvintele.

– Dar voi fi foarte încântată să vă însoțesc, adăugă cu promptitudine.

– Nu ne rămâne decât să fim sinceri unul față de celălalt, răspunse profesorul liniștit, lăsând-o la rândul său derutată.

Cu aceste cuvinte, ieși. Neeltje îi risipi ideile nebunești care-i treceau prin minte.

– Profesorul te-a invitat la cină? Ce-ți spuneam!... Este cel mai minunat bărbat, providența sufletelor întristate!

Plăcerea Laviniei tocmai se risipise pe loc. Din fericire, era dotată cu un solid simț al umorului:

– Să sperăm că cina va fi bună, mor de foame! răspunse râzând.

Se duse rapid să se schimbe, neștiind prea bine cum să se îmbrace pentru împrejurare. Seara era plăcută și încă nu se înnoptase. Optă pentru o rochie din bumbac roz și o vestă bine croită. Această ținută s-ar fi potrivit oriunde s-ar duce. Încălță sandale roz, își verifică poșeta și se duse la intrarea principală a spitalului.

Profesorul o aștepta deja cu mâinile în buzunare, rezemat de un perete. Îi veni în întâmpinare în costumul său elegant și bine croit, potrivit întru totul unui bărbat de vârsta sa.

O ajută să se instaleze în luxosul Beutley, mirosind plăcut a piele, iar Lavinia se bucură de plăcerea de a fi dusă în această mașină fabuloasă. Profesorul își parcă automobilul de-a lungul unui canal

strâmt și făcu înconjurul mașinii, pentru a deschide portiera. Lavinia se lăsă condusă în interiorul unui restaurant elegant, al cărui lux aproape îi tăie respirația, până la masa rezervată pentru ei. Mulțumi cerului că avusese ideea bună de a se îngriji de ținuta sa. Cina la botul calului căpătă alură de festin. Parcurse cu ochii lista mare de bucate care-i fu prezentată.

– Anghilă afumată? sugeră profesorul. Cred că ar trebui să încerci asta... Și apoi, poate o friptură de pasăre în sos de vin roșu? Ce-ai spune, pentru început, de un Xeres?

– Prefer să te las să alegi pentru mine. În materie de alcool, nu sunt foarte competentă, mărturisi Lavinia zâmbindu-i.

Vinul de Xeres care îi fu servit, era în același timp sec și plăcut precum catifeaua. Îl gustă încet, ușor neliniștită de puținul interes pe care-l găsea propriei conversații. Dar gazda sa, rezemată de spătarul scaunului, părea întru totul în largul său și nu o scăpa din ochi, sporindu-i stânjeneala.

– Vorbește-mi puțin despre dumneata, spuse brusc. Pentru ce motiv ai venit în Olanda? Pentru o fată atât de eficientă ca dumneata, probabil nu lipsea munca... Familia a fost de acord?

Lavinia îl privi, descumpănită de sinceritatea întrebării.

– Iartă-mă dacă sunt puțin brutal. Asta îți demonstrează în ce măsură îmi lipsește compania femeilor. Am pierdut obișnuința precauțiilor oratorice.

Lavinia bău o înghițitură de Xeres, înainte de a răspunde.

– Părinții mi-au murit. Nu mai am decât o soră, de-abia în vârstă de șaisprezece ani, care trăiește la o mătușă cu care nu este foarte fericită. Răspunzând acelui anunț, am întrevăzut posibilitatea de a o lua cu

mine. La Londra nu aș fi putut s-o fac. Apartamentele costă foarte scump, iar infirmierele nu câștigă averi.

Vinul de Xeres îi dezlegase limba. Nu vorbise nimănui despre proiectele sale și iată că-și descărca inima față de o persoană care-i era aproape străină. I se păru brusc că-l cunoștea de foarte mult timp.

– Ești pregătită să-ți asumi această responsabilitate? Poate vei vrea să te căsătorești...

– Este adevărat, dar încă nu m-a cerut nimeni în căsătorie. Îmi imaginez cu greu ca un bărbat să vrea să-și întemeieze un cămin cu o femeie înzestrată cu o soră!

Îi era greu să distingă ochii profesorului, aproape ascunși în spatele genelor dese. Poate era pe cale să adoarmă de plictiseală.

– Poate te înșeli asupra acestui punct, răspunse el pe un ton liniștit. Ce crezi despre spitalul nostru?

Începând din acea clipă, totul fu mai ușor. Profesorul conduse conversația de la un subiect la altul, în timp ce Lavinia mânca din anghila afumată, apoi din friptura de pasăre, savurând vinul ales după o serioasă discuție cu persoana care se ocupa de vinuri. Nu avea nici o idee despre podgorie, dar era la fel de delicios ca spuma de ciocolată care urmă fripturii. Se abandonă plăcerii acestei mese rafinate, ca cineva care obișnuia puțin să iasă.

– Nu sunt obișnuită cu asemenea festinuri, îi mărturisi profesorului. Dacă asta este ceea ce numiți o cină la botul calului...

– Este o plăcere pentru mine să te văd apreciind-o, răspunse acesta cu amabilitate. Este mult timp de când n-am petrecut o seară atât de plăcută. Dacă vrei, vom putea s-o repetăm...

– De ce nu? făcu Lavinia, luată pe nepregătite.

Acum, cred că ar fi înțelept să ne întoarcem.

– Desigur. Cred că mâine vei avea o zi încărcată.

Pe drumul de întoarcere, de-abia schimbară câteva cuvinte. Profesorul îi ură noapte bună și demară fără să se întoarcă. Lavinia se simțise din ce în ce mai bine cu el. Trebuie să fie un prieten minunat. Adormi gândindu-se la el.

A doua zi dimineață, la micul dejun, colegele sale, informate probabil de Neeltje, sursa inepuizabilă de vești pentru toți, o întrebară dacă cina din ajun fusese plăcută. Cu această ocazie, Neeltje le spuse că profesorul Ter Blavinck va lipsi câteva zile pentru a participa la un congres la Viena și că va fi înlocuit în laborator de bătrânul și arțăgosul Van Vost.

– El nu va avea ideea de a te invita la cină, exclamă spre Lavinia, declanșând o ilaritate generală.

Lavinia se simți brusc incredibil de tristă și în această stare se simți de-a lungul întregii zile. Sperase atât de mult să-l revadă pe profesorul Ter Blavinck în cursul acelei dimineți.

În zilele următoare, tânăra infirmieră își stabili noul mod de viață, îi scrise Petei, muncea cu îndârjire la cursurile de limbă olandeză, se străduia să vorbească englezește cât mai puțin posibil în blocul operator și înfrunta toate dificultățile cu calmul său obișnuit.

Câteva zile mai târziu, această stăpânire de sine fu puțin zdruncinată. Cuprins de îndoială în cursul unei intervenții, chirurgul puse să fie sunat laboratorul de patologie. Două sau trei minute mai târziu, profesorul Ter Blavinck intră în sala de operație pentru a schimba câteva cuvinte cu colegii săi și a lua prelevarea suspectă, pentru a o examina.

Îi aruncă o privire rapidă Laviniei, în picioare în spatele mesei rulante, și ieși.

Așadar, se întorsese! Tânăra infirmieră așeză un nou strat de comprese sterile pe un platou, cu un brusc acces de veselie. Ziua i se păru splendidă, plină de posibilități formidabile. Se opri la timp, pentru a nu începe să fredoneze.

Capitolul 3

Ziua nu fu întru totul splendidă. Era de ore întregi în sala de operație când apăru o urgență, un biet neastâmpărat căzut de la balconul etajului patru al unui imobil. Chirurgii munciră cu răbdare ore întregi. Nimeni nu se gândi să meargă la cină, cu excepția a una sau două infirmiere, care profitară de o clipă de odihnă pentru a bea o cafea. Lavinia munci cu stoicism până la ora șapte seara, fără a avea nici cea mai mică ocazie să-l întâlnească pe profesor la cotitura unui culoar. Simți o decepție pe care o consideră absurdă, se duse să cineze rapid și, pretextând oboseala zilei, se retrase în cameră cât mai repede.

O noapte bună de somn făcu minuni și se trezi cu inima ușoară a doua zi. Lista de intervenții nu era prea încărcată și va fi liberă la ora șaisprezece. Poate de această dată îl va întâlni pe profesor. Poate o va invita să împartă cu el o altă masă la botul calului... Își termină repede micul dejun, încrezătoare în viitor.

Dar nici în acea zi nu se petrecu nimic extraordinar, în afară de munca sa.

Serviciul fusese totuși foarte solicitat, deoarece chirurgii spitalului erau recunoscuți pentru îndemânarea lor.

Neeltje își termina munca de asemenea la ora șaisprezece. Ieșiră împreună, în compania altor infirmiere care țînură s-o facă să viziteze canalele orașului, obligație absolută pentru un nou-sosit la Amsterdam. Lavinia plecă foarte hotărâtă să se bucure de această plimbare. Fusese stupidă să acorde prea multă importanță amabilității profesorului. Cu siguranță, ieșea prea puțin în compania unui bărbat... Dacă o va invita din nou, își promise să găsească un pretext pentru a refuza invitația. Probabil și el își schimbase părerea.

Venea la spital în fiecare zi. Dacă ar fi dorit s-o revadă, ocaziile n-ar fi lipsit.

Traversând curtea spitalului, îl zări brusc de departe întreținându-se cu o femeie tânără. Distanța era prea mare pentru a putea vedea dacă era frumoasă, dar era de-o eleganță de netăgăduit. Îl văzu îndreptându-se spre mașină ținând mâna tinerei persoane și rămase nemișcată până când trecură de poarta spitalului, înainte de a merge să-și întâlnească noile colege, cu bărbia înălțată mai cu mândrie decât de obicei și roșie în obraji.

Când se întoarseră din plimbare, două ore mai târziu, profesorul era în fața intrării, vorbind cu doi interni și cei trei bărbați le salutară pe tinerele fete în trecere cu un "goeden avond". Lavinia își alătură vocea corului infirmierelor, răspunzând politicos la acest bună seara și avu grijă să nu întâlnească privirea profesorului.

A doua zi dimineață, se trezi aproape uitând că era ziua sa liberă. Vremea frumoasă persista și avea o formidabilă listă de muzee de vizitat. Ieși la ora nouă, îmbrăcată într-o rochie ușoară din bumbac și

încălțată cu pantofi cu toc jos, având în poșetă exact atâția bani pentru a merge să prânzească.

Se duse mai întâi la Bijenkorf, Mecca marilor magazine din Amsterdam și petrecu o oră plimbându-se printre raioane. Regretă puțin că nu avea bani pentru a-și putea cumpăra frumoasele lucruri expuse, dar se încurajă cu ideea că în curând își va putea permite. Era deja ora zece și muzeele deschiseseră de o jumătate de oră. Brusc, remarcă faptul că cerul albastru se acoperise dintr-o dată și că nu va întârzia să plouă. Dar muzeul nu era decât la câteva minute de mers. Putea chiar să distingă edificiul impozant. Câteva minute mai târziu, primele picături de ploaie care începură să cadă, se transformaseră pe loc într-o aversă furioasă. Lavinia începu să alerge, cu rochia din bumbac pătrunsă de ploaie.

Bentleyul veni și parcă de-a lungul trotuarului, la câțiva metri în fața ei. Profesorul ieși din el, cu capul descoperit în ploaia torențială, alergă s-o ia fără să spună un cuvânt și o împinse pe scaunul din față al mașinii.

– Ești udă complet, se mulțumi să-i spună, când luă loc lângă ea.

– Mă duceam la muzeu, răspunse Lavinia, recăpătându-și respirația. Nu era decât de traversat strada.

În cazul în care căuta o scuză pentru a o părăsi rapid, va ști că nu-i era greu să găsească un adăpost.

– Este foarte clar, răspunse scurt profesorul, angajându-se în traficul străzii.

– Mă conduci înapoi la spital? îl întrebă Lavinia cu o voce contrariată.

– Dumnezeule, nu! Nu într-o zi liberă! Vei merge mai întâi să te usuci. Nu poți merge la muzeu în halul ăsta.

Mașina puternică parcurse străzile înguste și Lavinia se abandonă plăcerii ca el să-și asume responsabilitățile, fără să pună alte întrebări. Recunoscu un cartier familiar și zări casele frumoase cu fronton dublu care o miraseră când sosise. Profesorul opri mașina în fața celei mai elegante dintre ele, situată la mijlocul străzii.

– Aici locuiesc, îi spuse. Menajera mea îți va călca rochia și tot ceea ce este ud pe dumneata și-i vom cere ca până atunci, să ne pregătească o cafea.

– Este foarte amabil din partea dumitale. Dar... serviciul? Nu te-am întârziat deja?

Profesorul trecu brațul prin fața ei pentru a deschide portiera, înainte de a coborî și el din mașină.

– Am și eu dreptul, din când în când, la o zi liberă, răspunse cu un aer zeflemitor.

Lavinia n-ar fi crezut niciodată că o casă poate fi atât de frumoasă. Văzuse asemenea locuri fotografiate în reviste de decorațiuni și știa că existau, dar în viața de zi cu zi, lucrurile erau mult diferite. Scoase un oftat extaziat privind în jur. Realitatea era și mai frumoasă decât tot ce putuse vedea în reviste. Holul mare și luminos, pardosit cu dale din marmură neagră și albă, era aproape în întregime acoperit cu un covor oriental în culori strălucitoare, roșu și albastru. O scară de stejar cu balustrada splendid sculptată se ridica la un capăt al holului, sub o lustră de proporții foarte mari, atârnată de tavan, atât de sus încât Lavinia trebui să-și strâmbe gâtul pentru a o admira.

– Chiar trăiești în această casă? îl întrebă, uluită.

– Aici m-am născut, îi răspunse, stăpânindu-și un zâmbet. Vino cu mine. Să mergem s-o căutăm pe Pette.

Deschise o ușă, lângă scară, atât de joasă încât el își aplecă puțin capul pentru a trece. Dădea spre o încăpere uimitor de mare și de primitoare pentru o bucătărie, mobilată în stil vechi, dar înzestrată cu toate obiectele moderne dorite de o femeie în casă.

Perdele frumoase și galbene împodobeau ferestrele deschise spre o mică grădină din spatele casei. Un dulap enorm pentru veselă, făcut din lemn, ocupa un perete, în fața unei mese nu mai puțin impozante din mijlocul încăperii. Pe jos era cărămidă hexagonală, roșie. Frigiderul, cuptorul electric, mașina de spălat vasele de-abia se observau, atât de discret erau integrate. Cu siguranță, se aflau undeva și o mașină de spălat și un congelator ascunse, care trebuia să ușureze de asemenea viața celor care trăiau în casă. Profesorul avea probabil venituri enorme pentru a trăi într-o manieră atât de luxoasă.

Trei persoane, nu mai puțin, munceau în bucătărie. Cea mai în vârstă dintre ele, menajera probabil, le veni în întâmpinare, primi instrucțiunile profesorului și-i zâmbi cu amabilitate Laviniei, căreia îi făcu semn s-o urmeze.

O conduse pe o scară mică, până într-o încântătoare cămăruță tapisată în întregime cu bumbac înflorat și lambrisată în stejar de culoare închisă. Lavinia se putu dezbrăca acolo pentru a-i da hainele ude, îmbrăcând în loc un halat din satin albastru pe care i-l întinse Pette. Îi venea destul de bine. Poate puțin prea strâmt pentru formele sale pline... Își pieptănă părul ud încruntându-se, fu încă o dată condusă într-o încăpere foarte elegantă, la dreapta holului și trebui să admită că frumusețea mobilelor și a tapetului de un albastru ca safirul, erau gata să-i taie respirația.

Profesorul o aștepta acolo, privind pe o fereastră și se întoarse imediat când Lavinia intră în încăpere, foarte intimidată.

– Îmi pare cu adevărat rău că te-am deranjat atât de mult, reuși să bâiguie tânăra femeie.

– Sunt un bărbat egoist, replică profesorul făcându-i semn să se așeze. Dacă ești aici, este pentru că îmi face plăcere!

Luă un scaun și își încrucișă picioarele lungi, perfect în largul său în propriul univers.

– Nici măcar nu m-ai privit trecând ieri seară prin fața mea, îi făcu observația. Păreai contrariată. Mărturisesc că nu mi-a displăcut, deoarece asta înseamnă că te interesezi puțin de mine.

Lavinia luă un aer ofensat, care-l făcu să zâmbească.

– Nu te supăra! Ne-am promis să fim atât de sinceri cum trebuie să fie doi prieteni unul față de celălalt. M-am întors de trei zile și hotărâsem să nu te mai văd câtva timp. Dar ieri, mi-am schimbat părerea. Eram pe punctul de a te invita la cină, când o veche prietenă mi-a cerut sfatul...

Lavinia nu știa de ce îi povestea asta, dar nu putu face altceva decât să răspundă cu aceeași sinceritate.

– Te-am văzut cu ea...

– Așadar, așteptai venirea mea! spuse profesorul zâmbind din nou.

Conversația luând o turnură neașteptată, Lavinia răspunse cu demnitate și o urmă de rea-credință.

– N-am așteptat nimic de acest fel, profesore...

Sosirea Pettei care aducea cafeaua o salvă de această situație supărătoare.

– Crezi fără îndoială că nu sunt decât un cvadragenar vanitos, spuse profesorul cu o voce suavă.

– Nu te consider nici cvadragenar, nici ca un bărbat vanitos. Evident, speram să am ocazia să te revăd, dar nu înțeleg foarte bine de ce te interesezi de mine. Dacă aș fi fost o frumusețe, aș fi fost mai puțin surprinsă...

Îndată ce râdea, părea mult mai tânăr.

– Sora ta mai mică îți seamănă?

– Nu. Ea este încântătoare. Avem aceleași gusturi și ne înțelegem foarte bine. Are o fire mai binevoitoare decât a mea. Cel puțin așa pretinde mătușa care nu mă iubește deloc, ca de altfel nici pe Peta. Dar a primit-o la ea de un an și a trimis-o la școală...

– Fără să-i ofere dragoste?

– Nu.

– Crezi că surorii dumitale i-ar plăcea să trăiască în Amsterdam?

– Sunt sigură de asta. Își va trece examenele în această săptămână și va părăsi școala îndată ce voi găsi un apartament pentru a o primi. Va lua lecții de limba olandeză și...

– Intenționezi să rămâi aici și să-ți atingi scopurile...

– Mi-ar plăcea să trăiesc în această țară. Mă simt aici aproape ca acasă. În plus, îmi câștig mai bine existența aici, decât la Londra. Dacă aș putea rămâne un an sau doi, voi putea să economisesc suficienți bani pentru a mă întoarce în Anglia, dacă Peta își dorește, și s-o ajut să-și reia studiile.

– N-ai alte planuri pentru dumneata singură?

– Sunt fericită așa, profesore, răspunse Lavinia, oarecum în defensivă.

– Pun prea multe întrebări, nu-i așa? spuse acesta mergând să deschidă o ușă.

Un câine mic creț, cu labe mari, se năpusti în încăpere, urmat de un seter irlandez, mergând cu demnitate.

– Nu ai nimic împotriva câinilor? întrebă profesorul. Lui Dong și Pobble le place să rămână lângă mine când sunt acasă.

Lavinia era deja în genunchi lângă cei doi câini, uitând orice reținere. Se ridică în grabă în picioare.

– Probabil, acum rochia mea s-a uscat. N-aș vrea să-ți stric toată dimineața. Voi încerca s-o găsesc pe menajera dumitale...

În loc de răspuns, profesorul trase de un cordon de sonerie, brodat superb. Pette apăru imediat și Lavinia o urmă cu docilitate.

Rochia uscată și călcată de o mână expertă o aștepta în camera mică. Lavinia împături halatul cu grijă și îl puse pe cuvertura groasă de mătase, se îmbrăcă și coborî din nou în hol, unde îl găsi pe profesor. Simți o ușoară strângere de inimă constatând că părea grăbit s-o vadă plecând. Reuși totuși să-i adreseze un frumos zâmbet părintesc, înainte de a se grăbi spre ușa de ieșire, căutând cu disperare o formulă potrivită pentru a-și lua rămas-bun de la el.

Profesorul nu-i lăsă timp. În loc să ia mâna pe care i-o întindea, pentru a o strânge cum se aștepta, o ținu cu fermitate în a sa, fluieră câinii și ieși cu ea. Afară, cerul redevenise de un albastru limpede.

Îi deschise portiera mașinii.

– Te voi duce să vizitezi Rijkcmuseum. Vom lua mașina, deoarece acestor două creaturi le place să se așeze în spate și să o păzească în lipsa mea.

Deschise cealaltă portieră și cele două animale se năpustiră în mașină și săriră pe scaunul din spate, cu hotărâre. Neștiind ce să spună, Lavinia se mulțumi să se supună.

Însoțitorul său nu păru să-i remarce tăcerea și conducea mașina cu evidentă satisfacție.

– Desigur, toată lumea vine să vadă "Nachtwacht". Acest "Rond de noapte" este un tablou minunat, fără îndoială, dar există aici câteva opere care-mi plac mai mult. Mi-ar plăcea să te fac să le cunoști. Și dacă mai spui o dată că sunt amabil, îți sucesc gâtul!

Lavinia tresări și-i aruncă o privire surprinsă. Nu se comporta deloc asemenea unui profesor cu aere, nici ca un bărbat care depășise patruzeci de ani.

– N-aș fi bănuit niciodată că ai putea fi atât de puțin intimidant, îi mărturisi cu sinceritate.

– Mă consideri poate puțin prea familiar cu dumneata? Mi se pare că simțind o simpatie reciprocă, era ușor stupid să trecem prin preliminariile obișnuite. Dar dacă preferi să-ți spun "domnișoară Hawkins" timp de o săptămână sau două, să uit că te-am văzut în capotul fiicei mele Sibendina și să te las în următoarea stație de autobuz...

– Oh! Nu! exclamă Lavinia cu impulsivitate. Nu face asta, te rog... Iartă-mă. Sunt puțin obișnuită să ies însoțită și totul mi se pare oarecum ireal. Am impresia că tocmai visez...

– Atâta timp cât durează, visele sunt realitate. Oare însăși viața nu este un vis? Haide... Relaxează-te, Lavinia.

O luă de braț pentru a trece de ușa muzeului, în cel mai firesc mod din lume. Tânăra femeie zâmbi când se opriră în fața primului tablou.

Se plimbară dintr-o sală în alta și se opriră în cele din urmă în fața "Rondului de noapte". Acolo se așezară timp de câteva clipe.

– Vino să-mi vezi preferatele, acum, spuse profesorul.

Cele două portrete mici, ale unui bătrân și unei bătrâne, demni, cu ochi zâmbitori, păreau atât de vii, încât Lavinia avu impresia că ar fi putut începe o conversație cu ei.

– Sunt minunați, nu-i așa? observă însoțitorul său. Vino. Acum să mergem să-i vedem pe Lely...

Lavinia rămase uluită în fața unui portret încântător pictat.

– Privește aceste perle! îl rugă. Par absolut reale!

– Probabil erau, spuse profesorul pe bună dreptate. Îți plac perlele?

– Mie?... da, desigur. Nu sunt sigură că am văzut unele veritabile. Regina poartă, dar nu cred că au multe femei.

Profesorul începu să râdă, iar Lavinia se întrebă ce-l amuza atât de mult.

– Probabil că nu. Vrei să prânzești cu mine, Lavinia?

Aceasta ezită o clipă.

– Este foarte ama..... Iartă-mă! nu doresc să-mi sucești gâtul în public! Accept. Mulțumesc foarte mult!

– În sfârșit, devii rezonabilă, spuse bărbatul trecându-și brațul pe sub cel al tinerei femei.

Se opri brusc pentru a o privi.

– Câți ani ai? o întrebă fără ocol.

– Ce întrebare brutală! Douăzeci și șase de ani.

– Cum nu vei îndrăzni să mă întrebi de vârsta mea, mai bine îți voi spune imediat că am patruzeci și unu de ani.

– Știam. Mi-a spus o infirmieră.

– Ți-a spus de asemenea că sunt văduv și că am o fiică de...

– Oh! da... Ești foarte iubit de infirmiere, deși le sperii puțin. Presupun că le place asta. Ești un personaj destul de important, să știi...

Profesorul nu răspunse imediat. Dar când ajunseră la ușa casei sale, declară brusc:

– Nu sunt sensibil la lingușiri, Lavinia.

Chipul plăcut al Laviniei roși până la urechi. O furie de necontrolat puse stăpânire pe ea.

– Crezi că asta am făcut? Pentru a mai avea un prânz? Este respingător!

Făcu furioasă eforturi pentru a deschide portiera mașinii. Mâna profesorului se așeză cu autoritate peste a sa, înainte de a reuși.

– Nu știu de ce am spus asta, Lavinia! Fără îndoială, pentru a te auzi răspunzând că am greșit și ai făcut-o. Lasă portiera liniștită. Îmi pare rău. Te rog să mă ierți.

– Foarte bine, de acord. Mă înfurii destul de ușor. Uneori spui niște lucruri îngrozitoare.

– Așa este... Întreab-o pe fiica mea!

Mâna îi era încă peste a Laviniei, când în sfârșit o înlătură pentru a deschide portiera în locul ei.

– Pette a promis să se îngrijească în mod special de masa de prânz. Nu trebuie s-o facem să aștepte, spuse zâmbind.

Zâmbi și Lavinia. Furtuna trecuse. Erau din nou prieteni buni, care întreținеau legături lipsite de complicații.

– Formidabil! Mor de foame, îi spuse cu îndrăzneală.

De obicei, încerc să sar peste masa de prânz.

– Este o pedeapsă?

– Nu. Chiar doresc să devin mai suplă.

– Îmi vei face plăcerea să mănânci după cât îți este foame. Nu-mi plac femeile scheletice.

– Îmi vor trebui luni de regim pentru a ajunge astfel, răspunse Lavinia râzând. Dar promit să mănânc cu poftă, pentru a-ți face plăcere.

Câinii se repeziră înaintea lor să intre și veniră cât mai aproape posibil să se ghemuiască lângă profesor îndată ce se așeză, în timp ce Lavinia urcă în camera mică să-și reîmprospăteze fața și să se spele pe mâini. Când se întoarse, băură un pahar discutând prietenește, înainte de a trece la masă în ceea ce profesorul numea salonul mic, o încăpere la fel de vastă ca cea pe care tocmai o părăsiseră.

– Sufrageria este atât de mare, încât mă simt puțin pierdut, îi mărturisi. Aud trântindu-se o ușă... Tocmai s-a întors Sibendina...

Lavinia remarcase într-adevăr că la masă fuseseră puse trei tacâmuri, fără să-și dea seama dacă asta o contrariase sau nu. Era curioasă s-o întâlnească pe fiica profesorului, dar ar fi preferat să mai fie puțin singură cu el. Își promise din nou să se intereseze mai puțin de acest domn și familia sa.

Sibendina, înaltă și blondă, semăna cu tatăl său. Avea aceiași ochi albaștri. Intră în încăpere alergând, își sărută tatăl cu evidentă plăcere și strânse mâna Laviniei când profesorul făcu prezentările.

– Tata mi-a vorbit deja despre dumneavoastră, spuse tânăra fată. Vă pot oare spune Lavinia? Eram nerăbdătoare să vă cunosc. Poate voi face progrese la limba engleză!

– Bună idee, Sibby! Dar va trebui ca și Lavinia să-și poată perfecționa olandeza. Ia deja lecții.

– Chiar am teme de făcut diseară! Juffrouw de Waal este foarte severă.

În timpul prânzului, Sibendina puse un mare număr de întrebări referitoare la Peta.

– Este puțin mai mare decât mine? Ce studii vrea să facă? întrebă.

– Încă nu știu nimic. Va trebui mai întâi să învețe limba olandeză, dacă va veni să trăiască alături de mine și apoi să lucreze într-un organism internațional cum ar fi Piața Comună sau UNESCO.

– De ce n-ar fi infirmieră? sugeră profesorul.

– Este prea sensibilă. N-ar suporta să fie luată tare, cum este deseori cazul când debutezi în această profesiune.

– Doresc foarte mult s-o cunosc, declară Sibendina. Când va veni?

– Sunt de probă la spital. Încă nu știu dacă mă vor păstra acolo. Dar dacă totul se desfășoară bine, voi închiria un apartament și o voi aduce, după cum i-am promis, înainte să facă vreo escapadă. La mătușa noastră, nu este fericită.

Sibendina își privi tatăl, tăcut în fotoliul său și apoi pendula.

– Tată! Trebuie făcut ceva. Îmi place mult Lavinia și simt că la fel de mult îmi va plăcea Peta. Deocamdată, trebuie să plec dacă nu vreau să întârzii la școală!...

– Știu ce voi face, răspunse profesorul, cu privirea ațintită asupra Laviniei. Îi voi cere acestei tinere femei să mă ia de soț. Oh!... nu imediat! Trebuie să se obișnuiască mai întâi cu această idee.

Lavinia se simți devenind palidă ca o moartă și roșind, rând pe rând. De-abia auzi râsul încântat al Sibendinei și cuvintele pe care le

rostise în olandeză, înainte de a ieși din încăpere. Îl privi pe profesor care încă o observa cu atenție.

– Nu face mutra asta, îi spuse pe un ton detașat. Nu mă voi așeza în genunchi pentru a te ruga să-mi acorzi mâna! Lasă această idee să-ți pătrundă în minte și vom mai vorbi despre ea în câteva zile. Între timp, ce-ai spune de o vizită rapidă la palatul Dam? Este deschis pentru public și merită deplasarea.

– Ar fi formidabil, murmură Lavinia cu o voce care de-abia se auzi. Este departe de aici?

– Nu. Dar o vom lua pe drumul școlarilor. Cea mai frumoasă parte a Amesterdamului este situată departe de arterele principale.

Profesorul se comporta ca și când nu-i făcuse niciodată acea propunere uimitoare, iar Lavinia se străduia să-i imite atitudinea. Luară ceaiul la Dikker și Thijs și coborâră încet Kalverstraat, admirând vitrinele, ceea ce calmă puțin nervii Laviniei. Profesorul o făcu să admire arhitectura caselor situate pe străzile înguste și tânăra femeie fu aproape dezamăgită descoperind că plimbarea lor îi dusese fără să-și dea seama, în fața porții spitalului. Așa că, își spuse aceasta, după o zi plăcută în compania sa, profesorul o dusese bine și sănătoasă la domiciliu! Cu siguranță, ea luase în serios ceea ce Sibendina și tatăl său nu consideraseră decât o glumă! Înghiți cu greu nodul care i se formase în gât.

– Ei bine... bună seara. Și mulțumesc pentru această zi încântătoare, îi spuse, pe cât de calm putu.

Surpriza profesorului fu întru totul sinceră.

– Ți-ai pierdut capul! Nu te-am adus decât pentru a te schimba. Mergem la cină!

Lavinia nu încercă să-și ascundă bucuria care i se răspândise pe chip.

– Voi veni să te iau la ora șapte. Nu încerca să te adâncești în reflecții profunde. Fă-te frumoasă și așteaptă-mă!

– Voi încerca, făcu ea cu supunere.

Capitolul 4

Lavinia nu-și adusese decât puține haine. Oricum, garderoba sa nu era deloc bogată. Răscoli prin dulap și se hotărî pentru rochia de mătase gri perlă, care-i accentua subțirimea taliei. Nu era cu adevărat spectaculoasă, dar se potrivea împrejurării. Dacă ar fi avut măcar o rochie mai elegantă, mai adaptată rafinamentului profesorului.

Îndată ce fu gata, se grăbi spre intrarea spitalului. O aștepta deja, profund absorbit într-o conversație cu unul din medicii spitalului, căruia i-o prezentă imediat. Lavinia fu foarte flatată când o luă de braț și o făcu să participe la conversația lor. Manierele sale erau de o politețe perfectă. Îi plăcea această calitate, indiferent de cuvintele pe care le folosea, uneori atât de surprinzătoare.

– Vom merge să cinăm la cincisprezece kilometri de aici. Pe autostradă, nu este foarte pasionant, dar am reținut o masă pentru ora opt.

Lavinia se temea mereu să nu fie puțin stângace în prezența sa, dar nu fu deloc. Discutară, în timpul drumului, despre tot felul de lucruri,

doar despre ei nu. Tânăra femeie tot nu era sigură dacă nu glumise când îi anunțase Sibendinei intenția de a se căsători cu ea. N-avea nici un mijloc de a verifica și ar fi preferat să moară decât să-i vorbească despre asta. Nu-i rămânea decât să aștepte desfășurarea evenimentelor, străduindu-se să aprecieze fiecare clipă petrecută în compania sa.

Ceea ce și făcu. Cinară la Saur, în centrul cartierului La Haye, un restaurant foarte elegant, unde mâncarea era delicioasă. Laviniei i-ar fi plăcut ca acea seară să dureze o veșnicie. Era conștientă deja despre afecțiunea sa pentru profesor, dar se temea să se lase pradă unor sentimente mai profunde, înainte de a avea precizări asupra propunerii sale uimitoare. Știa puține lucruri despre dragoste, dar bănuia că atașamentul său semăna din ce în ce mai mult cu așa ceva. Se consola spunându-și că, având puțină răbdare, sentimentul putea fi controlat.

După cină, se plimbară puțin pentru ca Lavinia să poată admira monumentele din oraș, înainte de a se întoarce la Amsterdam.

– Din nefericire, mâine lucrez, spuse profesorul apropiindu-se de spital. Păcat. Mi-ar fi plăcut să te duc să faci o plimbare cu mașina. Am fi putut face baie...

Lavinia își notă în minte că ar trebui să-și cumpere un costum de baie, chiar a doua zi dimineață.

– Pot să vin să te aștept mâine seară la ora nouăsprezece? o întrebă profesorul.

Tânăra infirmieră îi privi mâinile îndemânatice, așezate pe volanul Bentleyului, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

– Aș fi foarte fericită, răspunse cu o voce calmă.

Profesorul îi spuse bună seara în mod fermecător și ceremonios. Lavinia ajunse în camera sa cu capul plin de gânduri agitate, contradictorii și căzu într-un somn neliniștit.

A doua zi dimineață, ducându-se la cantina infirmierelor, le întâlni pe Neeltje și câteva infirmiere. Erau aproape în întârziere, dar nu se putură stăpâni s-o bombardeze cu întrebări.

– Becke Groeneveld l-a văzut pe profesor însoțindu-te aseară. Este a doua oară când ieși cu el. Suntem moarte de curiozitate.

Lavinia fu impresionată de interesul lipsit de invidie al camaradelor sale.

– Am fost surprinsă de o aversă de ploaie. Profesorul trecea din întâmplare și m-a condus la el, unde menajera sa a avut amabilitatea de a-mi călca rochia pentru a o usca.

– Și apoi? o întrebară în cor.

– După prânz, ne-am dus la muzeu. Am întâlnit-o pe fiica sa, spuse Lavinia roșind la amintirea conversației Sibendinei cu tatăl său. Eu... Ne-am dus să cinăm seara în La Haye.

– Amândoi? întrebă Neeltje.

Lavinia dădu din cap.

– Și vă veți mai vedea?

– Pe legea mea... da.

– Ai noroc, declară Neeltje. Și asta ne face mare plăcere.

Evita cu greu să se gândească la profesor în timpul zilei. După-amiază la ora cinci, fugi în cameră să se pregătească, de parcă pierdea trenul. În cutia sa, la recepția căminului, o aștepta o scrisoare de la Peta. Mai era și alta. Știu imediat că era vorba de scrisul profesorului, chiar înainte de a o deschide.

"Îmi pare rău. Diseară nu sunt liber", mâzgălise în grabă pe hârtie. Biletul era semnat Ter B.

Îl împături cu grijă înainte de a-l pune înapoi în plic, apoi îl scoase din nou și-l reciti, sperând într-o minune, împotriva oricărei rațiuni. Erau aceleași cuvinte, negru pe alb. Puse răvașele în poșetă și se duse încet în camera sa.

Își descălță sandalele copleșită de un val de dezamăgire împotriva căruia încercă să lupte. Deschise scrisoarea de la Peta. Nici aceasta nu era deloc veselă. Mătușa Gladys nu scăpa nici cea mai mică ocazie să-i spună că soarta sa depindea de mila ei și profera amenințări deloc voalate referitoare la ce i se va întâmpla dacă-și rata examenele: fetele ingrate, incapabile să muncească pentru a-și trece examenele, nu puteau spera să beneficieze toată viața de un asemenea lux! Existau numeroase slujbe care nu necesitau nici o instruire. O fată mare, de șaisprezece ani, putea foarte bine să devină domnișoara de companie a unei bătrâne doamne...

Scrisoarea purta urmele lacrimilor Petei. Lavinia răspunse imediat la acest apel disperat, zugrăvindu-i viața plăcută pe care o vor duce amândouă, în scurt timp. Ieși s-o expedieze și se duse să cineze, răspunzând întrebărilor alarmate ale colegelor, fără să lase să i se observe dezamăgirea. Doar când apăru Neeltje află că profesorul era plecat: se dusese la Utrecht, pentru o consultație urgentă. Această veste o încurajă puțin. Își imaginase că preferase să-și petreacă seara cu o creatură fascinantă, de o eleganță rafinată.

A doua zi, urgențele se succedară și Lavinia fu de serviciu toată după-amiaza. Profesorul intră în sala de operație chiar în mijlocul intervenției, în halat și cizme și luă loc lângă chirurgul care tocmai

opera. Îi observă munca timp de cinci minute și schimbară câteva vorbe în șoaptă. În cele din urmă se îndepărtă, înarmat cu un fragment de organ pe care venise să-l ia pentru a-l examina. Lavinia avu impresia că nici măcar nu o văzuse.

Fu cu atât mai convinsă când îl văzu ieșind din curte, când își termină munca la ora șaptesprezece.

Câteva infirmiere o întrebară dacă voia să le însoțească la cinema, dar le refuză oferta, pretextând câteva scrisori de scris, știind perfect că dacă profesorul i-ar fi oferit același lucru, această treabă ar fi fost cu ușurință lăsată pentru mai târziu. Dar se preocupa foarte puțin să știe cum își va petrece seara... Făcu un duș, îmbrăcă niște pantaloni și își făcu o cafea, neavând nici cea mai mică dorință să cineze. Se hotărî să scrie câteva scrisori, dar trebui să renunțe, atât de aiurea îi era mintea. Coborî s-o expedieze pe singura care fu în stare s-o scrie și se află brusc față în față cu el, în hol, intrând la biroul de poștă. O cuprinse o bucurie sinceră. Își reveni imediat.

– Bună seara, profesore, îi spuse pe un ton distant, de care acesta nu ținu cont.

– Tocmai veneam să te caut, îi răspunse cu căldură. Dacă am petrece seara împreună?

– N-aveam intenția să ies în seara asta, îi răspunse Lavinia, împărțită între tot felul de porniri contradictorii.

– Am venit absolut din întâmplare, răspunse profesorul, ceea ce o făcu și mai furioasă.

O observa cu interes.

– Ești îmbufnată? o întrebă.

– Nu am nici un motiv să fiu îmbufnată.

– Ah! Credeam că-mi reproșezi că am decomandat seara de ieri. Nu m-am gândit să-ți vorbesc despre asta în sala de operație, în această după-amiază. Credeam că ai prefera să fac astfel.

Lavinia inspiră profund.

– Profesore...

– Draga mea micuță, o întrerupse imediat, oare cum vrei ca relația noastră să avanseze, dacă persiști să-mi spui din două în două minute, profesore? Mă cheamă Radmer.

– Nu știam. N-am auzit niciodată mai înainte acest nume.

– Este normal. Ești englezoaică, îi răspunse bărbatul cu un zâmbet fermecător. Cinăm împreună?

– În această ținută? Nu sunt îmbrăcată pentru a ieși.

Profesorul îi măsură ținuta, din cap până în picioare.

– Ești îmbrăcată decent, observă. Îmi place cum îți cade părul pe umeri și, dacă asta te poate liniști, vom cina acasă. Pur și simplu ca doi prieteni care împart o cină.

– Foarte bine, făcu Lavinia străduindu-se să fie degajată, pentru a-și ascunde indignarea.

Nici o femeie n-ar fi în măsură să se simtă bine, nu i-ar plăcea să i se spună că este îmbrăcată decent! Mai ales pe acel ton complet dezinteresat.

Urcă în Bentley cu un aer de demnitate ofensată, care aduse un zâmbet pe buzele însoțitorului său. Acesta nu spuse o vorbă, dar o copleși cu atenții de-a lungul cinei și scuzele sale pentru întâlnirea ratată nu mai lăsară nimic de dorit. Firea bună a Laviniei ieși la suprafață și se simți mai fericită decât în timpul orelor precedente, ajutată de deliciosul somon afumat, rața cu portocale și salata din

fructe proaspete, care le fuseseră servite. Treptat, se destinse și se surprinse vorbindu-i de scrisoarea Petei.

Profesorul o ascultă cu cea mai mare seriozitate.

– Ascultă, Lavinia. Ți-am spus că avem timp, în ceea ce privește propunerea mea, dar în lumina acestor evenimente, cred că ar trebui să reglăm această problemă aici și acum, îi spuse cu un zâmbet ușor ironic. Este puțin regretabil, deoarece tinerelor fete le place să fie curtate și câștigate prin lupte grele. Va trebui să uiți de toate astea.

– Vorbești serios?

– Foarte serios. Să mergem să bem cafeaua în salon. Sibby a ieșit cu prietenii. Nu vom fi deranjați.

Dacă măcar cafeaua ar putea să-i limpezească gândurile! își spuse Lavinia... Dacă cel puțin ar înceta s-o privească în acest mod intens.

– Accepți oare să te explici? îl întrebă, când fură instalați în salon.

– Este foarte simplu, Lavinia... Eu nu am soție, dar am o fiică. Are o teribilă nevoie de o prezență feminină în casă. Să spui că-i vei fi mamă vitregă, ar fi ridicol, dat fiind vârsta dumitale. În plus, Peta este puțin mai mare decât ea și va fi o companie ideală.

– S-ar putea detesta...

Profesorul scutură din cap.

– Nu... Sibby a fost cucerită fără dificultate, și amintește-ți că te-a apreciat îndată ce te-a văzut. De altfel, nu este singura. Și eu am nevoie de cineva care să se ocupe de mine, să-i cumpere haine lui Sibby, să conducă această casă și să fie pentru mine o companie plăcută. Uneori mă simt foarte singur...

Se ridică pentru a veni să pună mâinile pe umerii Laviniei, înainte de a continua:

– Dar nu va fi vorba de dragoste, dragă Lavinia, deoarece cred că asta nu mi se va mai întâmpla niciodată... Cine s-a fript cu ciorba, suflă și-n iaurt, cum se spune! Legătura noastră va fi cea dintre doi buni prieteni, nimic mai mult... În schimb, mă angajez să am grijă de dumneata și de Peta, întocmai ca de Sibby.

– Dar de ce m-ai ales pe mine? întrebă Lavinia cu o voce slabă.

– Pentru că ești o fată rezonabilă, că ai picioarele pe pământ și n-ai fost foarte fericită până acum. Nu-ți vei dori niciodată imposibilul.

Încă o dată, Laviniei îi lipsiră cuvintele. Acum știa ce gândea despre ea. Pentru profesor nu era decât o creatură ștearsă și fără ambiții. Greșea și avea în același timp dreptate! Viitorul nu-i rezerva nimic pasionant, dacă îi refuza oferta. O știa prea bine. Încă niște ani de sacrificii pentru a o pune pe Peta pe picioarele ei, înainte de a se căsători. Căci aceasta se va căsători, în timp ce ea însăși va fi sortită celibatului... Ceea ce n-o împiedica să fie sentimentală, să spere să se îndrăgostească și să fie la rândul său iubită...

– După părerea dumitale, ar fi oare cinstit din partea mea să te iau de soț? Am puține să-ți ofer, nu sunt sigură că voi fi în stare să-ți întrețin casa, iar Sibby ar putea să mă urască.

– Și dacă eu țin la asta, vei accepta să-mi iei cererea în considerare?

Tânăra infirmieră declară că această conversație era întru totul nesăbuită și izbucni într-un râs sincer.

– Promite-mi să te mai gândești, Lavinia, insistă profesorul.

– Ei bine! Promit, acceptă aceasta, uimită să se audă rostind aceste cuvinte.

Avea totuși obiceiul să-și păstreze mintea limpede. Îndată ce va fi din nou singură, probabil aceste aiureli nebunești vor fi reduse la

adevăratele lor proporții. I se păru brusc că trebuie să se îndepărteze urgent de acest bărbat impozant care-i tulbura liniștea și dispunea cu răceală de viitorul său, fără s-o scape din ochi, ca și când voia să-i citească gândurile.

– Permite-mi să mă întorc la mine. Am nevoie să mă gândesc la toate acestea.

Profesorul nu făcu nimic pentru a-și schimba părerea.

În minimum de timp se afla la picioarele scării infirmierelor, unde își luă un scurt rămas-bun de la ea.

Singurătatea nu-i limpezi gândurile. Avea nevoie să-i vorbească despre îndoielile sale, să-i ceară părerea, în ciuda absurdității situației. Gândurile i se învârteau în gol. Își spuse că era prea obosită pentru a vedea clar. Poate o noapte bună de somn o va ajuta să ia o decizie rațională.

În mod curios, adormi aproape imediat și se trezi în sunetele clopotelor din Amsterdam, care indicau că era ora trei dimineața. Își afundă capul în pernă, dorindu-și cu disperare să adoarmă din nou. Mâine, ziua va fi încărcată și nu mai avea decât trei ore de dormit înainte de a se trezi și a merge în sala de operație. Dar mintea refuza să asculte această comandă. "Radmer", rosti cu voce tare, în camera întunecată... Ce nume ciudat! I se potrivea. Și ar fi dorit să știe mai multe despre soția sa. Poate o iubise foarte mult... "Cine s-a fript cu ciorbă, suflă și în iaurt", îi spusese. Ținuse s-o facă să înțeleagă că o iubise mult și că nu era îndrăgostit de ea...

Lavinia abandonă orice speranță de a mai adormi și se așeză în pat. De fapt, nu știa nimic despre el... Era absurd, deși o cunoștea și el atât de puțin, îi propusese s-o ia de soție... Nu se gândea decât la propriul

confort și la cel al Sidendinei. O credea oare lipsită de orice sentiment? Brusc, fu cuprinsă de o indignare fără margini... și adormi!

Se trezi, soarele era deja sus pe cer și femeia de serviciu bătea la toate ușile.

Când termină să se îmbrace, hotărârea sa era luată. Nu se va căsători cu profesorul. Asta o deprima teribil, dar chiar astăzi se va duce s-o vadă pe directoarea spitalului, pentru a-i anunța dorința sa de a pleca, pentru a pune capăt la toată această poveste. Mâncă în tăcere. Neeltje se îngrijoră de mutismul său și o întrebă dacă nu se simțea în apele sale, după toate muzeele pe care le vizitase până la indigestie, ceea ce făcu pe toată lumea de la masă să râdă.

Erau pe punctul să intre în sala de operație când profesorul apăru, lăsându-și jos masca de pe fața prost rasă.

Privindu-l apropiindu-se, Lavinia fu cuprinsă de o senzație ciudată, se simți pe punctul de a leșina. Știa totuși cu exactitate ce va face. Își eliberă ușor brațul de cel al lui Neeltje trecut pe sub el și înaintă repede în întâmpinarea sa. Nu se grăbi nici măcar să-i spună bună ziua. Se plantă cu hotărâre în fața lui, astfel încât să-l oblige să se oprească. Profesorul o observă cu o privire obosită.

– Am fost ridicolă aseară, spuse Lavinia, fără să se preocupe că este auzită de Neelltje. Ne vom căsători când vei dori.

Nici măcar nu-i așteptă răspunsul. De altfel, nici el nu încerca s-o rețină. Lavinia se năpusti în sala de operație. Neelltje o urmă, uluită.

– Ce-ai spus? o întrebă. Cred că am înțeles greșit...

– I-am spus profesorului că accept să mă căsătoresc cu el, răspunse tânăra infirmieră de-abia conștientă de vorbele sale, complet uluită de descoperirea sa.

Era într-adevăr îndrăgostită de profesor! I-ar fi plăcut să se poată refugia într-un colț liniștit, pentru a se gândi mai bine la această descoperire neașteptată. Dar primul pacient al zilei era întins deja pe masa de operație.

Numai după a doua intervenție avu timp să bea o cafea și să se lase pradă gândurilor. Totuși o cuprinse o delicioasă exaltare. Cu toate acestea, știa că profesorul nu-și dorea dragostea sa. Acest detaliu, de o importanță capitală, ar fi fost de-ajuns să descurajeze o fată rezonabilă, se gândi cu umor. Dar acum, când își descoperise dragostea pentru el, i se părea că nimic nu se putea opune căsătoriei lor.

Gândurile înfierbântate îi fură tulburate de sosirea a două infirmiere, venite să bea cafeaua cu ea.

– În noaptea aceasta a fost o urgență, o informară. O fată tânără rănită cu un cuțit. A trebuit practicată o laparotomie. Chirurgului nu i-a plăcut ce a găsit în abdomen. A pus să-l sune pe profesorul Ter Blavinck la ora trei dimineața. Era o treabă de specialist. Ce necaz, nu crezi?

– Desigur, răspunse Lavinia, înțelegând motivul oboselii profesorului.

– Asta pică prost, continuă cealaltă infirmieră. Din spusele lui Zuster Smid, profesorul trebuie să plece în dimineața asta la Bruxelles.

– Oh! făcu Lavinia, îngrozitor de decepționată. Pentru cât timp?

– Două sau trei zile, poate mai mult... Trebuie să participe la un seminar. Încă puțină cafea?

– Nu, mulțumesc.

Lavinia se simțea exact ca un balon pe cale să se dezumfle și era întru totul vina sa. În impetuozitatea sa stupidă, își imaginase că

profesorul era nerăbdător să-i cunoască răspunsul. Un aranjament amical n-ar fi trebuit să trezească o astfel de exaltare în ea! Se înfioră de rușine realizând naivitatea comportamentului său. Profesorul se întrebase probabil ce o apucase. Se întoarse în sala de operație și începu să lucreze până seara.

Tocmai terminase să pună în ordine blocul operator când profesorul își făcu apariția, ras proaspăt, tras la față, surprinzător de elegant în costumul de tweed înspicat. Îi șopti câteva cuvinte în trecere lui Neeltje și aceasta intră în sala de anestezie, cu un zâmbet larg, lăsând-o pe Lavinia singură cu profesorul.

– Am fost deranjat în mijlocul nopții și n-am avut timp să-ți vorbesc de dimineață. Oricum, n-am putut să închid ochii. N-am încetat să mă întreb dacă aveam dreptul să te hărțuiesc astfel, fără să-ți las măcar timp să te gândești...

– Și eu mi-am făcut sânge rău toată dimineața la ideea că m-ai considerat probabil absolut stupidă.

Profesorul zâmbi și scutură din cap în semn de protest.

– O infirmieră mi-a spus că pleci la Bruxelles.

– Nu voi rămâne acolo decât două zile. La întoarcere, îi voi vorbi lui Sibby despre planurile noastre. Care sunt zilele tale libere? Am intenția să merg să îmi văd mama și tatăl cu tine.

Lavinia nu se gândise la asta. Ridică asupra lui o privire atât de plină de teamă, încât îl făcu să izbucnească în râs.

– Îți regreți deja hotărârea?

– Nu, nu este asta... Dar... Nu știu nimic despre tine...

– Vom avea tot timpul să vorbim despre asta mai târziu. Acum, trebuie să plec. Tot Ziens!

După plecarea sa, Lavinia rămase cu ochii ațintiți asupra ușii batante, întrebându-se dacă multe fete își văzuseră căsătoria planificată cu o eficacitate atât de rece. Profesorul nu demonstrase nici o satisfacție specială. De ce ar fi făcut-o? La urma urmei, nu era vorba decât de un aranjament...

În ajunul zilei sale libere, portarul spitalului o strigă în clipa în care traversa holul. Engleza sa era la fel de mizerabilă ca olandeza Laviniei. Reuși totuși să înțeleagă că trebuia să fie la intrarea spitalului, a doua zi la ora nouă dimineața. Îi mulțumi cu accentul impecabil la care profesoara de olandeză ținea foarte mult și se grăbi în camera sa. Avea de făcut o mulțime de lucruri. Mai întâi să-și spele părul, să-și calce rochia roz, pentru că nu avea nimic altceva să îmbrace. Se apucă de aceste treburi, întrebându-se dacă Radmer va fi fericit s-o vadă.

Timpul se făcuse frumos și, când se îmbrăcă și își luă micul dejun, soarele strălucea în toată splendoarea. Profesorul o aștepta îmbrăcat în pantaloni din pânză și pulover și Lavinia consideră primirea sa călduroasă, deși lipsită de sentiment.

– Salut! făcu Radmer. Mai întâi ne vom întoarce acasă, pentru a discuta puțin. Sibby va veni să prânzească împreună cu noi. Dacă ești de acord, cred că îi vom vorbi despre planurile noastre astăzi. Este potrivit să fie prima care le cunoaște, ca și sora ta.

– Ai dreptate, răspunse Lavinia. Dar în ceea ce o privește pe Peta, aș prefera să așteptăm puțin. În exaltarea sa, nu se va putea stăpâni să-i vorbească mătușii, ceea ce s-ar putea să complice lucrurile.

– Ne vom gândi la asta. Mi-ar plăcea să te prezint părinților mei astăzi. Apoi, îndată ce este posibil, vom pleca la Friesland.

– Acolo trăiesc părinții tăi? Cred că este în nord.

– Am o casă în regiune. Mi-a fost lăsată moștenire de bunicul. Trebuie să ți-o arăt. Am și eu o soră. Este căsătorită și trăiește la Bergen Op-Zoom, îi explică, înainte de a intra în casă.

Răcoarea holului contrasta în mod plăcut cu căldura de afară. Pătrunseră în salonul ale cărui uși erau deschise spre o grădină mică și se așezară lângă o fereastră deschisă. Pette le servi cafea. Doar când aceasta ieși din încăperea însorită, profesorul vorbi, într-un mod foarte metodic.

– Formalitățile pentru căsătorie iau o săptămână sau două, în Olanda. Așa că mă gândesc că am putea începe demersurile imediat, pentru a ne căsători cât mai repede posibil. N-are rost să așteptăm mai mult, nu-i așa? Cu cât va fi mai repede, cu atât mai bine. Apoi vom putea merge s-o luăm pe Peta din Anglia, amândoi, ceea ce ar ușura lucrurile pentru tine.

Lavinia luă cea mai degajată voce care putu, pentru a-i răspunde. Ca și când era obișnuită să se căsătorească în fiecare zi!

– Este foarte amabil din partea ta să mă însoțești. Va trebui să mă ocup de... ceremonia căsătoriei noastre?

– În tot cazul, nu astăzi. În curând vei avea nevoie de un pașaport. Presupun că ții la o slujbă religioasă?

– Da, dacă ești de acord.

– Mai întâi va trebui să ne căsătorim civil, fără de care, în fața legii, nu vom fi soț și soție. Am putea oare face toate acestea în cea mai strictă intimitate?

Lavinia trebui să facă un efort serios pentru a accepta această propunere cu căldură. Oare îi era rușine cu ea? Considera nepotrivit s-o prezinte prietenilor? În acest caz, de ce voia s-o ia de soție?

Cu siguranță, trebuia să existe fete mai potrivite printre relațiile sale.

Vocea profesorului o aduse încet la realitate.

– Nici unul dintre motivele care tocmai îți trec cu înfrigurare prin minte nu este adevărat. Când m-am căsătorit cu Helga, am dat o recepție extraordinară și am invitat sute de persoane la ceremonie. Dar n-a fost decât o ceremonie. Nu o căsătorie. Înțelegi? De data aceasta, nu vom fi decât tu și cu mine. Două persoane se căsătoresc pentru motive bine întemeiate și nu pentru promisiuni amăgitoare de dragoste, specifică pe un ton amar.

Cât trebuie să fi suferit, pentru a lăsa să se observe o asemenea amărăciune, după atâția ani...

– Înțeleg, spuse Lavinia cu voce calmă. Este și părerea mea. Să nu te crezi obligat să-mi vorbești despre.... prima ta soție, dacă nu dorești. Cu siguranță, aș fi considerat altfel lucrurile dacă ne-am fi căsătorit într-un alt fel și pentru alte motive. Dar, după cum ai spus, este un aranjament între doi prieteni. Voi face tot posibilul pentru a o ajuta pe Sibby din toate puterile, poți conta pe mine asupra acestui punct și voi învăța să-ți conduc casa după cum îți dorești. Nu am prea multă experiență, dar îmi voi da toată osteneala. În ceea ce te privește, te-ai gândit bine? Peta va fi o gură în plus de hrănit... Mi-ar plăcea mult să poată merge la școală cel puțin încă un an. Vei avea posibilitatea să-ți asumi cheltuielile?

– Evident, răspunse Radmer, puțin amuzat. Ar fi trebuit să-ți spun că sunt un bărbat bogat. Nu te vei preocupa de probleme materiale. Dar tu, draga mea prietenă, ești cu adevărat mulțumită de aceste aranjamente? Poate este straniu pentru o fată să se căsătorească, fără să fie soție. Poate sunt foarte egosit...

– Nu chiar, răspunse Lavinia cu fermitate. Și eu am multe avantaje din asta. Nu... n-aveam nici un proiect. Nimeni nu m-a cerut în căsătorie, și dacă nu te iau de soț, voi avea multe greutăți să-i plătesc studiile Petei. Nu sunt ceea ce trebuie numită o partidă bună, adăugă cu sinceritate. Sper doar ca Sibendinei să-i placă această idee...

– Amintește-ți că a fost prima care a sugerat-o, răspunse profesorul râzând.

Se ridică și câinii de la picioarele sale se ridicară de asemenea.

– Dacă am merge la primărie să ne ocupăm de formalități? îi propuse.

Lavinia nu înțelese deloc ceea ce i se spuse la primărie, dar nu avea nici o importanță. Profesorul răspunse nenumăratelor întrebări puse de un bărbat mai degrabă solemn, care se ocupă de ei. Avea în inimă suficientă dragoste pentru doi, dar regreta din tot sufletul că Radmer n-o iubea, măcar puțin. Dar o considera deja ca pe o prietenă în care putea avea încredere, cu care putea vorbi cu inima deschisă, era deja un lucru bun... Chiar dacă nu se hotărâse să se căsătorească decât pentru binele lui Sibby, era mai bine să fie ea, mai degrabă decât o femeie care nu-l iubea. Când Radmer se întoarse spre ea, îi zâmbi cu încredere...

Îi spusese că nu era genul de fată care să-și dorească imposibilul.

Oare nu tocmai asta era pe cale să încerce să facă?

Capitolul 5

Se întoarseră acasă exact la timp pentru a bea un pahar înainte de prânz și de întoarcerea Sibendinei.

Lavinia, arătând cea mai mare liniște, fu fericită să bea un Xeres pentru a-și calma teama care o cuprindea. Observă că însoțitorul său, instalat confortabil în fotoliu, era însăși imaginea seninătății și-și degusta ginul ca și când perspectiva de a fi căsătorit într-o săptămână sau două nu-l afecta câtuși de puțin, în nici un fel. Îi invidia liniștea, în timp ce ea discuta nervoasă despre tot felul de lucruri.

– Nu te neliniști, Lavinia, o întrerupse profesorul. Te asigur că Sibby va fi încântată...

Tânăra infirmieră nu cerea decât să-l creadă, dorindu-și în același timp să se simtă mai puțin nervoasă. Puține fete se aflaseră probabil într-o asemenea situație. Radmer ar fi putut totuși să manifeste ceva mai multă căldură... Își stăpâni imediat sentimentul de frustrare. Nu vorbise niciodată de sentimente. Indiferent de tristețea sa, va ști să se descurce. Oare nu afișa o detașare egală cu a lui?

Cu toate acestea, îl iubea. Era adevărat că Radmer nu știa și nu va ști nimic niciodată.

Se agită pe scaun, incapabilă să stea în loc. Privirea o prinse pe a profesorului în clipa în care Sibendina intră în încăpere și Lavinia zâmbi curajoasă. Constată imediat că neliniștea îi fusese inutilă. Sibby se opri în ușă, îi privi pe rând și se repezi spre tatăl său, cu un val de cuvinte care-i scăpau de pe buze. Profesorul o întrerupse râzând din toată inima.

– Sibby! Biata Lavinia tocmai este pe cale să se îmbolnăvească de îngrijorare că planul nostru ar putea să-ți displacă.

Adolescenta veni și o sărută repede pe obraz pe Lavinia și-i dădu o palmă prietenească, demnă de un urs.

– Dar este o mare prostie! Sunt atât de mulțumită, încât nu mai știu ce să spun!

– Cum ai ghicit? o întrebă Lavinia.

– După mutra dumitale, firește! Și tata avea aceeași expresie când totul mergea bine și nu-și făcea nici o grijă! Când vă veți căsători? Voi fi oare domnișoară de onoare? Și Peta? Ce rochie vom alege?

– Ne vom căsători cât mai repede posibil, în cea mai strictă intimitate, draga mea. Nu cred că Lavinia vrea domnișoare de onoare, făcu profesorul zâmbind Laviniei, care îi înapoie zâmbetul.

Oare ce fată tânără n-ar vrea domnișoare de onoare la căsătoria sa! Și o rochie de mireasă cu un voal lung, alb și flori! Nu uitase că nu se punea problema...

– Prefer într-adevăr o ceremonie intimă, dar voi fi încântată dacă tu și Peta veți purta rochii frumoase...

– A mea va fi albastră, declară Sibby, care nu-și mai încăpea în piele de plăcere. Va fi lungă, cu mâneci scurte, iar Peta și cu mine vom purta pălării mari cu flori. Vom face cumpărăturile împreună. Este formidabil să ai o mamă vitregă! Tata este foarte drăguț, dar este bărbat! Acum, voi putea vorbi cu dumneata despre tot ce le interesează pe fete! Ce fericire! Când vom merge s-o luăm pe Peta?

– Va trebui să mai ai puțină răbdare, până la căsătorie. Nu-ți face griji. Lavinia și cu mine vom merge s-o luăm. În acest timp, vei pregăti totul pentru sosirea sa.

Sibby era gata să se revolte, apoi pufni în râs.

– Bineînțeles! Sunt complet proastă. Oamenilor care se căsătoresc le place să fie singuri. La întoarcerea voastră veți găsi o casă frumoasă, plină de flori și o masă somptuoasă. Mă ocup eu de asta. Și voi invita o mulțime de oameni...

– Oh nu! Nu se pune problema, spuse cu fermitate tatăl său. Se va ocupa bunica. Va da cu siguranță o mare petrecere în casa sa.

– Știe despre Lavinia și despre tine, tată?

– Nu încă. Îi vom vorbi, ca și bunicului, după prânz. Intenționăm să mergem să-i vedem.

Prânzul se desfășură într-o veselie generală, datorită trăsăturilor de spirit ale Sibendinei.

Călătoria până la Noodwijk fu scurtă și confortabilă în Bentleyul care parcurgea kilometrii în liniște. Lavinia fu surprinsă să constate că orașul se reducea mai ales la o înșiruire de hoteluri mari, în fața mării. Străbătură mica periferie și o luară pe unul din cele trei drumuri care se îndepărtau de centrul orașului.

Vile mari jalonau drumul din loc în loc.

Lavinia presupusese că părinții lui Radmer locuiau într-una dintre ele. Dar mașina continuă să meargă, pentru a încetini la intrarea într-o alee cu pietriș care dădea după un portal deschis, spre o casă joasă, solid construită, în fața mării.

Tânăra femeie nu avu timp să se neliniștească. Profesorul o luă de braț, o făcu să traverseze un hol mare, deschise o ușă și o invită să intre într-o încăpere imensă, largă cât casa, cu numeroase ferestre care dădeau spre o grădină încântătoare. Ușile erau larg deschise spre o verandă, unde o umbră plăcută să răspândea peste scaunele așezate afară. Pe verandă stăteau două persoane.

Nu era nici o dificultate să le recunoști. Tatăl profesorului, în ciuda părului alb și a subțirimii sale, avusese probabil în tinerețe aceeași înfățișare frumoasă ca fiul său. Era încă un bărbat foarte frumos. Mama, deși așezată, părea înaltă și mult mai tânără decât soțul său. Trăsăturile, destul de comune, erau luminate de ochii albaștri luminoși, cu gene la fel de dese ca ale fiului său. Înălță capul și zâmbi, încântată de vizita neașteptată.

– Radmer! exclamă cu plăcere, cu o voce aproape de copil.

Acesta se aplecă pentru a o săruta, fără să lase brațul Laviniei, strânse mâna tatălui și le vorbi în engleză.

– Am venit să v-o prezint pe Lavinia... Lavinia Hawkins. A venit din Anglia pentru a lucra un timp la St.Jorus.

Părinții profesorului o priviră cu cea mai mare amabilitate, exprimându-se cu ușurință în engleză, ca și când ar fi fost limba lor maternă, fără să arate o curiozitate cât de mică față de motivul prezenței sale. Puseră să se servească o limonadă cu gheață, se întreținură cu ea despre ploaie și despre timp frumos, despre

grădinărit și despre plăcerea de a trăi la malul mării. Lavinia se gândi că Radmer ar fi putut, cel puțin, să-i prevină de scopul vizitei. Oare avea intenția să treacă sub tăcere viitoarea sa căsătorie? Nu reușea să-l creadă în stare de un astfel de lucru.

Conversația care trecea de la una la alta, fu întreruptă de tatăl lui Radmer, care-și invită fiul să-l însoțească în birou, pentru a discuta despre un articol interesant apărut recent în lumea medicală. Acesta se ridică, luă cu amabilitate mâna Laviniei, pentru a o invita să facă la fel și se întoarse spre părinții săi.

– Cred că ați înțeles că Lavinia este o invitată specială. Sperăm să ne căsătorim în curând.

Mulțumirea părinților profesorului nu putea să lase nici o îndoială. Fu o explozie de sărutări, de felicitări, de strângeri de mână și doamna Blavinck agită un clopoțel, făcând să apară o femeie între două vârste, căreia îi dădu instrucțiuni cu voce joasă și căreia îi anunță vestea căsătoriei fiului său.

– Berthe este în casă de la nașterea lui Radmer, îi explică Laviniei. Este firesc să-i anunțăm această veste bună. Joop, soțul său, lucrează de asemenea pentru noi. Ne va aduce o sticlă de șampanie!

Se aplecă spre tânăra infirmieră, atingându-i ușor brațul.

– Să lăsăm bărbații să discute treburile lor plictisitoare. Pentru că în curând vei fi fiica noastră, avem și noi o mulțime de lucruri să ne spunem. Oare îți pot pune câteva întrebări?

– Bineînțeles, răspunse Lavinia, cu inima încălzită de farmecul acestei femei în vârstă. Sper că această veste nu v-a tulburat prea mult. S-a întâmplat atât de neașteptat, încât eu însămi sunt ametită.

Gazda îi aruncă o privire gânditoare.

– Cea mai dragă dorință a mea era ca Radmer să se recăsătorească într-o zi. Ți-a vorbit despre Helga, prima sa soție?

– Foarte puțin. I-am spus că nu este obligat s-o facă. Am greșit oare?

Doamna Blavinck avu un aer de îndoială.

– Cred că ar fi fost mai bine să-l faci să vorbească. Dar este o problemă care vă privește pe amândoi. Dacă binevoiești să ierți nerăbdarea unei bătrâne doamne, ți-aș pune o singură întrebare. Și după Helga, este importantă pentru mine. Îl iubești pe Radmer?

Lavinia înfruntă ochii albaștri, fără să clipească.

– Din toate puterile, îi răspunse.

Interlocutoarea sa scoase un oftat adânc, de mulțumire.

– Este perfect, deoarece vei avea nevoie de toată această dragoste, Lavinia. Băiatul ăsta a trăit prea mulți ani în singurătate. Nu mai este foarte tânăr și singurul lucru care-l interesează este munca sa. Acum, desigur, va trăi pentru dumneata, dar s-ar putea să nu realizeze încă.

Viitoarea sa soacră era o femeie subtilă, care vedea poate mai multe lucruri decât bănuia ea.

– O adoră pe Sibendina, spuse politicos Lavinia.

– Este adevărat și, mulțumesc lui Dumnezeu, copila aceasta are totul de la el. Vei fi o mamă foarte tânără pentru ea și exact de asta are nevoie. Iar acum, draga mea copilă, vorbește-mi despre dumneata. Ai familie?

Lavinia îi vorbi despre Peta, despre părinți și despre mătușa Gladys. Îi fu deosebit de ușor, deoarece interlocutoarea sa avea darul să asculte atât de bine, încât îi făcea pe ceilalți să se simtă în largul lor.

Până când cei doi bărbați se întoarseră, aducând șampania, cele două femeie deveniseră prietene apropiate.

Când Radmer veni să se așeze lângă Lavinia, mama sa făcu remarca:

– Sunteți făcuți unul pentru celălalt, Radmer. Cred că veți fi foarte fericiți. Vă veți căsători în cerc restrâns?

La ora ceaiului, Lavinia fu așezată lângă tatăl lui Radmer, a cărui extremă gentilețe o încurajă.

Plecară puțin după aceea, promițând să revină foarte repede, pentru a stabili detaliile căsătoriei. Se aflară din nou în Bentley.

– Ei bine, Lavinia, crezi că-i vei iubi pe părinții mei? o întrebă imediat profesorul.

Aceasta se simțea puțin obosită după această zi greu de suportat pentru nervii săi, dar și atât de mulțumitoare. Răspunsul său calmă orice neliniște a lui Radmer.

– Știu dinainte că și ei te iubesc.

Lavinia estimă cu o urmă de amărăciune că, venind de la el, aceste cuvinte erau un compliment.

Mai târziu ieșiră să cineze, dar înainte, Radmer o duse într-o încăpere mică, în care nu pătrunsese niciodată. Profesorul deschise sertarul unui birou încântător, rezemat de peretele tapisat cu mătase și scoase de acolo o casetă mică de bijuterii, acoperită cu piele, care conținea un inel vechi, un diamant montat în platină. Lăsă caseta, păstrând bijuteria în căușul palmei și o contemplară amândoi câteva clipe.

– Acest inel a aparținut familiei mamei mele de ani de zile, spuse Radmer în cele din urmă. Mi-ar plăcea să-l porți, ceea ce Helga n-a vrut să facă, găsindu-l demodat.

Lavinia întinse mâna fină și delicată. Păcat, își spuse, că imaginea Helgăi se ivise cu această ocazie. Cu siguranță, nu-i oferea acest inel

decât pentru a salva aparențele, fără să-și imagineze o clipă că tânăra infirmieră era deja cumplit de geloasă pe prima sa soție.

Evident, ar fi fost stupefiat să afle că simțea pentru el altceva decât o solidă prietenie.

Îi mulțumi călduros, admiră lucrătura de aur a monturii, iar când Radmer se aplecă spre ea pentru a o săruta pe obraz, primi această dovadă de afecțiune cum se cădea, asta însemnând cu o căldură pe care o spera bine controlată. Profesorul păru mulțumit, deoarece o luă cu plăcere de braț pentru a o conduce în hol, comportându-se ca și când nu se îndoia câtuși de puțin de prietenia sa. Se opri la picioarele scării pentru a-i spune:

– Când nu intră în joc emoțiile, dragă prietenă, succesul unei căsătorii este asigurat, fără accese de gelozie, fără dorința de a te amesteca în viața celuilalt.

Și se aplecă din nou pentru a o săruta, tot pe obraz.

– Știi că mama mea mă absoarbe foarte mult, nu-i așa?

Lavinia răspunse că știa perfect și că-l înțelegea foarte bine, întrebându-se pentru prima dată, în sinea sa, dacă va fi în stare să suporte viața în comun, în asemenea condiții. Acum, era puțin prea târziu. Cel puțin știa că va face tot posibilul pentru a-l face fericit. Acest gând o consolă în tot timpul cinei.

După această seară, timpul păru să treacă parcă într-un vis. În unele zile, nu-l văzu deloc pe Radmer. Uneori petrecea la el o oră sau două, unde lua o masă rapid în compania sa. Se duseseră de mai multe ori să-i vadă părinții.

Lavinia descoperi că fără ca ea să se preocupe de detaliile plictisitoare, profesorul îndeplinise toate formalitățile necesare pentru

a putea părăsi spitalul cu forme în regulă. Când își primi salariul, pe care Radmer îi ordonase să-l cheltuiască după bunul său plac, tânăra infirmieră află că direcția îi atribuise o primă, care va fi vărsată în contul său din bancă, în ziua căsătoriei.

Profesorul îi fu de asemenea de mare ajutor pentru a-i scrie o scrisoare Petei, pe care hotărâră de comun acord să nu o informeze despre nimic, până la sosirea lor la mătușa Gladys. Scrisoarea Laviniei fu prudentă, plină de încredere în viitor. Își avertiză sora să nu se neliniștească dacă un anumit timp, scrisorile sale vor fi mai rare, deoarece era foarte ocupată.

I-o citi lui Radmer și îi așteptă părerea cu îngrijorare.

– Crezi oare că această scrisoare este potrivită?

Profesorul o liniști cu răbdare și când Sibendina li se alătură puțin mai târziu, avu mare grijă să dea conversației o turnură ușoară și călduroasă, astfel încât când Lavinia se întoarse la spital să se culce, adormi ca o copilă fericită.

Alesese să-și continue munca și să nu părăsească St.Jorus decât cu câteva zile înainte de căsătorie.

Știa că Radmer ar fi aranjat repede și cu discreție lucrurile dacă ar fi preferat să renunțe imediat la post. Își făcu munca în fiecare zi cu asiduitate, conștientă de atenția entuziasmată a noilor sale prietene din spital.

Câteva zile înainte de plecarea sa de la St.Jorus, profitând de una din zilele lor libere, Radmer o dusese cu mașina pe proprietatea din Friesland. Plecaseră de dimineață, devreme. Bentleyul parcursese cei o sută treizeci de kilometri în două ore și Lavinia fusese cuprinsă de un fel de teamă respectuoasă la vederea proprietății mari construite în

mijlocul pământurilor, la nord Leeuwarden. Parcul era splendid, cu foarte multe flori și arbori de esență prețioasă, perfect întreținuți, cu alei cu pietriș greblate cu grijă, la care se ajungea trecând de un grilaj mare din fier forjat, la capătul drumului.

Administratorul, Juffrouw Hengsma, un bărbat înalt și primitor, zâmbitor și puțin vorbăreț, le veni în întâmpinare și le servi un mic dejun copios. Radmer îi povesti Laviniei istoria casei și petrecură restul dimineții plimbându-se prin încăperi, oprindu-se în fața comorilor din argintărie, cristaluri și porțelanuri, admirând lustrele splendide suspendate de tavan, draperiile superbe care împodobeau ferestrele și mobilele lustruite de ani.

În ciuda vechimii sale, casa era extraordinar de confortabilă. Mese joase încântătoare erau așezate lângă fotolii și canapele, suportând iluminatul răspândit în toată încăperea.

Mocheta era acoperită cu covoare groase și pereții, în ciuda luciului, erau echipați cu iluminat electric ce scălda încăperea într-o lumină filtrată.

– Îți place casa? întrebă Radmer.

Lavinia răspunse că nu văzuse niciodată nimic atât de frumos, cu excepția casei sale din Amsterdam, pe care o adora.

– Și mie îmi place enorm. Cred că vom veni aici foarte des. Să mergem să vezi grădina.

Fu o zi minunată pentru Lavinia, din toate punctele de vedere, deoarece considera că și Radmer păruse fericit. Această plimbare în doi, de care se temuse atât de mult, fusese un test bun. Descoperiseră o mulțime de lucruri să-și spună, gesturi și idei comune. În seara aceea adormi cu inima plină de speranță.

Două zile mai târziu, tânăra infirmieră părăsi spitalul, foarte devreme, astfel încât să poată prinde un Hovercraft la Calais și să fie la Cuckfield după-amiază. Deși era de-abia ora opt dimineața, plecarea îi fu salutată cu ovații de prietenele sale, când Radmer veni s-o ia cu Bentleyul. Acesta râse și agita mâna în semn de la revedere, bine dispus și-i aruncă o privire piezișă.

– Ia te uită, porți o rochie nouă. Îmi place foarte mult, remarcă.

Lavinia considera că soarele, deja sus, strălucea în acea dimineață cu o lumină specială. Era un start bun, într-o zi de care se temea puțin.

– Sunt încântată că-ți place. Am cumpărat câteva haine, ieri, la Metz.

– Rochia de mireasă? o întrebă degajat.

– Da.

Fusese mai scumpă decât prevăzuse. Dar simplitatea acelui elegant crep de culoare crem, i se păruse întru totul potrivită. Cumpărase de asemenea o pălărie, acoperită cu trandafiri din mătase crem. Spera ca această ținută să nu fie considerată prea romantică de Radmer. Își admiră rochia albastru cu alb, mulțumită că măcar o dată era în ton cu moda. Cumpărarea unor sandale și a unei poșete bleumarin venise de hac aproape tuturor economiilor sale.

În acea clipă se gândi că Radmer nu făcuse niciodată aluzie la luna de miere. Poate nu era un obicei olandez. Poate nu considera această tradiție drept o pierdere de timp. Lunile de miere erau destinate îndrăgostiților. Doi prieteni nu pot pleca decât în vacanță împreună... Nimic nu se opunea ca aceasta să fie numită călătorie de nuntă!

Erau deja aproape ieșiți din Amsterdam, când profesorul spuse, ca și când îi citise încă o dată gândurile:

– Vei fi foarte dezamăgită dacă ne întoarcem direct acasă după căsătorie? Am de lucru până peste cap, o conferință la...

Orgoliul Laviniei nu-i lăsă lui Radmer timp să-și termine fraza.

– Evident! Le voi avea pe Peta și pe Sibby lângă mine, și casa aceea minunată de explorat, cumpărături de făcut...

Problema fusese rezolvată. Nu mai vorbiră despre căsătorie și nici despre ei. Ajunsă la Dover, Lavinia îl întrebă:

– Știi unde se află Cuckfield?

– Probabil am traversat acest oraș...

– Cunoști Anglia?

– Mi-am făcut studiile la Cambridge, făcu Radmer râzând.

– Adevărat? În fiecare zi îmi dau seama că nu știu nimic despre tine.

– Fiecare lucru la timpul său. Vom merge mai întâi să mâncăm. Voi merge pe coastă și ne vom opri la "Mermaid", la Rye.

În timpul mesei, Lavinia îl întrebă:

– În ce biserică ne vom căsători? Datorită ocupațiilor tale, s-ar putea să ne vedem destul de puțin în viitor, încât poate nu vei avea timp să-mi spui!

– Mă bănuiești de dezinvoltură, făcu profesorul pe un ton puțin trist. Iartă-mă, am uitat să-ți vorbesc despre asta. Mi-ai spus că vrei un loc liniștit. Așa că am ales biserica din Begijrsteeg. Sper că îți va plăcea.

– O slujbă în engleză! spuse Lavinia, impresionată de această atenție. Ce amabil din partea ta. Acum, voi putea purta inelul pe mâna stângă!

Radmer râse din nou, încet.

– Dacă asta îți dă sentimentul că ești mai solid căsătorită, de ce nu? Vom putea merge la biserică imediat după căsătoria civilă. Apoi, mama

va da o mică recepție pentru noi, la Noordwijk. Cele două fetișcane ale noastre vor rămâne acolo două zile. Seara, ne vom întoarce acasă.

Din vocea sa, Lavinia simți că era aproape ușurat că totul se va termina atât de repede. Fu surprinsă când întinse brațul peste masă, pentru a-i lua mâna.

– Știi că numele tău este întru totul adaptat situației?

Tânăra femeie scutură din cap, fără să se gândească decât la căldura acelei mâini pusă peste a sa, dorindu-și enorm s-o strângă.

– Lavinia a fost a doua soție a lui Enea. Acest nume este de altfel asociat cu multe calități. Se spune că cele care poartă numele de Lavinia sunt amabile, blânde și angelice.

– Sper că nu crezi nimic din asta. Sunt departe de a fi angelică. Mi se întâmplă să mă înfurii extraordinar.

– Știu. Este ceea ce m-a frapat prima dată când te-am văzut. Am știut că erai altfel decât celelalte fete.

Pe măsură ce se apropiau de Cuckfield, Lavinia devenea din ce în ce mai nervoasă, își învârtea inelul în jurul degetului, deschidea și închidea poșeta fără motiv, se agita pe scaun.

– Știu ce simți, Lavinia. Dacă ai înceta puțin să te frământi? Lasă-mă pe mine să mă ocup de toate...

Tânăra femeie dădu din cap, fără să spună o vorbe. Fără îndoială, Radmer va ști să iasă din această situație stânjenitoare fără să arate vreo proastă dispoziție, chiar dacă mătușa Gladys va fi nesuferită cu el.

Îl simțea în stare să mute un munte, dacă voia. Era de asemenea numai farmec și eleganță în costumul de tweed. Poate mătușa Gladys va fi sensibilă la asta.

Nu se înșelase. Mătușa Gladys era acasă.

Tocmai termina de mâncat de prânz și fu luată complet pe nepregătite. Făcu eforturi inutile pentru a împiedica plecarea Petei, dar Radmer rezolvă problema cu o fermitate blândă, care o lăsă cu gura căscată.

– Nu puteți avea obiecții, prezentă problema cu autoritate. Nu sunteți tutorele Petei și, deoarece Lavinia și cu mine ne vom căsători, îi vom putea oferi o locuință bună. Nu aveți nici un motiv să vă opuneți. Ați spus chiar că vă costă prea scump și vă obligă la numeroase sacrificii. Ce planuri aveți pentru viitorul Petei?

Mătușa Gladys îl privi mânioasă. Planurile sale, dacă le avea, nu ar fi rezistat în fața acestui bărbat liniștit, care controla întru totul situația. Își îndreptă mânia împotriva Laviniei, la fel de liniștită ca un șoricel și îngrozitor de stânjenită.

– Ei bine! îi spuse mătușa. Nu ți-a trebuit mult timp să-ți găsești un soț! Acum, presupun că nu mai aveți ce face cu toate atențiile pe care le-am avut pentru voi. Banii aceia au fost cheltuiți în zadar.

– Pentru mine, nu-mi amintesc să fi cheltuit nici un bănuț, mătușă, replică Lavinia. Cât despre Peta, probabil că nici ea nu te-a costat prea scump, nici nu ți-a impus sacrificii mari, deoarece tata spunea mereu că ai mai mulți bani decât ai putea cheltui în toată viața. Nici nu-mi amintesc de amabilitatea dumitale.

– În acest caz, să considerăm problema rezolvată, reluă profesorul cu o voce domoală. Veți fi fericită să fiți scăpată de această povară, doamnă Turner, iar dacă v-ați angajat în cheltuieli care sunt peste mijloacele dumneavoastră, vom fi fericiți să vă despăgubim...

Ușa se deschise brusc și Peta intră în încăpere.

– Am văzut un Bentley superb, parcat în fața ușii, spuse aceasta. Oh! Lavinia! Ai venit să mă iei?

Se repezi în brațele surorii sale.

– Da, draga mea. Tocmai vorbeam despre asta cu mătușa Gladys. Iată-l pe Radmer. Peste două zile ne vom căsători și vei veni să locuiești cu noi.

Peta se duse și se plantă în fața profesorului, mereu imperturbabil.

– Evident, Bentleyul este al dumneavoastră! Mă întreb unde v-o fi găsit Lavinia. Sunteți super!

– Bună ziua, Peta, îi răspunse Radmer grav. Mulțumesc. Nu Lavinia m-a găsit pe mine. Eu am găsit-o pe ea.

– Oare cum trebuie să vă spun? întrebă Peta fără să-l scape din ochi.

– De ce nu Radmer? Am o fiică de paisprezece ani. Îi spune surorii tale, Lavinia. Așa, lucrurile sunt echitabile!

Peta dădu din cap și zâmbi.

– Îmi placi mult, făcu ea, brusc intimidată. Mergem?

Radmer își stăpâni un zâmbet și se adresă lui Gladys Turner.

– Poate Lavinia va putea să facă bagajele Petei. Nu vrem să vă facem să pierdeți prea mult timp.

Mătușa Gladys era cu siguranță de aceeași părere, deoarece răspunse acru:

– Lavinia poate face ce vrea. De altfel, întotdeauna a fost ingrată și încăpățânată. Sunt surprinsă că doriți să vă căsătoriți cu ea. Nu văd ce găsiți la fata asta. Nu este nici măcar frumoasă.

– Este posibil, doamnă Turner, dar vă reamintesc că vorbiți despre viitoarea mea soție.

Îi adresă Laviniei un zâmbet plin de căldură de data aceasta.

Peta avea atât de puține lucruri, încât valiza sa fu gata în zece minute. Se întoarse foarte agitată, găsindu-și mătușa pe cale să-l bombardeze pe Radmer cu întrebări, la care acesta răspundea cu ușurință și răbdare, spre marea admirație a Laviniei. Se ridică pentru a-i lua valiza mică, așteptând ca amândouă să-și ia rămas-bun de la mătușa lor.

– Să nu vă întoarceți niciodată să plângeți pe umărul meu, le spuse aceasta în loc de adio. Tu, Lavinia, ai fi găsit aici un adăpost bun, dacă ai fi vrut să-mi fii domnișoară de companie. Dar pentru că preferi să te căsătorești cu un străin...

– Cum îndrăznești să vorbești în acest mod despre Radmer, mătușă Gladys? se indignă tânăra femeie. Este un bărbat de o mare bunătate și vom fi foarte fericite cu el..

Ieși pe ușă cu obrajii în flăcări și capul sus și se instală în mașină fără să îndrăznească să ridice ochii spre el.

– Îmi este atât de rușine de ceea ce s-a întâmplat, spuse. N-avea dreptul...

Mâna lui Radmer o acoperi o clipă pe a sa.

– Mulțumesc, Lavinia, îi spuse simplu.

Se întoarse spre Peta, care fierbea de nerăbdare pe scaunul din spatele mașinii.

– Vom petrece noaptea la Londra și diseară vom merge la teatru. Dacă vom sări peste ora ceaiului, cred că vom ajunge la timp ca să puteți face câteva cumpărături.

– Și eu zic la fel, răspunse Peta. Ești într-adevăr formidabil. Ce fel de cumpărături?

– O rochie pentru a ieși diseară, de exemplu.

Vă veți putea duce amândouă la Harrods.

Peta scoase un strigăt ușor de încântare.

– Dar nu vom avea timp. Credeam că vom petrece noaptea la Dover. N-am luat nimic cu mine.

– În acest caz, vei avea și tu nevoie de o rochie nouă!

– Oh! Lavinia, ce fericire! Nu-mi vine să cred. Acum, vorbește-mi despre această căsătorie. Unde veți locui? Cum se numește fiica dumitale, Radmer? Voi putea merge la școală?

– Este rândul tău, Lavinia! făcu Radmer râzând. Să vedem puțin ce ești în stare să-i spui într-o jumătate de oră!

Lavinia îi povesti aproape totul. Peta era mulțumită. Când mașina se opri în fața magazinelor Harrods, avea ochii plini de stele.

Este surprinzător de constatat cât de repede se fac cumpărăturile când nu te uiți la preț și când cineva este gata să plătească imediat cu un cec. Începură să privească mai întâi rochiile mai puțin scumpe, dar în cele din urmă Radmer se ridică de pe scaun pentru a o lua pe Lavinia de mână și a-i arăta câteva modele care îi atrăseseră atenția. Aceasta le încercă fără să îndrăznească să întrebe prețul și când nu fu în stare să se hotărască între o rochie din jerseu de mătase de culoarea caisei și o rochie din crep verde, o sfătui să le ia pe amândouă.

– Radmer, sunt îngrozitor de scumpe, îi șopti la ureche, după ce se interesă de preț.

– Binevoiește și ascultă, îi răspunse acesta, cu ochii strălucind de amabilitate. Acum, este rândul Petei. Pentru Dumnezeu, n-o lăsa să cumpere rochia aceea neagră cu volane!

Dar, în ciuda tinereții sale, Peta avea la fel de mult bun-gust ca Lavinia.

Alese o rochie din voal de bumbac de un albastru frumos, model unicat.

– Nu îndrăznesc să întreb prețul, spuse timid.

– Încearc-o, ordonă Radmer de pe scaun. Sunt sigur că nu-mi va depăși resursele materiale!

Peta ieși din cabina de probă, încântător de strălucitoare. Amândouă trebuiră să asculte de comanda lui Radmer și să-și cumpere pantofi asortați. În ciuda stânjenelii sale, Lavinia acceptă pentru a nu o dezamăgi pe Peta.

Când ieșiră din magazin, Radmer șopti la urechea tinerei femei:

– Este firesc ca un bărbat să-i ofere viitoarei sale soții lucrurile care-i plac. Nu uita că în două zile vom fi căsătoriți.

Oare cum ar fi putut să uite? Îi mulțumi cu un zâmbet și se întoarse pentru a admira pantofii pe care-i strângea Peta la piept.

N-avea nici o idee de locul în care vor petrece noaptea. Peta recunoscu prima hotelul.

– Claridge! făcu ea, cu răsuflarea tăiată. Oare ești miliardar, Radmer?

– Nu chiar! răspunse aceasta râzând din toată inima.

Lavinia se prăbuși într-un fotoliu pentru a admira luxul din camera sa, învecinată cu a Petei. Se schimbă, deranjată permanent de vizitele furtunoase ale surorii. Apoi Radmer, traversând culoarul care le despărțea camerele, veni să le ia pentru a le duce să cineze în sufragerie. Masa nu putu fi decât veselă. Peta era atât de fericită...

– Ce noroc ai, Radmer, spuse aceasta mâncându-și înghețata. Îți poți oferi tot ce dorești. Acum, o ai și pe sora mea. Cât de fericit trebuie să fii...

Lavinia așteptă răspunsul cu teamă.

– Oare nu se vede? spuse profesorul pe un ton degajat.

Dar acest răspuns nu era deloc mulțumitor pentru o tânără logodnică.

Se duseră să vadă o comedie muzicală, un divertisment fără pretenții, perfect potrivit pentru Peta, dar care-l plictisise enorm.

Lavinia îi mulțumi cu căldură înainte de a ajunge în camera sa, pentru că o lua din nou pe Peta sub aripa sa.

– Am impresia că trăiesc un vis, îi mărturisi. Totul s-a petrecut atât de repede. Îmi pare complet ireal.

Radmer îi mângâie politicos obrazul cu vârful degetelor.

– Este absolut real, răspunse cu voce foarte joasă.

– Oh! Radmer, exclamă Lavinia. Ești sigur că nu-ți vei regreta decizia? Dacă ți-ai schimbat părerea, nu te teme să mi-o spui... Te asigur că voi înțelege perfect. Nu reușesc să înțeleg de ce m-ai ales pe mine, mai degrabă decât pe alta...

– Nu spune prostii, îi răspunse, luându-i mâinile înainte de a o lăsa să intre în camera sa. Nu regret deloc. Vezi, nici eu nu înțeleg cum m-ai putut accepta.

Se aplecă pentru a o săruta pe obraz și îi ură noapte bună. Lavinia se strecură în cameră, fericită să constate că Peta adormise deja.

Era stupid să plângă după o seară atât de reușită. Totuși, asta făcu, exact înainte de a adormi.

Capitolul 6

Lavinia, ghemuită în fundul unei canapele mari din salonul frumoasei locuințe a lui Radmer, răsfoaia un teanc de reviste. Așezat în fotoliul mare, cu fața la ea, soțul său citea corespondența. Se căsătoriseră în acea dimineață... Tânăra femeie îi aruncă o privire rapidă. Cineva care ar fi intrat în încăpere, i-ar fi putut lua drept un cuplu vechi. Lavinia respinse imediat acest gând supărător. Niciodată Radmer nu fusese mai amabil ca în ultimele două zile. Era sigură de afecțiunea sa. Fusese atent la cele mai mici detalii, generozitatea îi fusese fără margini.

Întoarse pagina revistei prefăcându-se că citește, pentru a se gândi mai bine la evenimentele din ultimele patruzeci și opt de ore... Totul fusese perfect, trebuia să recunoască.

La întoarcerea lor, Sibby, care-i aștepta cu nerăbdare, o simpatizase imediat pe Peta, spre marea ușurare a Laviniei. Radmer, care nu încetase să-i observe mina derutată, îi îmbrățișă umerii.

– Relaxează-te, Lavinia.

Vezi, totul se desfășoară exact cum am prevăzut. În două luni, vor uita că nu sunt surori.

Ca întotdeauna când arăta atâta tact și înțelegere, tânăra femeie fusese profund recunoscătoare. Radmer îi tăiase scurt orice efuziune, vorbind imediat despre altceva. După cină, întreruptă de hohotele de râs ale celor două noi prietene, profesorul îi propuse să-și petreacă noaptea la una dintre mătușile sale, o fermecătoare doamnă bătrână, care locuia la celălalt capăt al orașului. Lavinia, care conta să-și petreacă seara la el, fusese surprinsă și își pusese întrebări despre motivele acestei propuneri. Doar când el o părăsi, lăsând-o cu mătușa sa, bătrâna doamnă făcu remarca, într-o engleză aproximativă.

– Este mai potrivit să rămâi cu mine până în ziua nunții, draga mea copilă. În familia noastră suntem conservatori și suntem conștienți, ca și dragul de Radmer, de considerația datorată unei viitoare Ter Bavinck.

Foarte surprinsă, Lavinia și-ar fi dorit totuși ca, părăsind-o, Radmer să dea dovadă de mai multă afecțiune și ceva mai puțină considerație. Îi spusese bună seara cu un aer aproape frățesc.

Dar în ziua următoare, totul se petrecuse foarte bine. Veni s-o ia după micul dejun, pentru a o duce la el, înainte de a se duce la spital, unde lucră toată ziua. Lavinia le însoți pe cele două fete tinere la cumpărături. Se întoarseră acasă încărcate cu pachete, vorbind cu însuflețire despre apropiata nuntă. Lavinia era preocupată să-și ascundă teama, pentru a participa la această conversație. Când cele două fete tinere se retraseră în camera lui Sibby pentru a încerca rochiile lor noi, rămase singură cu Radmer, care o întrebă blând:

– De ce îți vine să plângi, Lavinia?

Aceasta lăsă scrisorile pe care tocmai le citea. Lavinia era cinstită și sinceră. Îi susținu privirea și făcu un gest vag pentru a arăta tot ce o înconjura.

– Cred că voi lăsa totul baltă, Radmer.

– Nu se pune problema. Nu am o mulțime de prieteni, să știi. Oamenii pe care-i frecventez sunt medici mai degrabă de condiție modestă. Helga primea mult. Îi plăcea să aibă casa plină de lume, și ce lume! Amintește-ți că un an sau doi trebuie să facem tot ce putem pentru Sibby și Peta. În rest... cred că preferi liniștea.

Lavinia se imagină așa cum voia el să fie: o femeie de casă, așteptând maturizarea cu mulțumire, conducându-și casa la perfecție, fără să se interpună vreodată între munca sa și el. Un ușor resentiment îi dădu un gust amar. Știa totuși că nu avea nici un drept să se lase pradă unui asemenea sentiment.

– Sunt cinci minute de când n-ai întors pagina, Lavinia, făcu Radmer observația.

Aceasta se grăbi să-i adreseze un zâmbet călduros.

– Mă gândeam la ziua pe care tocmai am petrecut-o, la amabilitatea familiei tale.

– Acesta este genul de căsătorie pe care-l apreciez, îi răspunse Radmer, absorbindu-se în corespondență.

Lavinia își lăsă cartea, luă câteva scrisori, le mai citi o dată, le așeză din nou, alese o altă revistă. De data aceasta, avu grijă să întoarcă paginile... Își lăsă gândurile să rătăcească iar. Dacă ar fi fost o femeie seducătoare, n-ar fi zăcut în salon. Radmer n-ar fi simțit nevoia să-și deschidă corespondența. Am fi plecat să dansăm, să facem înconjurul lumii.

Mi-ar fi oferit bijuterii și rochii, pur și simplu pentru a-și arăta dragostea. Tresări brusc, când Radmer exclamă:

– Dumnezeule! Era gata să uit...

Ieși în grabă, pentru a se întoarce aproape imediat cu o casetă de catifea în mână.

– Cadoul de nuntă, îi explică scoțând din casetă un colier de perle, pe care îl prinse în jurul gâtului Laviniei. Stupefiată, aceasta atinse cu vârful degetelor perlele plăcute ca mătasea și ridică ochii spre el. Chipul îi era impasibil și foarte aproape. Tânăra femeie îl sărută pe obraz.

– Oh! Radmer... făcu uimită, sunt într-adevăr pentru mine? Acum, mă simt ca o regină... Îmi oferi atâtea lucruri!

Se gândi la noul carnet de cecuri pe care i-l strecurase în poșetă, la coșurile cu flori care îi împodobeau minunat camera de culcare, la creditele deschise pentru ea în cele mai elegante și scumpe magazine din oraș și la verigheta din aur pe care i-o pusese pe deget dimineață, ultimul, dar nu cel mai neînsemnat cadou.

– Ești o fată adorabilă, Lavinia, îi spuse spre marea sa surpriză, înainte de a se adânci din nou în lectura "Haagsche Post".

Tinerei femei nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se lase din nou absorbită de gândurile sale...

... Căsătoria fusese mai veselă decât crezuse. Nu se așteptase să fie atâția invitați. Știa totuși că Radmer avea familie mare și numeroși prieteni vechi. Se îmbrăcase în casa mătușii, de unde veni s-o ia cu brațele încărcate cu flori, trandafiri, orhidee, flori de portocal cu nuanțe de crem, asortate culorii rochiei sale și plecară să se căsătorească, mai întâi civil, apoi în biserica mică și liniștită din

Beguinehof unde preotul englez îi unise din nou în fața lui Dumnezeu. Doar în această biserică veche se simți cu adevărat căsătorită.

Apoi se întoarseră cu mașina la Noordwijk, la recepția organizată de mama lui Radmer, pentru ei. Făcuse cunoștință cu unchii, mătușile și verii săi, în timp ce Peta și Sibby, în culmea bucuriei, treceau de la un invitat la altul. Îți făcea plăcere să vezi fericirea celor două adolescente. Sibby se cuibărise în brațele Laviniei pentru a-i șopti la ureche că va fi cea mai minunată mamă.

– Dacă ai ști cât sunt de fericită, Lavinia! oftase Peta închizând ochii. Parcă este un basm. Trebuie să fii nebună de bucurie...

Lavinia o asigură că era pe deplin fericită, ceea ce era aproape adevărat. Poate viața nu-i adusese tot ce sperase. Dar dacă Radmer aștepta de la ea un cămin calm și liniștit, va face tot ce-i stătea în puteri pentru a fi o soție bună, discretă și înțelegătoare. La prima vedere, poate suna puțin trist, dar va face în așa fel încât el să nu știe nimic.

Întoarse o pagină a revistei, conștientă că Radmer o observa...

Călătoria de întoarcere la Amsterdam fusese relaxată, plăcută și chiar amuzantă. Cina stropită cu șampanie, absolut delicioasă.

Mai întoarse o pagină fără să fi citit măcar un rând și aruncă o privire spre orologiul splendid. Era de-abia ora zece seara. Radmer era probabil nerăbdător să înceapă să lucreze. Vraful de dosare care acopereau biroul nu-și micșorau niciodată volumul. Lavinia îi ură noapte bună fără să facă mutre, îi mulțumi încă o dată pentru perle și se îndreptă spre ușă.

Radmer ajunse acolo înaintea sa, o deschise și puse mâna pe umărul Laviniei când aceasta ieși.

– Căsătoria mi-a plăcut foarte mult, îi spuse cu seriozitate. Sper că la fel și ție. Altcineva în afară de tine ar fi considerat greu să zacă în salon în ziua nunții, așezată ca un șoricel, prefăcându-se că citește... Nu sunt foarte elegant cu tine, Lavinia, spuse căutându-i privirea.

– Ai lămurit foarte clar acest subiect, când mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine, răspunse tânăra femeie, fericită că se putea exprima pe un ton atât de detașat. De altfel, este ceea ce-mi doream și eu.

Radmer se aplecă să o sărute.

– Ești singura femeie în stare să mă înțeleagă. Singura pe care mi-am dorit-o de soție, pentru acest motiv. Mi-am construit o viață plăcută, Lavinia. O viață de muncă. Pentru mine, contează foarte mult munca, să știi. Vei împărtăși viața mea, dar până la un anumit punct, o știi de asemenea, nu-i așa?

– Bineînțeles. Nu știu mare lucru despre tine, dar îmi închipui că pierderea primei tale soții te-a făcut atât de nefericit, încât ți-ai închis inima pentru dragoste. Nu voi încerca să forțez această ușă, Radmer, îi răspunse zâmbind, înainte de a adăuga pe un ton detașat. Aș putea lua micul dejun cu tine mâine dimineață? Am obiceiul să mă trezesc devreme. De altfel, am lecție de olandeză cu Juffrouw de Waal. Nu este foarte mulțumită de mine. Recent, am lipsit la câteva lecții.

Străbătu holul și se întoarse din capul scărilor, zâmbitoare, pentru a-i face un semn prietenesc cu mâna. Zâmbetul îi rămăsese pe buze, până când fu destul de departe de el să nu-i observe ochii plini de lacrimi.

Dormi foarte puțin și se trezi devreme pentru a-și spăla ochii umflați și a-și freca obrajii, pentru a le da puțină culoare. Când coborî, avu același aer pașnic ca de obicei, poate puțin prea palidă, dar nimic

mai mult. Era îmbrăcată într-o rochie albastru cu alb și încălțată cu sandale. Când Radmer o văzu intrând din grădină cu câinii, o salută călduros și o complimentă pentru prospețimea sa.

– Astăzi, ziua va fi caldă. Dar tu pari întotdeauna atât de încântător de proaspătă...

Merseră împreună în încăperea mică din spatele casei, unde îi aștepta micul dejun. Radmer își trecuse un braț în jurul umerilor Laviniei.

– Am o zi de lucru foarte încărcată, o anunță când luară loc la masă. Să nu mă aștepți la prânz. Dar cu puțin noroc, mă voi întoarce pe la ora șaisprezece. Dacă dorești, vom putea cina în oraș.

Lavinia turnă cafeaua cu atenție.

– Aș fi încântată. Dar oare vei avea timp?

Radmer ridică ochii din scrisorile pe care tocmai le parcurgea, cu privirea atentă, mulțumit să constate că răspunsul Laviniei era lipsit de ironia pe care o bănuise o clipă.

– Ai fost pusă la grea încercare, dragă prietenă, aseară. Nu vom pleca nici în călătorie. Cel mai mic lucru pe care-l pot face, este să te scot puțin. În plus, îmi va face mare plăcere. Vom cina la Amstel, pe terasa care dă spre canal. Sunt sigur că-ți va plăcea locul. Pentru mâine seară, am reținut de asemenea o cameră la Hooge Vuursche Hotel, lângă Baarn. Vom putea și dansa acolo, dacă vei dori.

– Este un program minunat, răspunse Lavinia cu ochi strălucitori. Cu siguranță, sunt locuri foarte elegante.

– Presupun că da. De ce nu te-ai duce, când ieși de la cursul de limbă olandeză, să-ți cumperi câteva rochii frumoase? Îmi placi mult în roz. Rochia aceea de mătase crem îți venea de asemenea foarte bine.

Tânăra femeie îi mulțumi cu voce reținută. Era o victorie, oricât de mică. Îi observase rochiile pe care le purtase și îi plăcuseră!

– Voi merge să mă plimb pe Leidsestraat. Am văzut un magazin interesant... și de asemenea la Kalverstraat, la Kraus în Vogelzang...

Văzuse că soțul său n-o mai asculta. Încruntat, se adâncise în citirea unor foi dactilografiate. Cineva lăsase Daily Telegraph lângă tacâmul său. Își mai turnă o ceașcă de cafea și parcurse titlurile mari din ziar.

Juffrow de Waal o primi cu o față severă și nu se destinse decât puțin, pentru a o felicita pentru căsătoria sa, atrăgându-i atenția că profesorul era un bărbat extraordinar și merita o soție bună. Acum, că Lavinia îi devenise soție, era de datoria sa, îi spuse, să învețe să vorbească limba olandeză în cel mai scurt timp.

– Trebuie nu numai să fii în stare să susții o conversație, Mevrouw ter Blavinck, dar trebuie să și înveți să citești și să înțelegi ce citești, pentru a putea vorbi politică, de exemplu, ca și despre evenimentele cotidiene care se produc în țara noastră și în lume, să fii la curent cu prețurile, pentru a putea ține socotelile casei. Vom citi ziarele împreună și vom discuta în olandeză. Sper că nu vei rata niciodată ocazia de a vorbi în limba noastră...

Admonestată dur, Lavinia se strădui mai mult ca niciodată. Radmer va fi probabil încântat s-o vadă dând ordine Pettei fără ajutorul dicționarului și făcând comandă la băcănie în olandeză! Plină de zel, acceptă o enormă cantitate de exerciții de făcut acasă și promise să vină peste două zile, cu sarcina îndeplinită.

Apoi se putu duce la Leidsestraat, cu conștiința împăcată.

Cât era de încântător să admire toaletele elegante expuse în vitrinele magazinelor, știind că le putea cumpăra pe cele care le dorea.

Găsi în cele din urmă exact ceea ce căuta, într-un magazin luxos. O rochie din organza roz cu decolteu adânc, împodobită cu un șnur din satin, care-i punea în valoare finețea taliei. Rochia avea un preț exorbitant, dar cedă tentației. Își mai oferi o rochie de culoarea piersicii și pantofi asortați. Cu siguranță, Radmer nu va vedea nici un inconvenient în a-și completa cumpărăturile cu o etolă din catifea albă. Ceea ce făcu, fără să ezite prea mult. Încântată, se întoarse acasă să le telefoneze copilelor. Apoi făcu o plimbare lungă cu câinii, așteptând întoarcerea soțului său. Acesta telefonă fix la ora șaisprezece pentru a o anunța că va întârzia. Nu se va întoarce decât la ora optsprezece.

Îi mai rămâneau încă două ore de pierdut. Ieși din nou să plimbe câinii, încântați de norocul lor, și începu exercițiile de olandeză, înainte de a se duce să se pregătească pentru ieșirea prevăzută de Radmer.

Nu se grăbi, străduindu-se să nu privească prea des acele pendulei mici și frumoase care marcau atât de lent minutele. Își completă activitatea minuțioasă printr-un nor ușor de pudră pe nasul care i se părea atât de comun, înainte de a coborî scara să se ducă în salon.

Coborâse jumătate din trepte când Radmer intră și-și aruncă servieta pe cel mai apropiat scaun. Se opri brusc, pentru a o privi.

– Oh! Ești foarte frumoasă în această rochie, îi spuse. Într-adevăr încântătoare! Este o adevărată plăcere să mă întorc acum acasă, când mă așteaptă aici soția. Îmi place foarte mult această rochie.

Traversă holul pentru a-i veni în întâmpinare și-i luă mâinile pe care le îndepărtă ușor pentru a o admira mai bine.

Lavinia îl lăsă s-o facă, inima bătându-i să-i spargă pieptul și cu respirația aproape tăiată.

– Sunt încântată că-ți place, îi răspunse, afectând cel mai mare calm.

Era gata să leșine când o trase brusc spre el, pentru a o săruta. Nu era un sărut politicos și prietenesc. O sărută în colțul buzelor, apăsat și pasionat!

– Și tu îmi placi, îi spuse. Voi fi gata într-un sfert de oră. Dacă vrei, servește-mi un whisky până când mă schimb.

Când se întoarse în salon, whiskyul era pregătit. Seara se anunța plăcută. Lavinia, după ce se întrebase de ce se arătase atât de demonstrativ, ajunsese la concluzia că viitorul se anunța de asemenea într-o lumină mai bună. Avea încă în memorie privirea admirativă în care o învăluise. O ușoară licărire de speranță, pe care-și promisese să o mențină vie cu orice preț, străluci și mai puternic auzindu-i pașii în hol. Întoarse spre ușă un chip zâmbitor.

Radmer se schimbase pentru cină și era extrem de elegant, ca întotdeauna. Își schimbase de asemenea și starea de spirit față de ea și Lavinia își dădu seama de asta de la prima privire, fără să fie nevoie să-i spună vreo vorbă. Îl întâmpină cu o dezinvoltură pe care era departe s-o simtă.

– Iată whiskyul tău. Sper că ziua la spital nu a fost prea greu de suportat.

Radmer se instală confortabil în fotoliu.

– Blocurile operatoare sunt supraîncărcate de muncă. Îți amintești de biopsia lui Mevrouw Van Vliet? Astăzi am cunoscut rezultatul. Din păcate, este pozitiv. Mă tem că nu mai este mare lucru de făcut.

– Acest gen de nor este suficient pentru a întuneca o zi, răspunse Lavinia.

Radmer păru recunoscător pentru înțelegere.

– Oh! da... Dar n-ar trebui să aduc acești nori acasă. Mai înainte n-am putut s-o fac niciodată, și iată-mă tentat totuși să vorbesc cu tine despre munca mea... Cu Sibby, bineînțeles, nu se punea problema. Dar tu, ce-ai făcut astăzi? Au telefonat fetele?

După ce-i relată incidentele domoale ale zilei sale, Lavinia îi dădu vești despre Peta și Sibby.

– Peta afirmă că n-a fost niciodată în viața sa atât de fericită și este adevărat. Când era mică, nu aveam deloc bani acasă. Sănătatea mamei nu era prea solidă...

– Dar tu, Lavinia, ai fost fericită?

Tânăra femeie se gândi serios la întrebare.

– Cred că da, cel puțin până la moartea tatălui meu.

Se ridică, bătu cu palma câteva perne, dornică să vorbească despre altceva. Continuă pe un ton degajat:

– Știi că astăzi am avut în bucătărie o conversație lungă cu Petta, în olandeză? Cu dicționarul, m-am descurcat foarte bine.

– Mi-ar fi plăcut să aud asta, spuse Radmer izbucnind în râs. Ai făcut progrese?

Reușesc cel puțin să-l fac să râdă, își spuse Lavinia.

– Vocabularul meu devine considerabil și reușesc chiar să rostesc câteva fraze...

– Când vei ști ceva mai mult, vom da o serată mare, hotărî el, umplându-și paharul... Nu face mina asta îngrozită. Nu-i vom invita decât pe cei care vor fi în stare să se exprime în engleză! Până atunci, încearcă să vorbești în olandeză cât mai des posibil.

Lavinia îi promise cu mare plăcere.

Îndreptându-se spre ușă, constată că Radmer nu mai părea deloc cu băgare de seamă. Cu siguranță, acel sărut fusese un gest instinctiv și îi fusese teamă că va pretinde mai mult, în ciuda aranjamentului pe care-l încheiaseră.

Luă loc în mașină, foarte hotărâtă ca în restul serii să se comporte ca o camaradă plăcută.

Temperatura era de o blândețe încântătoare. Aleseră o masă în apropierea ferestrei, pentru a admira mișcarea de du-te-vino a ambarcațiunilor ușoare pe canal și discutară cu însuflețire mâncând cina excelentă.

Radmer devenise din nou prietenos, deși ușor distant și se făcu luntre și punte pentru a-i plăcea. Când Lavinia consultase uluită imensa listă de bucate, îi propuse imediat să se încreadă în el pentru a alege meniul.

Comandă diferite aperitive, pui cu ciuperci, stropit cu Amantillada la gheață și cu vin de Burgundia alb, pe care-l degustară într-o veselie totală. Cortonul Charlemagne care urmă, era un vin care merita să fie tratat cu tot respectul. Responsabilul cu vinurile îl turnă cu stima datorată reputatei podgorii.

– Vinul este un subiect de studiu pasionant, pentru cine îl interesează, remarcă Radmer.

Lavinia luă o înghițitură și contemplă gânditoare conținutul paharului.

– Presupun că acesta este foarte bun. Îmi este greu să deosebesc o podgorie de alta, dar voi învăța. Poate mă va putea îndruma Pette...

Radmer își stăpâni un zâmbet ușor amuzat în colțul gurii.

– Pette este probabil o autoritate în preparatele culinare, dar pretind că eu sunt mai competent pentru a te îndruma pe această cale. Amintește-mi asta, când vom petrece amândoi o seară liniștită acasă...

Noaptea se lăsa încet. Lavinia, cu fața luminată de lumina plăcută cu tentă roz a lămpii mici puse pe masă, însuflețită de încântare și de căldura vinului, devenise cu certitudine încântătoare.

– Ai obiceiul să vii aici, Radmer? îl întrebă.

– Vin la ocazii, cu prietenii. Nu ies... sau mai degrabă nu ieșeam foarte mult odinioară. Probabil sunt luni de când nu am venit aici.

– Dar șeful de sală te cunoaște, făcu tânăra femeie turnând cafeaua în cești.

– Asta face parte din atribuțiile sale. Și dacă le-am aduce într-o seară pe fete să cineze aici? Pe ce dată este aniversarea Petei?

Lavinia îl informă, râzând de plăcere.

– Va adora acest loc... A avut atât de puțin noroc, până acum...

Tânăra femeie întoarse ochii repede. Surprinsese pe chipul lui Radmer o expresie ciudată. N-ar fi știut s-o definească exact. Poate era milă. Dispăru atât de rapid, încât crezu că fusese rodul imaginației sale.

Pe drumul de întoarcere, păstrară o tăcere complice. Îndată ce pătrunseră în casă, Lavinia îi ură imediat noapte bună lui Radmer și urcă să se culce. Probabil se săturase de compania sa în acea seară. Trebuia să-i lase timp pentru a se obișnui cu prezența sa.

Radmer nu făcu nici un efort pentru a o reține, mulțumindu-se să răspundă mulțumirilor sale asigurând-o că și el petrecuse o seară excelentă și că era nerăbdător s-o ia de la capăt a doua zi.

La micul dejun, se strădui să anime conversația. Îi turnă cafeaua și se adânci ea însăși în citirea ziarului Daily Telegraph, în timp ce soțul său desfăcea corespondența.

– Sper să ai o zi mai bună decât ieri la spital, îi spuse pentru a face impresie, când Radmer ieși din cameră.

Apoi se putu lăsa pradă fără martori umilinței și lacrimi îi cădeau pe pâinea prăjită unsă cu unt, pe care nu fu în stare s-o mănânce. Își șterse ochii cu furie. Hotărât lucru, era pe cale să devină o smiorcăită perseverentă.

Luă câinii să facă o plimbare în parc înainte de a telefona pentru a avea vești de la Sibby și Peta, a căror întoarcere la Amsterdam era prevăzută pentru ziua următoare. Păreau amândouă bucuroase de viață și își disputară telefonul pentru a-i vorbi, astfel încât Lavinia nu-i putu spune decât o vorbă sau două fiecăreia dintre ele. Lăsă receptorul pentru a merge s-o întâlnească pe Pette la bucătărie, care-i propuse să facă împreună cu ea inventarul dulapurilor cu lenjerie.

Radmer se întoarse mai curând decât prevăzuse. Lavinia era în genunchi, în mijlocul covorului din salon, învățând o serie de vorbe în olandeză, cu câinii întinși alături. Aceștia se năpustiră înaintea stăpânului, imediat ce pătrunse în încăpere. Tânăra femeie se pregăti să se ridice, dar soțul său spuse imediat:

– Nu! Nu te deranja, vin eu. Ce naiba ești pe cale să faci?

Aruncă o privire asupra cărții aride de gramatică și o închise cu un aer hotărât.

– Biata mea copilă! Uitasem complet cât de greu este de învățat limba noastră. Sper că Juffrouw de Wall nu te tiranizează prea mult!

– Puțin, răspunse Lavinia, pufnind în râs. Ieri a trebuit să suport o predică severă. La drept vorbind, nu este exagerată. M-a făcut să înțeleg că acum, pentru că sunt soția ta, va trebui să stăpânesc limba olandeză mai repede ca niciodată.

Mi-a ordonat să citesc în fiecare zi ziarele, să traduc lecturile și să discut politică împreună cu tine.

Radmer izbucni în râs și o privi cu un aer înduioșat.

– Draga mea micuță, află că eu nu discut aproape niciodată politică. Aș considera plictisitor să faci asemenea sacrificii. Întorcându-mă acasă, prefer să găsesc o femeie în rochie roz, dispusă să asculte cu simpatie lamentările referitoare la munca mea și în stare să facă niște comentarii de bun-simț pe acest subiect.

– Ai avut o zi bună? îl întrebă Lavinia.

Radmer se întinse cât era de lung într-un fotoliu și își încrucișă mâinile în spatele capului.

– Excelentă. Ți-ai băut deja ceaiul?

– Nu încă. Voi pune să fie servit imediat. Unde îl bei, în salon sau în biroul tău?

Radmer avea ochii închiși și-i deschise pentru a o privi. Îi vorbi atât de încet, încât de-abia îl auzi.

– Îmi place compania ta, Lavinia, din ce în ce mai mult. Să nu te îndoiești de asta nici o clipă, chiar dacă uneori sunt iritabil, obosit sau preocupat. Ai darul de a-mi reda liniștea, spuse înainte de a închide din nou ochii.

Mi-e foame. Probabil am uitat să mănânc de prânz...

Cât i-ar fi plăcut Laviniei ca această conversație să continue... Se străduí să meargă la bucătărie să-i dea ordine Pettei și se întoarse în grabă în salon pentru a-l anunța pe Radmer că i se pregătește un ceai substanțial. Simți o profundă mulțumire văzându-l mâncând cu poftă sandvișurile, pâinea prăjită și checul pe care Bep, valetul său, i le adusese câteva minute mai târziu. Iar când se întinse pe canapea

pentru a-și face o scurtă siestă, Lavinia se așeză, la fel de tăcută ca un șoricel, pentru a aștepta să se trezească.

Radmer se întinse din nou, privi pendula și-i propuse să meargă să se schimbe.

– Am reținut o masă pentru ora douăzeci, la o jumătate de oră de mers cu mașina. Va fi plăcut să ajungem puțin mai devreme, pentru a avea timp să bem un pahar înainte de cină.

Lavinia constată cu satisfacție că rochia de culoarea piersicii era absolut superbă. Se machie cu grijă, își perie părul până îl făcu să strălucească asemenea mătăsii și coborî scara. Radmer o aștepta deja jos. Lavinia era neliniștită în legătură cu cumpărăturile sale. Oare nu exagerase oferindu-și două rochii odată? Temerile îi fură înlăturate de privirea admirativă și surprinsă cu care o învălui soțul său.

– Încântătoare! îi spuse. Îmi plăcea rochia roz, dar aceasta este și mai fermecătoare.

– Este o variantă de roz, îi spuse Lavinia cu cea mai mare seriozitate. Nu aveam cu adevărat nevoie de ea, dar mi s-a părut frumoasă și-mi venea atât de bine...

Radmer o studie cu atenție și-i luă etola din catifea albă pentru a i-o pune pe umeri.

– Amintește-mi să-ți ofer o etolă din blană.

Lavinia se întoarse încet spre el.

– Nu mi-aș permite niciodată un asemenea lucru, îi răspunse cu sinceritate. Femeile nu țin să le amintească soților să le cumpere blănuri.

Radmer avu atunci un gest care o făcu să pufnească în râs. Își scoase batista din buzunar pentru a-i face un nod.

– Încearcă să înțelegi, Lavinia. Am cam uitat ce trebuie și ce nu trebuie să facă un soț... Este atât de mult timp de când trăiesc singur...

Și oare cum trebuia să reacționeze o a doua soție căreia i se face o asemenea remarcă? se întrebă Lavinia. Se hotărî să nu țină seama de asta...

– I-am spus lui Sibby unde vom merge și m-a informat că este un loc minunat. Sunt nerăbdătoare să mergem acolo. Plecăm?

Sibby nu se înșelase. Hotelul de mare clasă fusese odinioară un splendid castel. Seara era plăcută și caldă. Se plimbară pe terase și comandară un pahar lângă o fântână, înainte de a lua loc la o masă, lângă o fereastră care dădea spre parc. Pateul de ficat, antricotul sote de Cussy și sufleul de clătite cu piersici, alese de Radmer, fură mici minuni de artă culinară. Apoi o invită să danseze și fu surprins să constate, după câteva clipe, că Lavinia dansează perfect. Și Radmer era un bun dansator, la fel de în largul său la dansurile moderne, cât și la vals și slow.

– Sibby m-a învățat totul, spuse el, aproape scuzându-se. Ești o parteneră minunată, Lavinia. Este foarte plăcut.

Dansară neobosiți, oprindu-se de comun acord pentru a bea puțină șampanie, înainte de a merge din nou pe pistă.

– Ceea ce-mi place cel mai mult pe lume, este valsul, spuse Lavinia.

I-ar fi plăcut să danseze cu el toată noaptea, iar seara trecea prea repede după dorința ei. Era probabil că după ce se vor întoarce fetele, aceste ieșiri nocturne să ia sfârșit. Activitățile lor vor deveni mai familiale și va avea puține șanse să se afle singură cu el...

Dansară un ultim vals de vis și Lavinia se duse să-și ia etola de la vestiar.

– Mulțumesc pentru seara aceasta încântătoare, Radmer. Am petrecut clipe minunate, îi spuse când fură instalați în mașină.

– O vom repeta, îi spuse acesta, angajându-se pe șosea.

Lavinia fu puțin dezamăgită. Sperase să-l audă spunând că seara fusese și pentru el încântătoare. Își netezi cu mâna materialul moale al rochiei și visă în tăcere la clipele care tocmai trecuseră.

– Noaptea este splendidă, spuse Radmer brusc, scoțând-o din visare. Ne vom întoarce pe drumul școlarilor. Astfel, vom evita să traversăm Hilversum și vom ocoli Loosdrechtsche Plassen, pentru a reveni pe autostradă după Amstelreen. Este aproape la fel de rapid și mult mai frumos.

Lavinia acceptă acest itinerar cu bucurie. Nu se simțea obosită deloc. Dansul îi trezise toată energia. Discutară tot felul de lucruri, pe deplin mulțumiți, de-a lungul drumurilor înguste ce treceau pe lângă lacuri. Se apropiau de Loenen când, contemplând câmpia sub clar de lună, Lavinia exclamă brusc:

– Privește acea lumină, Radmer, la dreapta ta...

– Și pe mine mă intrigă de un timp. Fără să greșesc, s-ar spune că este un incendiu... Cred că ar trebui să mergem să vedem mai de aproape.

Angajă mașina mare pe o cărare asemănătoare mai mult cu o potecă, nu cu un drum.

Acum, focul se vedea clar. Licăriri sinistre luminau câmpia liniștită și se estompau rând pe rând. Incendiul era mai îndepărtat decât presupusese Lavinia. Era probabil vorba de o fermă izolată, destul de departe de drum. I se păru că simte miros de fum și aude un trosnet slab de flăcări. Până la urmă zăriră casa. Era o fermă care se întindea în

mijlocul copacilor și al pășunii. Drumul mic se înfunda. Radmer opri motorul Bentleyului la o distanță bună de fermă.

– Așteaptă-mă aici, îi spuse Laviniei ieșind din mașină.

Dispăru rapid pe o ușă a fermei, pe care nu avu nici o greutate s-o deschidă cu o lovitură de umăr. Îl auzi strigând, în interiorul casei. Cineva răspunse cu o voce foarte slabă. Auzi de asemenea și alte zgomote. Caii nechezau de spaimă și vacile mugeau. Probabil erau închise în grajul mare din spatele casei. Din locul în care stătea, flăcările nu se vedeau. Doar o licărire slabă se filtra prin ferestre. Situația nu părea să fi atins încă punctul critic. Dar până când Radmer îi va ajuta pe locuitorii fermei să iasă din clădire, poate va fi prea târziu să salveze animalele. Lavinia ieși din mașină și privi în jur. Nimeni în împrejurimi. Își lăsă poșeta și etola pe scaun și alergă spre grajd.

Capitolul 7

La lumina lunii, Laviniei îi fu relativ ușor să găsească ușa grajdului. Aceasta se deschise scârțâind, descoperind un spațiu larg despărțit în boxe de fiecare parte, unde se agitau vacile. În fund, caii dădeau din copite și se cabrau, cu ochii îngroziți, strălucind înnebuniți, în mijlocul baloților de fân.

Nu pierdu timp să stea pe gânduri. Tremurând de teamă, deschise larg cele două uși batante care dădeau spre curtea fermei și câmpiile înconjurătoare și se duse să elibereze caii, scoțând strigăte liniștitoare, mai mult pentru a-și învinge propria frică decât pe cea a animalelor.

Fu ușurată să constate că în ciuda spaimei lor, animalele nu aveau nici o intenție să rămână în încăperi. Nechezară cât îi ținură plămânii înainte de a se năpusti afară din grajd. Lavinia nu fu deloc mai liniștită când începu să elibereze vacile mergând de la o boxă la alta, contând pe instinctul de conservare al bovinelor pentru a le îndrepta spre ușă. Exact asta se întâmplă, spre marea sa ușurare și fără prea mare îmbulzeală, în mijlocul rotocoalelor de fum.

Când văzu animalele afară, fără să mai fie în pericol, avu precauția de a face un tur rapid al locurilor, pentru a se asigura că nici o ființă vie nu mai rămăsese fără ajutor, rugând cerul ca nici un taur să nu se ascundă într-un colț, deoarece în acest caz, cu siguranță n-ar fi avut curajul să se apropie. Dar din fericire, nu găsi decât un câine de cireadă care mârâi la apropierea sa. Lavinia își aminti că-l auzise lătrând când eliberase caii. Se repezi spre el și începu să desprindă sfoara atârnată de zgardă, vorbindu-i încet pentru a-l liniști, atât de grăbită să-l elibereze, încât de-abia observă că-și arată colții.

– Ești un câine bun, îi repetă de câteva ori, fără să-și dea seama de ferocitatea sa. Du-te și caută vacile! Adună turma!

Câinele își roti ochii furioși și ieși târâș din șură.

Acum, mirosul de fum era foarte puternic. Lavinia văzu rotocoale de fum formându-se în spatele grajdului. Deschise o altă ușă mică, ce da evident în casă, prin care pătrunse și fu învăluită imediat de un nor gros de fum care o făcu să tușească, în timp ce ochii o ardeau și se umpluseră de lacrimi usturătoare. Nu se gândi nici o clipă să bată în retragere. Nu știa exact unde se afla, dar Radmer era undeva în casă și avea nevoie de ajutor.

Acest gând o făcu să-și extindă investigațiile mai departe. Ieșind din norul de fum, descoperi un spațiu mai limpede pe care-l estimă a fi un culoar, separând bucătăria de partea din față a casei. De acolo putu vedea focul și să-l audă trosnind. Scara era intactă încă, dar flăcările ajunseseră deja în partea de sus a treptelor. După toate aparențele, jos nu era nimeni. Lavinia începu să urce treptele în clipa în care Radmer apăru sus, coborând atent scara, cu un copil în brațe.

– Ți-am cerut să rămâi în mașină, îi spuse calm.

Pentru că ești aici, binevoiește și ia acest copil. Nu este rănit. Este doar îngrozit.

Lavinia luă mica formă fragilă în brațe.

– Mai este cineva sus?

– Mama. A născut ieri. Trebuie de asemenea transportată cu copilul. Soțul său a vrut să vină s-o ia, dar l-a împiedicat fumul. I s-a făcut rău și l-am tras afară, în fața intrării casei.

Fermierul își revenea încet din simțiri, întins afară, în fața ușii, de-abia conștient de prezența Laviniei.

– Nu te neliniști, spuse tânăra femeie. Se va aranja totul. Mă întorc într-un minut.

Așeză copilul în spatele mașinii și închise portiera, lăsându-l urlând de frică. I-ar fi plăcut să rămână lângă el pentru a-l încuraja, dar era mai urgent să se întoarcă lângă Radmer, să-l ajute. Acesta nu putea transporta și mama și copilul în același timp, iar focul amenința să se întindă rapid în toată casa.

De fapt, era mai mult fum decât foc. Scara îngustă era acum plină de o pâclă neagră și deasă. Alergă până la bucătărie, să moaie foarte repede o cârpă în apă, își acoperi nasul și gura și urcă scara în grabă.

Fu mai îngrozită de privirea furibundă a lui Radmer decât de flăcări.

– Ieși de aici, îi strigă acesta. Ai înnebunit? Vrei să mori?

– Nu! strigă Lavinia prin cârpă. Dar acum, pentru că sunt aici, dă-mi bebelușul.

Se repezi fără să aștepte, să pună mâna pe mica formă care urla în leagăn, coborî în fugă scările și se grăbi afară pentru a-și lăsa cea de-a doua povară în mașină.

– Iartă-mă, avu totuși timp să strige făcând un pas mare, încă o dată peste corpul fermierului. Lăsă bebelușul care scâncea în mașină, rugă celălalt copil să nu mai plângă și se întoarse lângă bărbat. Se simțea mai bine, în ciuda tentei livide.

Miju vrouw... die kinderen... murmura cu o voce inconștientă, încercând să se pună pe picioare.

Lavinia nu știa cum să-i spună că erau salvați. Îi zâmbi și dădu din cap cu un aer liniștitor.

Bărbatul își pierdu din nou cunoștința. Lavinia nu putu decât să-i târască puțin mai într-o parte corpul, pentru a elibera ușa. Era și timpul, deoarece o clipă mai târziu, Radmer ieși cu femeia în brațe. Lavinia alergă înaintea lui, deschise portiera, luă bebelușul și copilul mai mare pe care-i strânse lângă ea, în timp ce Radmer așeză femeia pe scaunul din spate. Când fu instalată, Lavinia vârî copii lângă ea. Radmer închise portiera.

– Du-te și vezi ce poți face pentru soț, eu voi face să iasă animalele din grajd, spuse acesta în grabă.

– S-a făcut.

Radmer o privi uimit.

– Sunt dezlegate toate? Vacile... caii?

– Și câinele, răspunse Lavinia dând din cap. Toate animalele sunt salvate. Am verificat.

– Ei bine! făcu Radmer cu admirație. Ești o fată al naibii de curajoasă! Nu ți-a fost teamă?

– Nu. Am fost îngrozită! Și bărbatul? Oare unde putem merge să căutăm ajutor?

Soțul său se gândi o clipă înainte de a răspunde.

– Presupun că cineva a observat focul, chiar în această regiune izolată. Putem mulțumi cerului că am ajuns la timp, înainte ca ferma să se transforme în jar. Și dacă-l voi putea pune pe acest bărbat pe picioare, vom putea salva mobilele împreună, dar mi-e teamă că nu vom putea veni de hac incendiului.

Radmer o privi pe Lavinia cu un aer preocupat.

– Știi să conduci, Lavinia? o întrebă brusc.

– Mi-am luat permisul acum câțiva ani și de atunci n-am condus decât o dată sau de două ori.

– Crezi că ești în stare să conduci Bentleyul? Îl voi întoarce pentru tine. Vei ajunge la șosea și te vei opri la prima casă din drumul tău...

Îi văzu pe chip expresia îngrozită.

– ... Știu că-ți este teamă, continuă. Dar această femeie are nevoie să fie spitalizată cât mai repede. Ești în stare să urmezi instrucțiunile pe care ți le voi da?

– Voi face tot ce pot.

– Bravo. Voi întoarce mașina.

O lăsă o clipă singură, pentru a se duce să verifice starea în care era fermierul.

– Își revine, cred că mă va putea ajuta, îi spuse Laviniei la întoarcere. Ne vom apuca de treabă în timp ce te vei duce să cauți ajutor.

Urcă la bordul mașinii pentru a o pune pe direcția de mers, apoi o făcu pe Lavinia să urce în locul său, lăsând motorul să meargă. Nu-i mai rămânea decât să schimbe vitezele. Tânăra femeie întoarse spre el o față palidă de teamă. Radmer își trecu capul prin geamul deschis al portierei și-i puse o mână pe obraz.

– Este rândul tău! îi spuse cu căldură.

Mai întâi, Lavinia conduse foarte încet. Nu uitase nimic din lecțiile de condus, dar prefera să ruleze încet pentru a se obișnui cu dimensiunea mașinii și reacțiile sale. Era singură pe drum, nu se vedea nici o mașină și luna strălucea încă, luminând câmpia înconjurătoare. Ajunse la șoseaua pe care se angajă cu teamă, punând timid piciorul pe accelerație, scrutând întunericul în speranța de a descoperi rapid o casă cu vederea. În cel mai rău caz, va putea totuși să meargă până în orașul Loenen, foarte apropiat.

Șoseaua se întindea aproape de apă și nu erau case deloc. Lavinia încetini pentru a pregăti un viraj și brusc, observă două porți masive, deschise în capătul unei alei. Casa putea fi foarte departe. Oricum, merita osteneala să încerce. Angajă Bentleyul printre stâlpii portalului pe aleea întunecată de arbori, pentru a se opri încet în fața unei locuințe de dimensiuni considerabile, adâncită în întuneric. Coborî din mașină, murmură câteva cuvinte liniștitoare ocupanților vehiculului și aruncă o privire spre ceasul de la tabloul de bord. Ora două dimineața... Oare cum vor reacționa locuitorii casei? Preferă să nu se gândească la asta. Sună cu hotărâre la ușă.

Bărbatul bătrân care veni să-i deschidă, după ceea ce i se păru o eternitate, o privi uluit. Și trebuia să accepte că avea de ce. Este puțin obișnuit ca o vizitatoare să sune la ușă, la această oră din noapte, îmbrăcată în rochie de seară sfâșiată, acoperită de funingine... Lavinia îl salută și, nevoind să se angajeze într-o conversație din care n-ar fi înțeles probabil nimic, îl întrebă pe un ton grăbit:

– Telefon? făcu gesticulând spre mașină. Poliția...

Bărbatul o privi cu atenție și rosti câteva cuvinte de neînțeles. Lavinia îl întrerupse imediat.

– Telefon? insistă.

Bărbatul tot mai ezita.

Tânăra femeie strânse în minte toate cunoștințele sale de limbă olandeză, pentru a-și încerca din nou norocul, dar auzi deodată un zgomot de pași apropiindu-se de bărbatul din ușă.

– Wat is er aan de hand? făcu o voce.

– Oh! Dacă cel puțin aș putea să găsesc pe cineva care să vorbească englezește! se lamentă Lavinia, descurajată, aruncând o privire peste umărul bărbatului. O femeie zâmbitoare veni în fața sa și i se adresă în limba ei.

– Ce doriți? Aveți necazuri?

– Da, răspunse Lavinia oftând, ușurată.

Explică rapid situația.

– Soțul meu dorește ca această femeie să fie spitalizată cât mai repede posibil. Puteți oare chema o ambulanță?

– Desigur, răspunse femeia. Dar mai înainte, o vom aduce în casă, cu copiii. Soțul dumneavoastră știe unde sunteți?

Lavinia dădu din cap în semn de negare.

– Nu. Mi-a spus să intru în prima casă pe care o voi întâlni pe drum.

Interlocutoarea sa se întoarse spre bătrânul bărbat și îi vorbi cu calm, înainte de a pleca să telefoneze probabil, deoarece Lavinia îi auzi vocea înfundat în altă încăpere.

– Și acum, să ne ocupăm de copii, spuse întorcându-se.

Îi întinse mâna Laviniei, care i-o strânse.

– Mă numesc Mevrouw van der Platte.

Aceste prezentări, la o oră nepotrivită din noapte, îi părură oarecum ciudate Laviniei.

– Mevrouw ter Blavinck, murmură ca răspuns.

Zâmbetul gazdei sale se lărgi considerabil.

– Oare sunteți soția lui Radmer? Îl cunoaștem puțin, făcu ea umflându-se în pene, strângând mai bine halatul în jurul său.

O urmă pe Lavinia până la mașină, urmată îndeaproape de bătrânul bărbat. Duseră împreună femeia și copiii în interiorul casei și-i așezară într-un salon mare și confortabil, unde cei trei nefericiți fură întinși pe o canapea largă, în timp ce bătrânul bărbat fu însărcinat să aducă lapte cald.

– Soțul meu nu este acasă, explică Mevrouw van der Platte. Hank este paznicul nostru. Trăiește aici cu soția sa, care este bucătăreasă. Dar cred că n-are rost s-o deranjez. Ce pot face pentru a vă fi de folos, Mevrouw ter Blavinck?

Lavinia era aplecată asupra pacientei sale care era palidă și nu părea să se simtă în apele sale. Copilul adormise și bebelușul se cuibărise lângă mama sa.

– Deocamdată nimic, vă mulțumesc. Nu cred că sunt arși, dar a fost un fum îngrozitor. Credeți că pompierii și ambulanța vor sosi curând?

Ca pentru a-i răspunde la întrebare, auzi sirenele mașinilor de pompieri înaintând pe șosea, urmate apoi de altele.

– Pompierii și poliția, confirmă cu totul inutil Mevrouw van der Platte, întinzându-i Laviniei un pahar cu lapte.

– Dați-l bolnavei, dumneavoastră aveți cafea.

O privi pe tânăra femeie dându-i pacientei paharul cu lapte cald.

– Povestiți-mi cum v-ați dat seama că este un incendiu în împrejurimi?

– Soțul meu și cu mine ne întorceam acasă din Baarn și Radmer s-a gândit că ar fi mai plăcut s-o luăm pe drumurile mici de țară.

– Și unde este el acum? La locul incendiului?

– Da. Dacă reușește să-l facă pe fermier să-și revină, crede că vor putea salva câteva mobile.

– Și animalele?

– Le-am scos eu din grajd. Sper că nu se vor pierde. Am lăsat câinele cu ele.

Însoțitoarea sa o privi cu respect.

– Sunteți o femeie formidabilă! Soțul dumneavoastră trebuie să fie mândru!

Lavinia șterse buzele pacientei.

– Sper că va afla unde sunt, se grăbi Lavinia să răspundă.

– Va ști. Hank le-a spus polițiștilor unde sunteți. Îl vor anunța pe soțul dumneavoastră. Ambulanța va sosi dintr-o clipă în alta.

Totuși, Radmer sosi înaintea ei. Lavinia îi recunoscu vocea când Mevrouw van der Platte răspunse la sonerie și deschise larg ușa. Bărbatul se repezi spre ea și-i luă mâinile.

– Te simți bine? o întrebă, fără să piardă timpul cu efuziuni.

Inima Laviniei tresări în piept îndată ce-l văzuse. Răspunse totuși cu calm:

– Foarte bine, mulțumesc. Ar trebui să arunci o privire asupra mamei. Am făcut-o să bea puțin lapte cald, dar nu pare să se simtă prea bine.

Erau amândoi aplecați asupra tinerei mame, când gazda lor intră în salon cu o tavă cu cafea în mâini.

– Are nevoie de tratament, spuse Radmer. Oare ambulanța este pe drum?

– Da. Copiii vor merge cu ea?

– Da. Tatăl a fost condus direct la spital, în mașina poliției. Se simte bine, dar trebuie să fie ținut sub observație. Va rămâne acolo atâta timp cât se vor ocupa de soția și copiii săi.

– Vrei să-i însoțesc? propuse Lavinia care-și bea cafeaua.

Era într-o stare lamentabilă, rochia sa frumoasă acoperită de funingine și sfâșiată avea o ruptură la fustă. Părul desfăcut îi dădea un aer de copilă pierdută.

Radmer scutură din cap.

– Va fi o infirmieră pe ambulanță. Îndată ce totul va fi rezolvat, te voi duce acasă.

Lavinia își eliberă fruntea de o șuviță de păr, cu un aer absent.

– Te vei întoarce și tu? îl întrebă.

– Când vei fi în loc sigur, mă voi duce la spital.

Lavinia își lăsă ceașca de cafea.

– Dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să merg cu tine, pur și simplu pentru a ști dacă totul este bine pentru mamă și pentru copii.

– Draga mea copilă, spuse Radmer încruntându-se, este aproape ora trei dimineața! Ce ai putea face mai mult? Mă voi întoarce îndată ce este posibil.

Lavinia se duse să ridice băiețelul care se trezi tresărind și izbucni în suspine înverșunate.

– Da, desigur, nu m-am gândit la asta, răspunse cu o voce fără inflexiuni, este o prostie...

Ținând copilul cu capul pe umărul său, se îndreptă spre vestibul, murmurându-i cuvinte tandre pentru a-l calma, fără o singură privire pentru Radmer.

Ambulanța sosi aproape imediat. Lavinia se îndepărtă din drum și, în compania lui Mevrouw van der Platte văzu doi brancardieri transportând în mod abil mama și copilul în ambulanță, însoțiți de o infirmieră încântătoare, sub atenta supraveghere a lui Radmer.

Își luară apoi rămas-bun de la gazda lor și Lavinia își alătură mulțumirile celor ale lui Radmer înainte de a o părăsi pentru a merge cu el la mașină.

– Trebuie să fii epuizată, spuse Radmer îndată ce fură pe aleea care ducea spre șosea, iar această mașină ți s-a părut probabil greu de manevrat.

– Da, răspunse Lavinia cu o voce indiferentă. De fapt, nu este greu de condus, dar n-am încercat decât un Austin și asta cu ani în urmă.

Soțul său bombăni vag și nu mai spuse nici o vorbă timp de câteva minute. Deschise gura doar pentru a face o remarcă în legătură cu întoarcerea Petei și a lui Sibby. Era foarte clar că nu dorea să vorbească despre incendiu. Ceea ce era păcat, deoarece asemenea unei fetițe, Lavinia se aștepta să fie felicitată pentru curajul și ajutorul său. Își înghiți lacrimile și privi cu hotărâre străzile întunecate din Amsterdam, defilând în spatele geamului. Curând vor ajunge acasă.

Radmer deschise ușa masivă a casei și intră după ea.

– Dar.... făcu Lavinia cu vocea ușor surprinsă, am crezut că înțeleg că vrei să te duci la spital...

Bărbatul oftă iritat.

– Cu greu mă pot prezenta acolo în halul acesta. Trebuie să mă schimb.

Lavinia îl privi cu atenție. La prima vedere, costumul era șifonat. Era acoperit de urme de Dumnezeu știe ce, amestecate cu funingine și o ruptură se căsca pe un picior în pantaloni.

– Nu ești rănit? îl întrebă brusc tânăra femeie.

– Nu, deloc! Avem amândoi o înfățișare mândră! Du-te și te culcă, Lavinia, spuse stăpânindu-și un zâmbet.

Aceasta se îndreptă spre scară, cu mâneca ruptă a rochiei atârnând de braț. La baza scării se întoarse, pentru a-i întâlni privirea dură.

– Noapte bună, draga mea. Ai fost minunată, îi spuse.

Lavinia nu răspunse. I-ar fi plăcut s-o ia în brațe, să o legene murmurându-i la ureche că era cea mai minunată și mai curajoasă fată din lume. Schiță un zâmbet și urcă încet treptele, lăsându-și brațul să alunece pe lemnul lustruit al balustradei. Era aproape sus pe scară când Radmer vorbi din nou atât de încet, încât de-abia îl auzi. Parcă și-ar fi smuls cuvintele din gură:

– Aceste ore au fost cele mai rele din viața mea și doar acum realizez asta.

Lavinia crezu că voia să vorbească despre incendiu și despre eforturile pe care le făcuse pentru a salva fermierul și familia sa. Probabil era epuizat.

– Și mie mi-a fost teamă, îi răspunse încet, cu o voce maternă și totuși, n-am fost nici măcar în pericol.

Radmer, care înaintase spre scară, se opri în loc și începu să râdă. Lavinia îl privi descumpănită. Era pe punctul să-l întrebe ce găsise atât

de nostim în ceea ce tocmai spusese, când Pette, înfășurată în capot, cu părul împletit cu sobrietate, apăru pe palier și îi privi pe amândoi, aplecându-și capul peste balustradă.

Zărind-o pe Lavinia în acea stare lamentabilă, coborî câteva trepte pentru a o susține ca o mamă și o conduse până în camera sa, schimbând cu profesorul o conversație rapidă, făcută mai ales din răspunsuri la întrebările sale.

Lavinia era obosită și deprimată. Îi făcu plăcere să fie îngrijită. Pette lăsă apa să curgă în baie, îi scoase rochia distrusă cu mici exclamații impresionate și după o baie rapidă, o vârî în pat ca pe o fetiță. Lavinia bău laptele cald, pregătit de Pette, sub privirea sa atentă, și adormi pe loc, în ciuda imaginilor evenimentelor recente care-i defilau prin fața ochilor și i se îngrămădeau în minte.

Se trezi și-l descoperi pe Bep la picioarele patului, cu tava cu micul dejun în mână. Când privi ceasul deșteptător, constată cu surpriză că era deja zece dimineața. Se așeză în pat, mormăind cu efort în olandeză:

– Este târziu, trebuie să mă ridic...

Bep zâmbi, scutură din cap, puse tava pe pat și îi arătă o foaie de hârtie, împăturită, așezată lângă cafetieră. Era un bilet de la Radmer care-i spunea că se va întoarce de la spital îndată ce-și va termina munca, apoi se va duce să le ia pe Sibby și Peta. Vor fi toți trei la cină și spera ca ea să petreacă o zi liniștită, odihnindu-se și pentru a termina o asigura de sentimentele sale afectuoase.

Lavinia sperase cu ardoare să plece cu el la Noordwijk. Înțelese imediat că Radmer nu avea nici cea mai mică intenție să facă să treacă acest plan înaintea muncii sale și că nu dispunea decât de foarte puțin

timp liber. Cu siguranță, cele două ieșiri recente cu ea, erau destinate să o facă să accepte fără să se revolte această căsătorie nepotrivită. Totuși, în timp ce dansaseră împreună, crezuse că-i făcea plăcere compania sa.

Își bău cafeaua, profund absorbită în gândurile sale, fărâmiță pâinea prăjită pe balcon, pentru păsărele, pentru a nu-și atrage reproșurile Pettei pentru lipsa sa de poftă de mâncare și se ridică din pat.

Trebuia neapărat să facă ceva pentru a-și schimba ideile, fie și doar o clipă. Nu știa deloc ce atitudine să adopte în fața acestei situații. Nu servea la nimic să se lasă pradă depresiei. Nu-i rămânea decât o certitudine: cu cât mai repede se va obișnui cu modul de viață pe care Radmer înțelegea să-l ducă alături de ea, cu atât va fi mai bine. Nu trebuia să se mai bizuie pe el pentru a-și ocupa zilele și nu va mai aștepta niciodată să-și împartă orele libere cu ea.

Desigur, le avea pe cele două fete și vor fi câteva ieșiri în familie sau cu prietenii, câteva seri petrecute împreună acasă...

Dar orice speranță, cât de ușoară, de a ieși în intimitate, pentru simpla plăcere de a fi amândoi singuri, trebuia să fie alungată din mintea sa.

Se îmbrăcă repede, își luă poșeta și cărțile de curs și, după o rapidă conversație cu Pette, ieși din casă. Lecția de limba olandeză îi va ocupa o oră din timpul său, după care va face câteva cumpărături.

Juffrouw de Waal fu deosebit de severă cu ea. Nu numai că nu știa lecția, dar era, evident, distrată.

Ieși după o oră, după o aspră dojană și cu un scurt eseu de redactat în olandeză, despre un subiect la alegere, în chip de pedeapsă.

Acceptă totul fără să se răzvrătească și plecă la întâmplare pe străzile scăldate în soare. Cinci minute de mers o duseră în fața vitrinelor și încetini pasul la vederea unui salon de coafură extrem de elegant. Sub acțiunea unui impuls, împinse ușa. Din fericire, adorabila domnișoară de la biroul de recepție găsi imediat pe cineva care să se ocupe de ea, îndată ce-și spuse numele.

– Oh! Mevrouw ter Blavinck! murmură pe un ton respectuos, ca și când tocmai fusese prezentată reginei Olandei în persoană.

Însuși proprietarul, domnul Henri, se grăbi să se ocupe de ea. Îi vorbi despre familia ter Blavinck cu un respect care o impresionă pe Lavinia.

Aceasta ieși din salonul de coafură o oră mai târziu, cu portofelul ușurat considerabil și părul, de obicei coafat fără fixativ, transformat printr-un aranjament care părea simplu, dar care nu era deloc. O asemenea transformare merita o toaletă nouă. Petrecu o jumătate de oră încântătoare în magazinele de lenjerie și tricotaje, de unde ieși cu o splendidă colecție de cutii și pachete, care o obligară să ia un taxi pentru a se întoarce acasă. În plus, întârziase pentru prânz, deoarece era deja aproape ora unu după-amiază.

Șoferul de taxi avu amabilitatea să-i ducă pachetele până la ușă. Lavinia le adună în brațe și deschise nu fără dificultate.

Radmer stătea în picioare în ușa biroului său. Lavinia îi văzu expresia feței și era gata să scape pachetele. Părea obosit și în același timp furios. Își lăsă cumpărăturile pe o consolă din marmură și el veni în întâmpinarea sa, pentru a o ajuta. Când Lavinia îi aruncă o privire pe furiș, constată că nu mai era mânios deloc. Era pur și simplu epuizat.

– Credeam că te voi găsi în pat, dormind, pentru a-ți reveni după performanțele de ieri, îi spuse cu un zâmbet ușor binevoitor. Ai mâncat de prânz?

– Nu, răspunse tânăra femeie roșind. Am fost să fac cumpărături și n-am văzut timpul trecând.

Intrară împreună în sufragerie, unde Bep, printr-o minune de neînțeles, îi aștepta, deja gata să servească prânzul.

– Nu credeam să te văd la prânz, remarcă Lavinia cu voce rece. În biletul tău...

Radmer îi aruncă o privire atentă peste masă.

– Sper că ai petrecut o dimineață plăcută făcând cumpărături, îi răspunse simplu.

– Da, mulțumesc. Am cheltuit mulți bani, răspunse tânăra femeie bând o lungă înghițitură de vin, pentru a-și încălzi inima.

Acum, soțul său o privi cu un aer ușor amuzat. Cu siguranță îi va face o remarcă în legătură cu noua sa coafură. Când era la coafor, o văzuse cu totul altfel. Dar se mărgini să-i spună:

– Sunt sigur că i-ai folosit bine. Regret că rochia frumoasă de aseară a fost distrusă.

– Oh! nu complet, îi spuse cu sinceritate. Cred că este destul de ușor de reparat. Îți voi trimite de asemenea costumul la curățat. Ruptura de la pantalon poate fi stopată.

– Nu mă interesează această problemă, răspunse Radmer serios. Am mai multe costume în dulap. Ar fi mai bine să-ți cumperi o rochie nouă decât s-o repari pe cealaltă din bucăți! Dacă ai nevoie de bani, nu ezita să-mi ceri.

Oare era contrariat s-o vadă cheltuind prea mult?

– Mi-au rămas destui, mulțumesc, îi răspunse roșind până la urechi.

Radmer dădu ușor din cap, fără să insiste mai mult. Tânăra femeie se interesă de starea de sănătate a fermierului și soției sale și, căutând cu disperare un subiect de conversație neutru, derivă în considerații despre vreme. Fu aproape ușurată când soțul său o anunță că se întoarce la spital.

– Le voi aduce pe fete la timpul prevăzut, îi spuse Radmer plecând, înainte ca Lavinia să aibă timp să-l întrebe, cu prudență, dacă-l putea însoți.

După șoc, tânăra femeie își spuse că era mai bine așa. Dacă își dorea prezența sa, i-ar fi adus la cunoștință.

Se duse în cameră, unde cumpărăturile fuseseră despachetate pentru ea. Contase mult pe plăcerea de a încerca lucrurile frumoase pe care le cumpărase. Dar nu simți nici una. Dacă Radmer era atât de indiferent încât nu remarcase că părul său lung până la talie, era astăzi coafat într-un coc savant în vârful capului, de ce-ar observa hainele pe care le purta? Se privi cu atenție în oglindă și se întrebă dacă va fi în stare să se coafeze singură atât de perfect. Probabil nu. Dar măcar Peta și Sibby îi vor putea admira noua coafură când se vor întoarce. Va purta de asemenea una din noile sale toalete. Optă pentru o rochie din jerseu de mătase gri ca argintul, cu mâneci simple, lungă până în pământ, estimând că era exact genul de îmbrăcăminte potrivit pentru o mamă vitregă. Ajunse chiar la concluzia greșită că această rochie ajuta la distincția persoanei sale mici. De fapt, părea mai tânără ca niciodată și absolut delicioasă.

Încheie prin a-și îmbrăca din nou rochia de bumbac, pentru a merge să plimbe câinii în parc. Acea zi minunată de vară era pe cale de a se strica puțin, norii se îngrămădeau deasupra acoperișurilor. Intră în casă, cu Dong și Pobbe pe urmele sale. Era pe cale să izbucnească o furtună și detesta asta.

Acasă, între Bep și Pette în bucătărie, se simțea în siguranță. Când trecu pragul ușii, gâfâind, începuseră să cadă primele picături de ploaie.

Lavinia își bău ceaiul singură, cu spatele întors spre ferestrele imense, încercând să nu se sperie la fiecare fulger. Câinii, la fel de sperioși ca ea, se îngrămădiră alături. Furtuna se domoli în cele din urmă, făcând loc unei ploi torențiale. Tânăra femeie își scoase caietele și cărțile și își studie temele la limba olandeză, până când se făcu ora să se îmbrace. O făcu pe îndelete și termină pregătirile mergând să inspecteze masa pentru cină. Pette intră în sufragerie și admirară împreună fața de masă brodată, imaculată, tacâmurile de argint strălucitoare și paharele din cristal, fin cizelate. Întocmiseră împreună un meniu de sărbătoare și Lavinia, fericită să găsească ceva de făcut, o însoți pe menajeră la bucătărie pentru a gusta din deserturile delicioase preparate în onoarea întoarcerii celor două adolescente.

Era plăcut să umble de colo-colo prin bucătăria caldă și primitoare, plină de arome delicate. Tingirile de aramă agățate pe pereții bucătăriei luceau plăcut. Simți o vie plăcere când ocupanții bucătăriei o complimentară pentru eleganța sa. Chiar Ton, ajutorul de bucătar, totuși puțin vorbăreț de obicei, nu se putu stăpâni să-și arate admirația. Lavinia se întoarse în salon, cu ochii strălucind de plăcere. Câteva secunde mai târziu, auzi ușa de la intrare deschizându-se

dintr-o dată și un zgomot grăbit de pași din hol, îi anunța întoarcerea familiei. Fetele apărură în același timp, strigând numele Laviniei cât le ținea gura și se opriră, uluite, la vederea celei care le aștepta în picioare în mijlocul salonului.

– Oh! exclamă Peta... Ești absolut senzațională. Ai făcut ceva cu părul tău? Dumnezeule! Rochia aceasta este splendidă!

– Ce frumoasă ești! declară Sibby cu candoarea sa tinerească. Ca și în alte zile, adăugă grăbită. În sfârșit, înțelegi ce vreau să spun.

Săriră de gâtul Laviniei, cu o căldură care-i încălzi inima. Tânăra femeie trebui să le tempereze explozia de tandrețe, pentru a nu-i distruge coafura.

Cele două tinere fete slăbiră îmbrățișarea fără să-i lase totuși mâinile, pentru a o face să se învârtă în jurul ei, s-o admire din toate unghiurile și făcând comentarii subliniate de hohote de râs.

– Tată! Nu găsești că Lavinia este fantastică în această rochie? exclamă brusc Sibby. Nu-i de mirare că ai luat-o de soție! I-ai văzut coafura frumoasă?

Lavinia nu observase că Radmer intrase în încăpere.

– Cina este gata. Grăbiți-vă să mergeți să vă spălați pe mâini, le spuse zâmbind celor două micuțe, fără să prea știe ce spunea.

Apoi se întoarse pentru a înfrunta privirea soțului.

– Sper că ai avut o călătorie plăcută și că părinții tăi se simt bine, adăugă, observându-l cu grijă.

Era întru totul stăpâna casei, preocupată să placă invitaților. Cele două fete schimbară o privire mirată și ieșiră din salon.

Radmer umplu două pahare cu vin și îi aduse unul.

– Da, mulțumesc, făcu el cu un aer puțin ezitant.

Presupun că ar fi trebuit să spun ceva în legătură cu noua ta coafură... Îmi pare rău. Oh! dar să știi că am remarcat-o... Ți-am mărturisit deja că am devenit foarte stângăci cu femeile. Te rog să mă ierți. Și rochia, este foarte frumoasă...

Lavinia îi mulțumi cu un aer liniștit și bău o înghițitură de Xeres. Simțea că avea nevoie de asta. Mai târziu, când fetele se vor culca, intenționa să aibă o conversație cu el, pentru a încerca să reînnoade relațiile cordiale care le avuseseră până acum, deocamdată compromise. Probabil fusese obosit, pur și simplu. Își goli paharul de Xeres și mai ceru unul.

Radmer îi umplu din nou paharul, cu o licărire malițioasă în ochi.

– În sănătatea ta, Lavinia!

Fără îndoială, atribuie nervozitatea sa întoarcerii fetelor acasă și își imagina că se îmbrăcase din cap până în picioare pentru același motiv...

– Mulțumesc, Radmer! Am nevoie de o băutură întăritoare. Sunt puțin nervoasă. Este stupid, nu-i așa? Va trece. Este minunat să le văd din nou pe cele două fete în casă, minți cu nerușinare.

– Sunt adorabile... O mare greutate mi se ia de pe umeri: voi putea să mă consacru lecturii fără să mă simt vinovat că o abandonez pe Sibendina. Nu crezi că ar fi bine ca Peta să ia și ea lecții de limbă olandeză cu Juffrouw de Waal? Nu în același timp cu tine, se înțelege. Dacă lecțiile vor duce spre subiecte ca istoria și geografia, de exemplu, ar putea merge chiar la aceeași școală cu Sibby. Sunt sigur că se poate face. Crezi că-i va conveni ideea?

Lavinia ridică spre soțul său o privire plină de recunoștință.

– Ești cel mai minunat dintre bărbați, Radmer!

Sunt convinsă că va fi nebună de bucurie. I-ai vorbit despre asta?

Soțul său păru surprins.

– N-aș fi luat această inițiativă fără să-ți vorbesc înainte, draga mea prietenă.

Cât i-ar fi plăcut Laviniei să-i fie mai dragă decât o prietenă...

– Dorești să mă ocup eu de asta, pentru a nu te face să-ți pierzi timpul? propuse tânăra femeie.

Radmer scutură din cap în semn de negare. Încurajată de vin, Lavinia nu se putu stăpâni să întrebe:

– De ce nu m-ai luat cu tine la Noordwijk?

Soțul său o observă cu atenție și se gândi profund înainte de a răspunde.

– Nu știu exact... îi spuse încruntându-se. Eu...

Nu-și termină fraza, întreruptă de năvălirea celor două fete în salon. Trecură toți la masă.

Cina fu foarte animată, întretăiată de râsete și discuții. Dacă Lavinia fu mai calmă decât ceilalți, nimeni nu păru să remarce. Mai târziu, în salon, în timp ce-și beau cafeaua, Radmer își expuse planurile făcute pentru Peta, care arătă cea mai mare satisfacție la ideea de a lua lecții de olandeză cu Juffrouw de Waal. Se hotărî de asemenea să se înscrie la clubul de tenis al lui Sibby și că va înota cât de mult îi va plăcea. Dar când Radmer dezvălui planurile referitoare la admiterea Petei în școala lui Sibby, fu în culmea bucuriei.

– Bine! Și acum, în pat! făcu Radmer, dornic să oprească mulțumirile Petei. Mâine dimineață Sibby merge la școală. Peta, tu o vei putea însoți mâine pe Lavinia la lecția sa de olandeză, pentru a fi prezentată lui Juffrouw de Waal.

Tinerele fete veniră mai întâi să-i spună noapte bună Laviniei, apoi lui Radmer.

– Când te-ai întors, n-ai sărutat-o pe Lavinia, făcu observație Peta lui Radmer. Dacă te-a jenat prezența noastră, ai greșit. Nu te preocupa de noi!

Sibendina salvă situația fără să-și dea seama.

– Este normal, tocmai s-au căsătorit! Cei proaspăt căsătoriți preferă să fie singuri. Nu-i adevărat, tată?

– Evident că da! fu de acord profesorul, de voie, de nevoie. Haideți! Acum, în pat, dragele mele!

Fetele urcară scara, râzând și sporovăind cu voce scăzută și când le văzu îndepărtându-se, se ridică și Lavinia.

– Ei bine! cred că mă voi duce și eu să mă culc... Presupun că ai nevoie de liniște pentru a citi în pace.

– Dumnezeule! Am zis eu asta? o întrebă văzând-o zâmbitoare. Ești într-adevăr o fată adorabilă, Lavinia!

O însoți până la ușă și o deschise înaintea ei. Tânăra femeie era gata să iasă, când simți mâna lui Radmer așezându-se pe umărul său.

– Iată-ne singuri.... Voi asculta sfatul copilelor...

Se aplecă pentru a o săruta pe obraz, apoi, spre marea stupefacție a Laviniei, puse stăpânire pe buzele sale cu înverșunare. Se îndepărtă imediat și Lavinia alergă spre camera sa, fără să-și dea cu adevărat seama ce făcea.

Dezbrăcându-se, își reproșă că se comportase în mod atât de ridicol, ca o școlăriță demodată. Își reproșă că fusese incapabilă să găsească o frază spirituală, adoptată situației, în loc să alerge ca și când avea un diavol pe urme!

Radmer o considera probabil complet nebună, sau proastă...

Lavinia se așeză în pat, promițându-și să nu mai comită niciodată o asemenea greșeală, să se comporte cu finețe, dacă vreodată acest gen de incident se va mai produce.

Închise ochii cu hotărâre, căutându-și somnul.

Și ultimul său gând fu că era minunat să fii sărutată în acest mod, chiar într-o manieră glumeață...

Capitolul 8

Lavinia se integră fără dificultate modului de viață foarte ordonat al lui Radmer, ajutată de amabilitatea Pettei, care nu-i încredința sarcinile compatibile cu respectul datorat stăpânei casei. De fapt, asta îi ocupa puțin din timpul său. Se putu așadar consacra pe îndelete lecțiilor de olandeză. Era întotdeauna acasă când Peta și Sibby se întorceau la prânz și nu lipsea niciodată la ora ceaiului cu ele.

Cât despre Radmer, îl vedea foarte puțin. Luau bineînțeles micul dejun împreună, în compania fetelor, astfel încât conversația se purta mereu despre generalități. Soțul său părăsea cel mai ades primul masa și ținând cont cu siguranță de remarca Petei, nu uita să facă înconjurul mesei pentru a o săruta pe obraz. Dacă cele două fete erau prezente când se întorcea, repeta gestul. Lavinia îl întâmpina cu un zâmbet și, ca o bună soție, nu neglija niciodată să-l întrebe dacă ziua îi fusese plăcută. Radmer, întotdeauna prezent la ora cinei, se întorcea rareori pentru prânz.

După masa de seară, păstra un răgaz decent înainte de a se retrage să lucreze în birou. După un anumit timp, Lavinia fu obligată să ajungă la concluzia următoare: o evita cum putea mai bine.

O dată sau de două ori, ieșiseră în oraș cu prietenii. Se duceau cu regularitate la Noordwijk, dar ocaziile de a fi singuri, de a face cunoștință mai bine, erau practic inexistente. Totuși, Radmer părea să aprecieze rarele clipe în care se aflau împreună. În anumite aspecte, Lavinia constată că totuși căsătoria sa era un succes. Sibby era foarte atașată de ea, considerând-o într-adevăr mai mult o soră decât o mamă vitregă. Încrederea pe care i-o demonstra, arăta în ce măsură avusese nevoie de o ascultătoare atentă pentru rezolvarea problemelor sale de adolescentă.

Și Peta era fericită. Lavinia nu o văzuse niciodată atât de încrezătoare în viață, atât de mulțumită. Îl trata pe Radmer ca pe un frate mai mare, îl respecta și i se adresa lui, îndată ce avea cea mai mică problemă.

Casa căpătase un aer de sărbătoare. Fusese întotdeauna condusă admirabil de Pette, dar acum, Lavinia adăugase o notă personală. Încântătoare buchete de flori își răspândeau parfumul în toate camerele. Adusese coșuri de plante înflorite din piață, pe care le adăugase mesei mari colorate din mica grădină. Se ocupă de asemenea de seră în care puse șezlonguri și un hamac, care era bucuria fetelor și îngrijea cu dragoste un butaș de viță pe care-l plantase. După o lună de îmbunătățiri progresive, își constituise o firidă pentru ea însăși, poate nu esențială vieții casei, dar contribuind la confortul său. Făcuse de asemenea progrese enorme la limba olandeză, stimulată de anumit spirit de concurență cu Peta, care acum lua mai multe lecții decât ea.

Radmer părea destul de fericit și se arăta întru totul dispus să iasă cu toții în timpul weekendurilor, dar nu se mai punea problema să cineze singuri.

Zilele treceau astfel, iar Lavinia se resemnase acestui mod de viață.

Își făcuseră planul să petreacă, în luna august, câteva zile de concediu în Friesland. Profesorul avea un iaht ancorat la Sneek, pe care prevăzuseră să navigheze pentru a vizita Friesland. Lavinia își întocmise o garderobă potrivită cu ajutorul lui Sibby, care cunoștea totul despre viața la bordul unei ambarcațiuni și spera să învețe repede noțiunile elementare ale navigației. Declarase, nu fără o anumită jenă, că n-ar fi putut deosebi partea din față, sau partea din spate a unui vapor. Radmer râsese din toată inima, asigurând-o că va învăța repede.

Plecară într-o sâmbătă, pe o vreme frumoasă, însorită. Ziua promitea să fie călduroasă. Se duseră direct la proprietatea familiei Ter Blavinck, unde Juffrouw Hengsma îi aștepta.

De această dată Lavinia fu în stare să converseze cu ea în olandeză, ceea ce-i plăcu foarte mult lui Radmer și îl făcu să râdă.

– Faci progrese, Lavinia, observă acesta. Poți să încerci dialectul regiunii. Juffrouw Hengsma va aprecia și mai mult.

Acum i se adresa în olandeză, spre marea plăcere tainică a Laviniei. Pentru ea, reprezenta o mică legătură în plus între ei.

Își băură cafeaua împreună înainte de a merge în cameră să-și despacheteze valizele și a pleca apoi să se plimbe pe proprietate.

Radmer se oferi s-o învețe pe Peta să conducă. Aceasta își aruncă brațele în jurul gâtului său.

– Ești într-adevăr un amor, Radmer, exclamă. Când voi fi mare, sper să întâlnesc un bărbat ca tine!

Profesorul începu să râdă cu amabilitate și o trase de urechi.

– Voi face o datorie de onoare în a-ți găsi exact bărbatul care să-ți convină. Sibby mi-a spus deja cu cine are intenția să se căsătorească. Așa că nu-mi rămâne să mă ocup decât de mica mea Peta!

Radmer își trecu un braț în jurul umerilor lui Sibby.

– Ai făcut o alegere excelentă, draga mea, îi spuse fiicei sale.

– Nu cred că Peta și Lavinia sunt la curent cu planurile mele, răspunse Sibby trecându-și un braț pe sub cel al Laviniei. Este student la St.Jorus. Îl cunosc de ani de zile, cred că de când eram doar un bebeluș! Intenționezi să te căsătorești, Peta? Știi deja cu cine?

– Tocmai am spus-o. Cineva ca Radmer. Vom avea zeci de copii foarte inteligenți, care vor fi toți medici. Dar tu, Lavinia, nu dorești să ai copii?

Lavinia se simți roșind până la urechi.

– Nu le-ar lipsi locul unde să locuiască, răspunse pe un ton detașat. Locul acesta ar fi minunat pentru vacanțele lor. Îți plăcea să vii aici când erai copilă, Sibby?

De-abia ascultă răspunsul lui Sibby, visând câteva clipe adorabile la o mașină plină de băieți cu ochi albaștri și părul blond ca al tatălui lor și de fetițe vesele, mai frumoase decât mama lor, zbenguindu-se și râzând în jurul ei. Se smulse din visare pentru a-l întreba pe Radmer când avea intenția să plece pe mare.

Vremea minunată persista. Petrecură zile lungi lenevind, înotând în piscină, jucând tenis pe terenurile amenajate în spatele casei, sau pur și simplu stând și visând fără să facă nimic. Și Lavinia se simțea treptat înclinată să privească viitorul, dacă nu în roz, cel puțin cu un anumit optimism.

– Mă voi îngrășa nefăcând nimic, se lamentă într-o zi cu voce tare, pe terasa unde își luau micul dejun.

Radmer ridică ochii de pe ziar și-și îngădui s-o măsoare din cap până în picioare.

– N-ai fost niciodată grasă. Cred că ceea ce te definește mai bine este "forme rotunde". Îți stă foarte bine. În plus, nu ești deloc leneșă. Înoți, joci tenis și acum că Juno nu te mai sperie, vei putea galopa în toate direcțiile înainte de întoarcerea la Amsterdam. Am de dat câteva telefoane. Apoi voi merge până la Sneek, să arunc o privire la ambarcațiune.

Lavinia îl privi plecând și în ochi i se putea citi toată dragostea, așa cum putură constata Peta și Sibby, care o observau.

– Ești fericită, nu-i așa, Lavinia? o întrebă Sibby îndată ce tatăl său dispăru după colțul casei.

Părea îngrijorată. Lavinia răspunse imediat, cu căldură:

– Bineînțeles, draga mea... De ce-mi pui această întrebare?

Peta veni în ajutorul lui Sibby.

– Am remarcat că nu vă sărutați niciodată, că nu vă țineți niciodată de mână. Oh! știu... Radmer te sărută de două ori pe zi pe obraz, dar nu asta vreau să spun...

Ezită puțin înainte de a continua:

– ... S-ar spune... Se pare că vă comportați ca doi buni prieteni, nimic mai mult...

– Dar suntem doi buni prieteni, draga mea... Să știi că există o mulțime de moduri de a iubi oamenii. Și tu, Sibby, uiți că tatăl tău este un bărbat foarte ocupat. Se întoarce acasă obosit și în plus, munca sa contează mai mult decât orice pe lume, cu excepția ta, desigur.

Cele două fete luaseră un aer atât de nefericit, încât Lavinia adăugă cu veselie, aruncând o privire peste trupul său bronzat:

– Și dacă am merge să ne pregătim? Oare trebuie să îmbrac niște pantaloni?

Cele două bune prietene hotărâră că Lavinia trebuia să îmbrace pantaloni și urcară în camera lor râzând, așa că tânăra femeie se simți liniștită. Micul incident care tocmai avusese loc, părea complet uitat.

Fu ultima care coborî, neștiind că o așteptau toți în hol. Îmbrăcase niște blugi albastru-deschis și o bluză indiană asortată. Părul era strâns la spate cu o panglică de asemenea albastră.

– Oh! ce ținută, Lavinia, exclamă Sibby. Ești foarte sexy așa! Ce zici de asta, Peta?

– Irezistibilă! reluă imediat Peta. Hei! Radmer! Ai văzut-o?

Lavinia o întrerupse, după ce se privi cu îngrijorare.

– Aveam impresia că este o ținută potrivită...

Radmer, care se războia cu capacul coșului de picnic, înălță capul pentru a-și privi soția coborând treptele scării. Ochii săi albaștri și strălucitori sub sprâncenele dese, îi întâlniră pe ai Laviniei.

– Este foarte bine, îi spuse cu o voce calmă, care risipi îndoielile tinerei femei.

Se simți din nou pe deplin fericită și sări ultimele trepte declarând că avea doar un cuvânt de spus lui Juffrouw Hengsma, înainte de a pleca.

Era mulțumită că Radmer îi găsise ținuta pe gustul său, dar nu i-ar fi displăcut să o considere și "sexy". Se dojeni în sinea sa. Existau puține șanse ca soțul său s-o găsească atrăgătoare, când ea știa bine că nu era!

Consideră că primise o dovadă suplimentară când, urcând în mașină, Radmer îi sugeră cât mai delicat posibil, ca Sibby să ia loc alături de el. Așa că Lavinia se văzu surghiunită pe scaunul din spate, cu Peta și câinii.

O auzea pe Sibby, fericită, flecărind cu bucurie și își spuse că era stupid să se simtă ofensată. Sibby avea mai mult decât ea dreptul să se așeze alături de Radmer, cu atât mai mult cu cât relațiile sale cu el se schimbaseră. Soțul său se retrăsese într-o atitudine prietenoasă, de altfel, destul de glumeață; dar o ținea la distanță. Poate regreta deja această căsătorie? Și dacă asta era situația, oare ce putuse face ea, pentru a merita așa ceva?

Își frământă mintea pentru a încerca să descopere. Poate se arătase prea cheltuitoare? Avea mai multe toalete decât îi trebuia, își spuse cu un sentiment de vinovăție. Radmer nu mai rata niciodată să o complimenteze când apărea într-o rochie nouă, dar poate era exasperat de extravagațele sale... Cumpărase haine pentru fete, mobile pentru seră, plante... Fără să pună la socoteală lecțiile sale de olandeză, cele ale Petei... Soțul său nu înceta să-i repete să nu-și facă griji în legătură cu problema banilor, dar nu avea nici o idee despre cât de mare era averea sa.

Hotărî să-i vorbească despre asta cu prima ocazie. Această reținere care apăsa asupra raporturilor lor, se putea transforma într-o barieră de netrecut...

O dată această decizie luată, se strădui să nu se mai gândească deocamdată la ea. Răspunse cu atenție deosebită vorbăriei glumețe a celor două fete. Mai devreme sau mai târziu, va găsi un mod de a rezolva problema.

Ocazia se ivi mai curând decât ar fi crezut. La Sneek, se urcară la bordul lui "Mimi" și Lavinia fu cu adevărat impresionată de dimensiunile și confortul iahtului lui Radmer. Condusă de Sibby, făcu cu Peta un tur al ambarcațiunii, în timp ce soțul său se pregătea de drum. Admirase cabinele luxoase, dotate cu un confort modern pe care Lavinia nu-l bănuise. Totul era de o frumusețe de să-ți taie respirația. Se grăbi să meargă să-i mărturisească impresiile lui Radmer, pe punte, și-i declară că "Mimi", era cea mai frumoasă ambarcațiune din lume.

Acesta îi mulțumi cu cea mai mare seriozitate.

– După prânz, când fetele vor sta la soare, te voi învăța să o conduci. Va fi prima ta lecție de navigație, îi promise.

Radmer porni motorul pentru a coborî fără piedici de-a lungul canalului ce ducea la Sneekemer, unde navigară cu pânzele, senzație încântătoare pentru Lavinia, până când Peta și Sibby, înfometate, cerură să mănânce de prânz strigând în gura mare.

Aruncară ancora într-un mic golf, pe malul lacului pentru a-și mânca sandvișurile și fructele. Cele mai tinere membre ale echipajului puseră totul în ordine, în timp ce Lavinia învață să conducă ambarcațiunea. Spre marea sa surpriză, se descurcă mai degrabă bine.

– Merge! exclamă ea. Este o senzație extraordinară! Pot continua să țin bara cârmei încă puțin?

Privi în jurul său. Pe lac umblau numeroase ambarcațiuni, dar nici una nu era aproape.

Radmer îi rămase alături, după toate aparențele mulțumit s-o lase să conducă ambarcațiunea după voia sa.

– Îndreaptă iahtul spre grupul acela de copaci de pe malul lacului. Vei găsi acolo un canal care duce la un bazin fermecător.

Peta și Sibby erau întinse pe burtă, pe jumătate adormite. Nu se auzea decât clipocitul ușor al apei și strigătele păsărilor pe mal. Ce pace, își spuse Lavinia închizând ochii pentru a o savura mai bine, o fracțiune de secundă. Simți imediat mâna lui Radmer prinzând-o pe a sa.

– Ei! Nu poți conduce ambarcațiunea cu ochii închiși! făcu, adâncindu-și privirea în cea a Laviniei. Vrei să stai și tu la soare?

Lavinia era foarte conștientă de acea mână care o strângea pe a sa...

– Nu, nu. Mi-ar plăcea să-ți vorbesc, dacă ești de acord.

Radmer își aprinse pipa, dar uită să tragă din ea, pentru a o privi.

– Dar bineînțeles... Despre ce este vorba?

Lavinia îi înfruntă cu curaj privirea.

– Despre tine, despre mine. Despre noi... Este puțin delicat și nu știu cum mă voi descurca, dar dacă nu vorbim acum, lucrurile s-ar putea agrava.

Se întrerupse, dar soțul său nu spuse o vorbă, mulțumindu-se să schițeze un zâmbet ușor.

– Odinioară, eram prieteni buni, spuse tânăra femeie făcându-și curaj... Vreau să spun... înainte să ne căsătorim și de asemenea puțin după aceea... Credeam că totul se va desfășura bine. Știam amândoi la ce ne angajasem, nu-i așa? Dar lucrurile s-au schimbat... Credeam că am ajuns la un oarecare echilibru. Am încercat să nu-ți încurc viața, cât de bine am putut și continuu s-o fac. Mi-ai spus că munca ta contează mai mult decât orice și... Acesta este un lucru pe care-l pot înțelege. La fel cum înțeleg că nu dorești să-mi vorbești despre prima ta soție.

Probabil că ai iubit-o foarte mult, chiar dacă... Așa că este normal ca tu...

Se întrerupse, descumpănită. Ceea ce simțea era mult mai greu de exprimat decât ar fi crezut...

– Știam că va fi dificil, îi spuse cu un aer nefericit.

Radmer își retrase mâna de pe cea a Laviniei când aceasta se angajase în explicațiile confuze. O așeză peste a sa cu un aer absent, fără să spună nici un cuvânt.

– M-am întrebat dacă nu mă consideri prea cheltuitoare, bâigui până la urmă Lavinia.

Soțul său izbucni în râs.

– Oare nu ți-am spus, Lavinia, să nu te preocupe banii? Dacă dorești, îți poți cumpăra duzini de rochii o dată. Consider cheltuielile tale foarte moderate, ceea ce nu este neapărat necesar.

Tânăra femeie înălță capul spre orizont.

– Așadar, ești foarte bogat? îl întrebă.

– Foarte. Dispun de o avere personală, moștenită de la bunici. Reprezintă mulți bani, Lavinia. În plus, îmi câștig foarte bine existența cu munca mea.

– Așadar, nu asta este, nu-i așa? făcu tânăra femeie zâmbindu-i ușurată. Problema este rezolvată. În acest caz, trebuie să fie vorba de soția ta.

Radmer îi aruncă o lungă privire scrutătoare, pe sub sprâncenele dese.

– Oare tu nu ești soția mea, dragă prietenă?

Lavinia îl privi cu un aer posomorât.

– Da, desigur, dar știi foarte bine despre cine vorbesc... făcu aceasta, puțin enervată. Acum, că ne-am căsătorit, poate te temi că voi

încerca ceva. Ascultă, aș vrea să înțelegi că nu mă voi interpune niciodată între tine și ea. Oricum, nu doresc asta.

– Să vorbim explicit, răspunse Radmer cu o voce indiferentă. Încerci să-mi spui, în termeni prudenți și compatibili cu sensibilitatea ta feminină că nu-ți dorești... hm... să întreții relații mai intime cu mine și dacă aveam niște temeri în legătură cu asta, le pot uita și vom putea deveni din nou prieteni, ca mai înainte. Despre asta este vorba oare? Ei bine, te liniștesc la rândul meu. Nu te vei putea niciodată interpune între Helga și mine.

Aceste cuvinte sfâșiară inima Laviniei. Spusese ce avea de spus, cât mai sincer posibil. Dar răspunsul său, care ar fi trebuit să o mulțumească, nu-i dădu decât dorința de a izbucni în plâns. Nutrise slaba speranță de a-l seduce. Trebuia să ucidă această ambiție o dată pentru totdeauna. Fără să-și dea seama, oftă profund. Acum cel puțin știa cu ce să se mulțumească.

– Privește! făcu, pentru a pune capăt acestei conversații. Suntem aproape de capătul lacului. Trebuie oare să-ți trec cârma, acum?

Evită să-l privească, prefăcându-se că supraveghează direcția de mers. Așa că nu văzu expresia de pe chipul însoțitorului său.

Peta veni s-o înlocuiască la cârmă. Lavinia se duse și se întinse lângă Sibendina. Simțea că soarele care-i bronza pielea nu va reuși să alunge răceala care pusese stăpânire pe inima sa pentru totdeauna.

Mai navigară câteva zile înainte de a se întoarce la Amsterdam. Radmer o trata cu prietenie și considerație, dar evita să rămână singur cu ea. Și cu toate că simțea o anumită tristețe la părăsirea acelei case vechi, Lavinia fu ușurată să regăsească rutina celei din Amsterdam.

Sibendina era încă în vacanță și Peta, cu excepția cursurilor la Juffrouw de Waal, era în cea mai mare parte a zilei, liberă.

Ieșeau foarte mult toate trei să exploreze orașul și Radmer, neglijându-și munca pentru asemenea ocazii, le ducea la concert, la operă și să facă turul canalelor "by night". Lavinia descoperi că era un ghid excelent, deoarece cunoștea orașul ca pe buzunarul său. Merseră de asemenea să cineze în La Haye și să viziteze frumoasele monumente ale acelui oraș grădină. Sezonul era încheiat și spectacolele și baletele erau rare, dar Radmer insistă să asiste la câteva reprezentații teatrale în limba olandeză, excelente pentru priceperea limbii de Lavinia și Peta.

Tânăra femeie nu ieșise atât de mult niciodată în viața sa. Avu ocazia să constate că alegerea toaletelor sale era bine gândită. Făcea tot posibilul să afișeze un aer foarte fericit în ochii lumii, în timp ce Radmer era tot mai distant.

Dacă cel puțin ar fi fost mai puțin amabil și politicos, ar fi avut motive întemeiate să se certe cu el și atmosfera poate s-ar fi echilibrat. Dar soțul său rămânea plăcut, bine dispus și în ciuda preocupărilor pentru munca sa, atent la cele mai mici dorințe ale ei.

De două ori, fetele se duseră să se culce devreme și-i lăsară singuri în salon. După câteva minute, Radmer se scuză și se retrase în birou să lucreze. De atunci, Lavinia avu grijă să se ducă în camera sa în același timp cu Peta și Sibby și să rămână singură cu gândurile sale triste.

Câteva zile mai târziu, copilele nu coborâseră încă la micul dejun și Radmer o anunță pe cel mai firesc ton:

– Am comandat un Mini pentru tine, Lavinia. Ai dovedit că ești în stare să conduci corect și m-am gândit că-ți va face plăcere să ai o

mașină personală. Dar mă tem că nu va fi livrată decât în câteva săptămâni.

Tânăra femeie lăsă pe masă vasul cu cafea pe care-l avea în mână.

– Pentru mine? făcu, gâtuită. O mașină pentru mine! Cât de amabil ești, Radmer! Este minunat. Mă voi putea duce s-o vizitez pe mama ta!

Bărbatul își unse tartina cu unt, fără s-o privească.

– Te înțelegi bine cu ea, nu-i așa?

– Oh! da... Suntem chiar prietene. Mă sună foarte des când vine la cumpărături în Amsterdam. Mă va duce chiar într-o zi la Bergen-op-Zoom s-o văd pe sora ta.

– De mult timp ar fi trebuit să mă gândesc eu însumi la asta, răspunse Radmer încruntându-se.

– Pentru ce motiv? Îți petreci cea mai mare parte a timpului la St.Jorus, răspunse Lavinia, zâmbitoare.

Fu frapată de expresia de pe chipul său. Era oare furie, exasperare? Îl considerase întotdeauna drept un bărbat cu un caracter constant. Brusc, nu mai fu sigură de asta. Impresia fu atât de fugitivă, încât crezu că visase.

– Este exact, draga mea prietenă. Ai vreo obiecție?

– Într-o zi, mi-ai spus că sunt o fată rezonabilă și cu picioarele solid înfipte în pământ. Nu m-am schimbat, Radmer.

Privirile lor se întâlniră. Soțul său făcu un gest de iritare.

– Chiar am spus asta? A fost probabil într-o altă lume!

Dacă Peta și Sibby n-ar fi intrat exact în această clipă, n-ar fi lăsat să treacă această frază inexplicabilă fără să caute să afle mai multe.

– Pari copleșită, Lavinia, făcu Sibendina remarca. Oare tata ți-a oferit o cunună de diamante?

– Mai mult decât atâta, răspunse tânăra femeie. O mașină! o Mini...

Ca locul foarte mic pe care-l deținea în viața lui, se gândi, regretându-și imediat ingratitudinea.

Amândouă scoaseră strigăte de bucurie, iar Sibby vru să știe dacă va avea și ea una într-o zi.

– Când vei avea optsprezece ani, și Peta de asemenea, desigur, declară ferm tatăl său.

Promisiunea fu primită cu entuziasm și amândouă se ridicară pentru a veni să i se arunce de gât.

Radmer suportă aceste demonstrații de gratitudine cu un zâmbet ironic la adresa Laviniei, care o făcu pe aceasta să roșească puternic. Diferența dintre mulțumirile înflăcărate ale fetelor și recunoștința sa rigidă era cât se poate de evidentă. Oare trebuia să le imite și să se repeadă să-l îmbrățișeze? Se întrebă cum ar fi reacționat soțul său dacă s-ar fi comportat în acest mod... Se ocupă să umple ceștile, fără să îndrăznească să ridice ochii spre el.

– Am comandat și o altă mașină. Dar va trebui să așteptăm un timp înainte de a ne fi livrată. Este noul Rolls-Royce, Camargue...

De-abia dădu atenție strigătelor de bucurie ale Petei și ale lui Sibby, observând-o pe Lavinia, de cealaltă parte a mesei, cu gura căscată de surpriză.

– Sper că-ți va plăcea, Lavinia, adăugă simplu.

– Oare cum ar putea fi altfel, răspunse aceasta impresionată. Nu te temi că este puțin cam mare?

– Deloc. Este exact mașina care ne trebuie pentru a pleca în vacanță toți patru, în mod confortabil. Vei fi foarte frumoasă într-un Rolls, Lavinia, adăugă înainte de a se ridica de la masă. Dar era să uit...

Diseară mă voi întoarce târziu. Trebuie să mă duc la Utrecht, să țin o conferință. Se va termina pe la ora optsprezece. Mă voi întoarce probabil o jumătate de oră mai târziu, bineînțeles, în cazul în care nu voi întâlni prieteni vechi, dornici să petreacă seara cu mine.

– Prieteni vechi! pufni Sibby, vrei să spui prietene vechi, tată?

– Destul cu bârfele! răspunse Radmer râzând.

Câteva clipe mai târziu, ușa de la intrare se închidea după el.

Lavinia avea în față o zi încărcată: lecția cu Juffrouw de Waal, câteva cumpărături de făcut pentru Sibby care începea școala săptămâna următoare și cărți de curs pentru lecțiile de olandeză ale Petei. În plus, soacra sa trebuia să vină să bea o cafea cu ea la începutul după-amiezii și promisese să meargă la spital să participe la mica petrecere dată la ora ceaiului pentru aniversarea lui Neeltje de Zuster Smid.

Trimise fetele să plimbe câinii, se duse la bucătărie să dea câteva ordine pentru prânz, apoi așeză florile cumpărate de la un bătrân domn fermecător, care trecea în fiecare săptămână cu roaba prin fața ușii sale.

Când mama lui Radmer sună la ușă, cele două femei, fericite să fie una în compania celeilalte, se duseră imediat în salon pentru a discuta tot felul de lucruri.

– Ei bine! Cum te simți, îți place să fii căsătorită cu Radmer? o întrebă Mavrouw ter Blavinck, după ce-și bău cafeaua.

Lavinia scrută chipul soacrei sale cu un aer mirat. Dumnezeule! Cum îi putea pune o asemenea întrebare?

– Foarte mult, răspunse în cele din urmă.

– Ți-a vorbit despre Helga?

– Nu. Nu cred că are această intenție.

Însoțitoarea sa clipi din pleoape, arătându-și uimirea.

– Și tu nu dorești să știi nimic?

– Dimpotrivă, mi-ar plăcea foarte mult. Dar nu voi îndrăzni să-l întreb niciodată.

Bătrâna doamnă puse ceașca pe masă, lângă ea.

– Radmer a dus o viață retrasă timp de ani, iar aceste povești merg înapoi cu atât de mult timp, încât găsesc ciudat că nu ți-a explicat...

Lavinia se agită pe scaun, brusc stânjenită.

– Poate îi este foarte greu să vorbească despre asta. Cu... siguranță, a iubit-o foarte mult, spuse fără să ridice ochii. La spital, am auzit spunându-se că era o femeie.... mai degrabă frivolă...

– Radmer? S-o iubească pe Helga? o întrerupse brusc soacra sa. Dar, draga mea copilă, încă din primele luni de viață conjugală, n-a mai avut nici cel mai mic sentiment pentru ea! Nu era făcută pentru a-i fi soție, de fapt pentru nici un bărbat! Dar aștepta deja nașterea lui Sibby. Din acest motiv, Radmer avea grijă de ea și cel puțin în ochii lumii, păreau doi soți uniți. Poate spera că după naștere, datorită bebelușului, lucrurile se vor aranja. În realitate, fu mai rău ca niciodată. Helga nu-și dorea acest copil. Imediat ce s-a născut, Sibby a fost încredințată unei doici, pentru ca ea să-și ducă viața după bunul plac. Radmer n-o mai iubea, dar trebuia să se gândească la micuță. Când Helga a murit – îi las lui Radmer grija de a-ți povesti accidentul – m-a asigurat că nu va mai avea niciodată slăbiciunea de a iubi din nou o femeie. Și în acel timp, o credea cu adevărat. Și apoi, ai venit tu, draga mea copilă și totul s-a schimbat...

Îi zâmbi cu un aer radios Laviniei, care zâmbi la rândul său, cu efort. De fapt, se gândi, nu se schimbase absolut nimic. Radmer trăia

în universul său, mulțumit cu soarta sa, fără să-i pese de persoana ei, nici de dragostea ce i-o purta. Tot ceea ce-i cerea, era să se comporte ca o femeie rezonabilă, ca o mamă cu Sibby și să-i țină corect casa.

– Este o poveste foarte tristă, spuse Lavinia. Și Sibby, ce crede despre toate acestea?

– I s-a povestit că mama sa își găsise moartea într-un accident, mergând să-și vadă un prieten. Cum nu-și amintește deloc de ea, chestiunea n-a preocupat-o prea mult niciodată. Își adoră tatăl, ai putut s-o constați singură. Acesta a făcut tot ce-a putut pentru a fi în același timp și tată și mamă. N-a fost întotdeauna ușor. Dar cred că tu vei fi pentru Sibby o mamă extraordinară, Lavinia. Să știi, te adoră deja... Cred că micuța dragă începe mâine școala?

Adorabila bătrână doamnă o părăsi pe Lavinia pentru a merge să facă unele cumpărături lăsându-și nora cu treburile mărunte ale casei și cu gândurile sale. Trebuia să se obișnuiască acum cu ideea, nouă pentru ea, că Radmer n-o iubise pe Helga. În ceea ce o privea, asta nu schimba mare lucru. Dar motivele pentru care o luase de soție îi apărură de această dată limpezi ca lumina zilei. Cu ea, se simțea în siguranță, știind că nu simțea nici cea mai mică urmă de interes pentru tânăra femeie. Ideea de a se îndrăgosti de Lavinia trebuia să fie atât de departe de mintea sa, încât era pur și simplu ridicolă.

Își făcu cumpărăturile într-o stare de completă descurajare și pentru prima dată, flecăreala nepăsătoare a Petei și a lui Sibby, la masă, îi fu de nesuportat. Din fericire, plecară imediat după prânz, mână în mână, pentru a merge să dispute o partidă de tenis. Lavinia putu în sfârșit să fie singură și să se gândească în liniște. Din păcate, de-abia după câteva minute observă că gândurile sale nu aveau un efect

benefic asupra moralului. Nu vedea deloc cum să-l oblige pe Radmer s-o iubească... Renunță la orice speranță și ieși să plimbe câinii.

La ora optsprezece, soțul său nu dăduse încă nici un semn de viață. O oră mai târziu, se așeză la masă cu fetele și făcu tot posibilul să risipească stânjeneala pe care sora și fiica sa vitregă o împărtășeau în taină. Dar poate pentru motive diferite... Lavinia își amintea foarte bine de ceea ce spusese Radmer plecând. Amintise de posibilitatea de a fi reținut de niște prieteni vechi și nici măcar nu contrazisese cuvintele lui Sibby, când aceasta îl întrebase tachinându-l dacă nu era vorba mai degrabă despre o femeie... Poate se întâlnea cu ea de mult timp.

Imaginația sa o luase la galop. Prin minte îi treceau imagini, mai ales acea a unei femei de o frumusețe fermecătoare, de o inteligență impresionantă, plină de farmec. Exact tipul de femeie de care bărbații se îndrăgosteau imediat...

Seara se lungea, interminabil... La ora douăzeci și unu, fetele urcară să se culce, la sfatul Laviniei.

– Eu voi mai aștepta puțin în salon, le spuse cu o voce tainică și liniștitoare. Cu siguranță, tatăl tău, Sibby, a întâlnit acei prieteni vechi de care vorbea. Îți amintești?

– Da, dar în acest caz, de ce n-a telefonat?

– Oh! Cu siguranță, nu era un telefon în apropiere, draga mea.

Stupidă remarcă, își spuse Lavinia. Dacă ar fi vrut să telefoneze, evident Radmer ar fi găsit un mijloc s-o facă. Dar această explicație păru s-o nemulțumească pe Sibby care o sărută cu afecțiune, înainte de a se duce în camera sa în compania Petei.

Pendula sună ultima bătaie a orei unsprezece când Lavinia se duse în bucătărie.

Bep plecase deja să se culce, dar Pette tricota, așezată la masa din bucătărie. Îndată ce intră Lavinia, înălță capul.

– Profesorul a întârziat mult, doamnă, constată aceasta.

– Te poți duce să te culci Pette. Îl voi aștepta eu. Poți face cafea proaspătă și s-o țin caldă pentru el?

După ce-i ură noapte bună, Lavinia se duse să se așeze pe una din canapelele mari din salonul liniștit. Câinii veniră imediat să se ghemuiască alături. Acum, casa era complet tăcută. Fără să se gândească la nimic, Lavinia urmărea mersul acelor orologiului. Era deja aproape ora două când adormi așezată, cu capul câinilor odihnindu-se pe genuchii săi.

Fu deșteptată din somnul lipsit de comoditate de zgomotul unei chei care se învârtea în broasca ușii de la intrare. Radmer era în casă! Ochii Laviniei priviră rapid cadranul orologiului. Acele fin cizelate indicau ora trei fără douăzeci! Stătea pe canapea de ore întregi! Furia, ușurarea, dragostea, începură să fiarbă în inima Laviniei. Se ridică de pe divan și acest aflux de sentimente contradictorii îi modifică vocea când exclamă cu un aer de furie conjugală, repezindu-se în hol, cu fața încă umflată de lacrimi:

– De unde vii?

Radmer o privi cu un ochi pătrunzător, căruia nu-i scăpa nimic. Îi văzu fața palidă, trasă de îngrijorare, percepu emoția din vocea gâtuită, remarcă buzele tremurătoare și uscate și urmele de lacrimi de pe chip... Dacă Lavinia s-ar fi apropiat mai mult, dacă lumina ar fi fost mai puțin economică, ar fi putut constata strălucirea bruscă din ochii soțului său, mai semnificativă decât fața sa mereu calmă.

– Am fost reținut, draga mea prietenă, îi răspunse cu o voce înspăimântătoare, specifică tuturor soților în această situație.

Lavinia era atât de furioasă, încât nu-i lăsă timp să continue.

– Presupun că ți-ai petrecut seara cu vechii tăi prieteni... Nu te condamn! M-ai luat de soție pentru că sunt o femeie rezonabilă și nu pentru fermecătoarea mea companie!

Inspiră profund înainte de a continua, incapabilă să se stăpânească, indiferentă la consecințele vorbelor sale.

– ... Ai petrecut o seară plăcută cu ea, sau această întrebare nu-mi este permisă? Mă găsești vulgară, nu-i așa? Ei bine, asta nu-mi displace. Astfel, vei ști cu cine ai de-a face!

Se opri brusc, șocată de propriile cuvinte și rămase tăcută, stăpânindu-și suspinele care-i umflau pieptul. Reluă cu o voce total diferită.

– Îți cer iertare, Radmer. Pari epuizat. N-ar fi fost așa dacă te-ai fi distrat...

Dorea să râdă și să plângă în același timp. Trebui să facă un mare efort pentru a-i spune cu un calm aparent:

– Vrei o ceașcă de cafea? Am păstrat-o caldă pentru tine, în bucătărie.

Radmer scutură din cap.

– Nu, mulțumesc. Du-te și te culcă, Lavinia.

Vorbise cu o voce domoală, dar tânăra femeie știa că era furios. Se întoarse fără să mai spună vreo vorbă și urcă în camera sa.

Capitolul 9

Lavinia întârzie la micul dejun, deoarece după ce se răsucise în pat până în zori, căzuse într-un somn greu, din care o treziseră râsetele Petei și ale lui Sibby, care coborau scara.

Intră în sufragerie, unde Radmer citea ziarul. Acesta se ridică pentru a-i spune bună ziua și sună imediat să i se aducă niște cafea proaspătă, înainte de a se așeza din nou.

Fetele o întâmpinară cu mai multă căldură și, remarcându-i fața lividă și pleoapele umflate, o întrebară dacă se simțea bine.

– Nu sunt surprinsă să te văd cu mutra asta, îi explică Sibby. Probabil ai fost extrem de furioasă când tata ți-a vorbit de accident.

– Accident? Ce accident? întrebă Lavinia, observând fețele surprinse ale celor două fete.

Radmer, invizibil în spatele jurnalului, dădea impresia că nu se interesează de conversația lor.

– Dar... Lavinia, l-ai văzut pe tata când s-a întors acasă?

– Nu m-am culcat.... L-am așteptat în salon... Radmer? îl strigă.

– Dragă prietenă? răspunse acesta cu un aer întrebător.

Acest răspuns politicos, făcut să mulțumească orice soție, o scoase evident din sărite.

– De ce oare nu mi-ai spus ce se întâmplase? îi aruncă aproape în față. Erai în stare de șoc?

– Erai obosită, Lavinia, îi răspunse zâmbind cu amabilitate. N-ar fi trebuit să rămâi să mă aștepți, draga mea prietenă.

Furioasă, tânăra femeie își dori să înceteze s-o numească permanent "draga mea prietenă". Nu conta deloc în ochii lui.

– Probabil, răspunse, stăpânindu-și iritarea, dar acum, mi-ar plăcea să știu despre ce este vorba.

Înainte ca soțul său să aibă timp să răspundă, Sibendina și Peta spuseră în cor:

– A fost un carambolaj, pe autostrada spre Utrecht. A scris în ziarul de dimineață și noi am auzit la radio când ne îmbrăcam. Tata s-a oprit pentru a ajuta răniții.

– Faceți amândouă o frumoasă pereche de coțofene gureșe, interveni Radmer cu maliției. Dacă v-ați duce să vă pregătiți pentru școală?

Fetele se ridicară de la masă bombănind puțin. Lavinia le auzi urcând în camera lor. Doar când nu le mai putu distinge sunetul vocilor, se întoarse spre Radmer, pentru a-l întreba cu agresivitate:

– De ce nu mi-ai spus nimic? M-ai lăsat să debitez toate acele lucruri, referitoare... Ai fi putut să mă oprești.

– Și să nu știu niciodată nimic? sublinie pe bună dreptate soțul său. Ai fi ținut totul în suflet. Așa, cel puțin, ai fost sinceră.

– Greșit! N-am fost.

În ciuda eforturilor, vocea i se ridicase cu câteva tonuri.

– M-ai lăsat intenționat să cad în capcană! Ar fi trebuit să-ți spun că...

Se întrerupse pentru a urmări privirea lui Radmer, îndreptată spre ușă. Întoarse capul pentru a vedea ce-i distrăsese atenția. În ușă, cele două fete tocmai îi observau tăcute. Lavinia se întrebă de cât timp erau acolo, ascultându-i.

Dar Radmer le zâmbi, foarte în largul său, ca și cum tocmai se întrerupsese dintr-o conversație încântătoare.

– Vă voi lăsa la colțul străzii, le spuse. De acolo, Peta va putea merge pe jos la Juffrouw de Waal.

Îi ură Laviniei un călduros "Tot ziens" și câteva clipe mai târziu, aceasta îi auzi pe toți trei ieșind din casă, sporovăind vesel. Probabil fetele nu auziseră nimic din cearta lor. Radmer trebuie să le fi observat prezența imediat ce intraseră în încăpere.

Profesorul se întoarse la ora ceaiului, în compania fetelor, în 0detrimentul Laviniei, care își petrecuse toată ziua plângându-și de milă, după ce fusese frustrată de o ceartă și de o explicație. Nu putu face nimic altceva decât să întindă obrazul cu indiferență la sărutul său glacial, să se intereseze politicos despre cum se desfășurase ziua sa și să se alăture cât mai bine posibil bunei dispoziții a Petei și a lui Sibby. Cele două tinere fete o priviră de mai multe ori cu curiozitate, deoarece eforturile de a părea veselă și nepăsătoare, o făcuseră să vorbească prea mult și să râdă cam prea des.

Nimeni nu făcu aluzie la carambolajul din ajun. Lavinia se străduise în zadar să citească iarele și-și aminti că Juffrouw de Waal îi va preda o lecție Petei după ora ceaiului. Dar oare ce vor crede amândouă, dacă va apărea în mijlocul cursului pentru a le cere amănunte asupra unui

accident despre care, în mod normal, orice soț ar fi trebuit să-i vorbească soției de cum deschidea ușa?

Fetele se retraseră în micul salon de la etajul întâi și, când Radmer se pregăti să plece la rândul său, Lavinia îi spuse rușinată:

– Am încercat să citesc ziarele. Era gata să-i cer lui Juffrouw de Waal să mă ajute, dar Peta are lecție cu ea. Părinții tăi nu sunt acasă. Nu-i pot cere nimănui altcuiva decât ție să-mi vorbească despre ce s-a întâmplat aseară.

Vrei să ai amabilitatea de a mă pune la curent?

Radmer se întoarse imediat și se așeză în fața sa.

– Uneori îmi este greu să-mi amintesc că olandeza ta este elementară, observă cu o voce puțin amuzată. A avut loc un carambolaj îngrozitor. Un camion cisternă a agățat o mașină. Mașinile din spate n-au putut frâna la timp. Au fost deteriorate vreo treizeci de automobile.

– Dar tu? Ție ce ți s-a întâmplat?

– Au fost destul de mulți răniți, îi atrase atenția cu răbdare Radmer.

– De ce n-ai telefonat?

Profesorul râse, ca și cum tocmai auzise o glumă bună.

– Am avut și eu o mulțime de lucruri de făcut, destul de urgente.

Înainte ca Lavinia să fi avut timp să replice, Radmer ajunsese deja la ușă.

– Iartă-mă, îi spuse. Chiar trebuie să mă duc în birou pentru a redacta niște note.

Lavinia urcă să se îmbrace cu cea mai mare grijă, pentru a primi invitații așteptați pentru cină. Mijneer de Witt și soția sa, un chirurg pe care-l zărise în ziua nunții. Lavinia avusese precauția de a-i invita de

asemenea pe tânărul student, prietenul lui Sibby și pe un tânăr văr al lui Radmer, încă în primul an la medicină, la Leiden.

Tânăra femeie coborî în salon înaintea tuturor, rătăci prin încăpere în rochia sa de organza roz, cu un șirag de perle în jurul gâtului și părul coafat cu grijă. Inspectă cu totul inutil masa aranjată.

Radmer intră brusc în sufragerie.

– Foarte frumos! comentă.

Lavinia se întrebă dacă vorbea despre masă, despre încăperea în ansamblu, sau despre propria sa persoană. Nu-și asumă nici un risc.

– Fețele de masă albe sunt întotdeauna perfecte și consider că trandafirii roz se îmbină foarte bine cu argintăria și cristalul.

Radmer traversă rapid sufrageria, pentru a veni lângă ea. Îmbrăcase o haină pentru cină și părea mai înalt și mai important ca niciodată.

– Trebuie să admit, îi spuse zâmbind ușor, că ținând cont de proasta, ce spun eu, de foarte proasta părere pe care o ai despre mine în calitate de soț, excelezi în amenajarea căminului nostru. Și pentru că am depășit deja limitele, dacă îmi permiți metafora, să fiu mai bine spânzurat că am furat un bou, decât pentru un ou!

Lavinia se simți trasă de un braț solid, în timp ce cealaltă mână îi ridică bărbia. O sărută cu înverșunare și când tânăra femeie deschise gura pentru a vorbi, o sărută din nou, de data aceasta cu tandrețe, fără să slăbească îmbrățișarea.

– Acum că am făcut-o, mă simt mult mai bine, îi mărturisi.

– Ah? făcu Lavinia cu o voce slabă. De ce?

– Pentru o mulțime de motive de neînțeles, îi răspunse cu un zâmbet ironic.

Lavinia nu știa ce să-i răspundă. Dar sperase altceva.

Îi veniră lacrimi în ochi. Radmer își slăbi ușor strânsoarea. Tânăra femeie se îndepărtă de el și se repezi spre ușă, lovindu-le în trecere pe Sibby și pe Peta, care erau pe punctul de a intra în sufragerie. În trecere, surprinse privirea lor stupefiată și urcă scara în fugă.

Nu trebuia să plângă, își spuse cu hotărâre când ajunse în camera sa. Își spălă ochii, își pudră nasul, bău un pahar cu apă și cu bărbia foarte sus, coborî din nou scara, pentru a merge să se alăture celorlalți. Ca și când viața sa depindea de asta, își făcu o datorie de onoare din a lua parte la conversația ușoară, fără să privească o singură dată spre Radmer și mai puțin să-i adreseze vreo vorbă.

Seara ar fi putut fi catastrofală, după cum se temea. De fapt, cina fu extraordinară, iar conversațiile ușoare și uneori pasionante continuară în salon. Invitații se declaraseră încântați de serata lor, înainte de a se retrage. Din ușă, Lavinia le făcu cu mâna. În ceea ce o privea, nu era câtuși de puțin încântată. Pentru ea, seara fusese interminabilă. Tot ceea ce-și dorise, de-a lungul cinei, fusese un loc liniștit pentru a plânge pe săturate.

Fetele urcară imediat să se culce. Lavinia verifică buna orânduială din sufragerie și bătu cu palma câteva perne din salon, grăbită să le imite. Se apropie de Radmer pentru a-i ura noapte bună cu supunere, fără să aștepte să afle dacă avea ceva să-i spună, în afară de liniștitul său bună seara, obișnuit.

Timp de câteva zile îl evită, coborând la micul dejun puțin mai târziu decât ceilalți, scuzându-se că părăsea masa la primul pretext când Radmer se întorcea să bea ceaiul. Prin simpla lor prezență, fetele ridicau în mod inconștient o barieră între ei.

Seara, după cină, dacă soțul său nu se ducea să lucreze în birou, Lavinia inventa o scrisoare de scris, o treabă de terminat, pentru a evita orice conversație. Pe ansamblu, era mai degrabă mulțumită de comportamentul său. Credea că era la fel de amabilă și cooperantă ca de obicei. Evident, avusese de câteva ori și mici slăbiciuni pe care preferă să le uite. Dar nu știa cât de palidă devenise și ce aer trist și lipsit de strălucire avea. Nici nu bănuia cât de fals îi suna veselia, nici duritatea sa față de Radmer.

La o săptămână după cina organizată la ea, Lavinia se întoarse la prânz după lecția de limba olandeză. O găsi pe Pette foarte îngrijorată. Avu nevoie de câteva minute pentru a înțelege motivul acestei neliniști.

– Este vorba despre fete, îi explică Pette. S-au întors acum o jumătate de oră. Au urcat să stea de vorbă în camera Sibendinei. Mi-au comandat cafea. Când le-am întrebat dacă nu puteau aștepta să mănânce de prânz, mi-au răspuns nu și că trebuie să iasă. Le-am făcut cafea. Sper că am făcut bine, doamnă, pentru că puțin mai târziu, când m-am dus să iau tava, ieșeau din casă, fiecare cu o valiză în mână. Nu m-au văzut, dar am auzit-o pe Sibendina vorbind despre tren, despre Zuidplein și despre metrou.

Pette se întrerupse pentru a-i arunca Laviniei o privire contrariată, înainte de a continua:

– Există un centru comercial Zuidplein, dar este la Rotterdam... Este și metrou acolo...

Lavinia deveni livid. Îi fu greu să urmărească explicațiile Pettei și timp de câteva clipe, fu complet derutată.

– Ești sigură de ceea ce spui? Există o mulțime de magazine la Amsterdam. De ce să fi plecat la Rotterdam? Mă duc să mă uit în

camera lor. Poate au lăsat vreun bilet. Nu se poate altfel. Verifică jos, te rog.

Lavinia nu descoperi nici un bilet cu explicații. Dimpotrivă, din dulapul lor dispăruseră unele haine: cămăși de noapte, obiectele de toaletă, lenjerie intimă... Lavinia alergă să telefoneze la școală, unde în anumite zile mergeau împreună. Așteptând să i se răspundă, Lavinia își aminti, cu o strângere de inimă, că în ajun chiar Peta o întrebase cu îngrijorare dacă era fericită. Se grăbise s-o asigure că totul era în ordine.

– Este ciudat, îi răspunse sora sa, Sibby și cu mine suntem convinse că nu ești, și nici Radmer.

Peta se retrăsese imediat în camera sa. Lavinia considerase mai prudent să nu continue această conversație. Cât regreta acum această neglijență...

O voce autoritară îi răspunse la celălalt capăt al firului în legătură cu ancheta sa despre cele două fete... Cum acestea nu aveau nici un motiv întemeiat să părăsească școala înainte de ora prânzului, nimeni din școală nu le observase absența. Persoana care îi răspunse dorea să știe dacă erau bolnave.

– Nu, răspunse Lavinia fără să aștepte. Dacă este posibil, vă voi da vești mai târziu.

Se duse să-și ia poșeta din camera sa, vârî în ea ceva bani și, fără să se preocupe de ținută, coborî s-o vadă pe Pette la bucătărie.

– Plec în căutarea lor, îi explică femeii cumsecade, chinuită de îngrijorare. Mă duc la Rotterdam. Vrei să chemi un taxi pentru mine? Sper că n-au plecat în altă parte.

– Le-am auzit spunând că merg la Rotterdam, insistă Pette.

Trebuie să-i vorbesc profesorului despre asta?

Lavinia scutură din cap.

– Nici măcar nu știu unde să-l găsesc. Astăzi trebuia să facă o autopsie foarte importantă. În plus, cu puțin noroc, Peta și Sibby se vor întoarce înaintea lui. Dacă sosesc în lipsa mea, nu le mai lăsa să iasă, Pette! Voi face tot posibilul să le găsesc și dacă nu voi reuși, vă voi telefona mai târziu. Să sperăm că este vorba despre o glumă proastă. Cum păreau când au plecat? Erau bucuroase?

Pette scutură cu tristețe din cap.

– Păreau foarte serioase. Dar n-ați mâncat de prânz... Vă voi face o cafea.

Lavinia consideră că pierduse destul timp. N-avea nici o idee despre orarul trenurilor pentru Rotterdam, nici despre timpul necesar pentru a străbate cei șaptezeci și cinci de kilometri, nici măcar dacă va fi în stare să găsească amplasarea centrului comercial Zuidplein, o dată ajunsă acolo.

Se instală în taxi, tremurând de nerăbdare. Pierdu câteva minute prețioase pentru a-și lua bilet și a găsi peronul corespunzător. Ajunse acolo doar pentru a vedea vagonul din coada trenului pentru Rotterdam, dispărând.

Din fericire, trenurile erau frecvente și îl luă pe următorul. Observă cu o privire absentă periferia Amsterdamului defilând prin fața geamului compartimentului, încercând să-și ordoneze în minte evenimentele, pentru a înțelege situația. Mintea sa, fără îndoială obosită, refuza să funcționeze. Capul îi era complet gol.

La gara din Rotterdam, trebui să facă un efort pentru a-și reveni. Părăsise casa de două ore pentru a porni în căutarea a două rațe sălbatice...

Se interesă de drumul său, în olandeză, dar fără mare succes.

Un controlor de tren, compătimitor, îi arătă locul metroului și direcția în care să-l ia pentru a ajunge la centrul comercial Zuidplein. Era suficient să coboare la capăt, magazinele erau acolo.

După care, totul fu ușor. Urmări cu privirea toate siluetele care intrau sau ieșeau din centrul comercial. După mai multe alarme false, trecu de ușile grele și se află într-un hol de mari proporții, luminat strălucitor, fremătând de vocile persoanelor care vorbeau toate în același timp. De fiecare parte se aliniau magazine de toate felurile și de toate dimensiunile. Lavinia se îndreptă spre centru, descurajată la ideea de a căuta pe cineva într-o asemenea aglomerație.

Întoarse spatele marilor magazine "Vroom și Dreesman" care se aflau toate în fața acestui amplasament imens și începu să înainteze încet, scrutând chipurile din mulțime. Se afla la două treimi din drum, când îl observă pe Radmer. O privea, la distanță de îmbulzeală, la adăpostul unui zid.

Lavinia nu știa ce bucurie îi cuprinse chipul îndată ce-l văzu. Alergă la el fără o clipă de ezitare, lovindu-se de cumpărătorii care se dădeau la o parte la trecerea sa. Când ajunse în sfârșit, se agăță de haina sa asemenea cuiva care este pe punctul de a se îneca și se agață de un trunchi de copac providențial.

– Radmer! bâigui. Cum ai aflat? Cum ai ajuns aici atât de repede? Fetele sunt undeva aici... Pette le-a auzit că vor veni aici. Nu reușesc să înțeleg de ce au venit atât de departe pentru a face cumpărături! Am sărit în primul tren. Nu pot avea foarte mult avans față de mine...

Se întrerupse brusc și constată cu voce îngrijorată:

– Acum, sunt ore de când au plecat. Sunt neliniștită, Radmer.

Își stăpâni toate gândurile îngrozitoare care-i treceau prin minte.

Radmer puse o mână blândă, fermă și liniștitoare peste cea a Laviniei și, în ciuda gravității feței sale, îi zâmbi.

– Nu m-am putut întoarce acasă mai devreme pentru a-ți vorbi, cum avusesem intenția. Pette mi-a povestit ce s-a întâmplat și am sărit în mașină. De-abia am ajuns, când te-am zărit. Nu te frământa, Lavinia. Nu va fi greu să le găsim, dacă sunt aici.

Vocea îi era caldă și încurajatoare. Își trecu un braț în jurul umerilor Laviniei înainte de a continua:

– Cel mai bun lucru de făcut, este să străbatem în lung și în lat locul, mergând încet, în speranța de a le întâlni. Dacă n-avem noroc, vom lua o hotărâre după aceea.

Această ocupație le luă aproape o oră, deoarece aleile plecând din centru, duceau la alte galerii. Exista chiar și o piață unde se aranjaseră vitrine și un mare număr de snack-baruri și cafenele. În alte împrejurări, Lavinia ar fi găsit mai degrabă amuzant să cerceteze toate aceste prăvălii. Deocamdată, ocupată cu cercetarea sa, de-abia le remarcă.

Când se întoarseră la punctul de plecare, Radmer îi împărtăși calm decizia sa, zâmbindu-i:

– Vom relua turul, dar de data aceasta, ne vom opri în fiecare magazin. Vom întreba dacă le-a văzut cineva. Trebuie să-mi spui cum erau îmbrăcate. Nu ești prea obosită, Lavinia?

Era epuizată, dar scutură din cap.

– Nu sunt obosită deloc, răspunse cu voce slabă. Cu ce începem?

Radmer îi luă din nou mâna.

– Ce-ai spune de magazinele Hema? Este exact genul de loc în care le-ar plăcea să meargă.

Traversară centrul, înconjură magazinele mici rotunde, magazinele elegante de modă și aproape ajunseră de cealaltă parte, când simți apăsarea degetelor lui Radmer peste ale sale.

– Iată-le! făcu acesta cu o voce liniștită, în care Lavinia percepu o anumită ușurare. Exact în față, în salonul de ceai.

În fața lor se ridica o construcție rotundă din sticlă și lemn, înconjurată de o terasă minusculă. În interiorul luminat strălucitor, Peta și Sibby, de fiecare parte a unei mese, cu capetele apropiate, erau adâncite în conversație. Chiar de la acea distanță, Lavinia putea vedea că această conversație era animată și că nu păreau deprimate.

Radmer o duse rapid spre salonul de ceai.

– Să mergem lângă ele, îi spuse când ajunseră în ușă. Îți voi comanda o ceașcă de ceai.

Privirile lor se întâlniră rapid și Radmer zâmbi văzând-o cum își croia drum, pentru a merge să ia loc pe scaunul din fața lui Sibby.

Lavinia nu fu deloc pregătită pentru primirea ce-i fusese rezervată.

– Oh! Dumnezeule! Ne-am rugat atât de mult cerului să vii până la urmă! declară Sibby.

– Radmer a venit cu tine, Lavinia? o întrebă Peta.

Tânăra femeie dădu din cap, simțind pericolul de a izbucni în lacrimi la cel mai mic cuvânt. Nu avea rost să-și strice imaginea de mamă vitregă și soră mai mare, rezonabilă... Din fericire, Radmer fu imediat lângă ele și se așeză alături de Sibby și în fața Laviniei.

– Sunt foarte mulțumit că v-am găsit, spuse cu o voce călduroasă.

– Și noi de asemenea, tată, răspunse imediat Sibby. Tocmai ne întrebam ce vom face. Speram să porniți în căutarea noastră, măcar Lavinia... iar dacă tu porneai pe urmele ei, câștigam.

– De ce ați făcut această escapadă, dragele mele? le întrebă Radmer cu voce domoală, fără umbră de mânie.

Peta fu cea care răspunse.

– Am considerat-o o idee bună. Atenție! Nu este vorba de o faptă necugetată! Sunt zile întregi de când vorbim despre asta. Și am avut un motiv întemeiat, nu-i așa Sibby?

Fără să se grăbească, Peta puse zahăr, turnă lapte în ceașca Laviniei și i-o întinse.

– Bea repede ăsta, draga mea, o rugă.

Ascultătoare, Lavinia își bău ceaiul cu lapte și-și stăpâni lacrimile, fără să îndrăznească totuși să rostească vreo vorbă.

– Poate veți crede că ne amestecăm în ce nu ne privește, începu Peta.

Observă fața lui Radmer și, încurajată de zâmbetul său ușor, continuă:

– Sibby și cu mine ne-am spus că dacă vom face ceva cu adevărat dramatic, cum ar fi să ne înecăm pe jumătate, să ne răsturnăm cu o mașină, să facem o escapadă, veți fi obligați să vă ajutați unul pe celălalt, ceea ce v-ar fi apropiat, pentru că tu o iubești pe Sibby și Lavinia mă iubește. Ați fi înțeles amândoi că împărtășiți aceleași sentimente. Poate explicația mea nu este foarte clară...

Peta îl privi neliniștită pe Radmer.

– Dimpotrivă, este absolut clară, Peta. Întinse brațul fără s-o privească pe Lavinia și îi acoperi cu mâna micul pumn strâns.

– Ne-am hotărât să fugim, își continuă Peta povestea, pentru că înotăm prea bine amândouă pentru a ne lăsa atât de ușor. Cât despre accident, am considerat că riscam mai degrabă să fim ucise, decât ușor rănite și am preferat să renunțăm la el. Așa că am fugit și dacă n-ați fi venit să ne căutați, am fi avut dovada că nu ne iubiți, încheie cu un

zâmbet seducător. Poate n-a fost foarte clar, dar trebuie să fiți de acord că a fost o idee bună.

Lavinia își drese glasul, găsindu-și vocea ușor tremurătoare.

– Dar presupunând că nu v-am fi găsit în această mulțime. Ce s-ar fi ntâmplat cu mine, fără voi două?

– Lucrurile s-ar fi aranjat bine. Ai fi depins de tata, hotărî Sibby...

Lavinia își strânse mâinile încrucișate atât de puternic una de cealaltă, încât articulațiile degetelor deveniră complet albe. Timp de câteva secunde, uită unde era, își uită de asemenea educația atât de greu primită și alcătuită și mai ales că nu trebuia niciodată să-și arate sentimentele în public și să discute cu voce ponderată.

– Te înșeli, strigă aproape. Nu depind de nimeni! Tatăl tău, Sibby, depinde de munca sa și de mama ta. Cel puțin de memoria sa. El..... El.....

Se opri brusc din vorbit, stupefiată de propriile cuvinte și-și privi interlocutorii drept în față. Sibby și Peta așteptau urmarea, iar Radmer... Oare cum putea să se simtă în largul său pe scaun și chiar să râdă!

Îl fulgeră cu privirea, bombăni câteva cuvinte furioase, își luă geanta, împinse cu putere în spate taburetul pe care stătea și se repezi spre ușa chioșcului. Nu știa deloc unde mergea și nici nu o preocupa. Se grăbi înainte, fără să-și dea seama că Radmer era deja pe urmele sale.

Cele două fete observau urmărirea cu interes.

– Merge, Peta! De data asta, cred că este bine! În câteva minute, vom avea ceea ce numești tu o explicație, deși după părerea mea, nu este locul ideal. Nu este destul de romantic, spuse Sibby ridicând din umeri. Apoi se întoarse, dar nu imediat. Avem timp să luăm una din acele înghețate delicioase. Pentru mine va fi ciocolată și nuci.

Se duseră de mână să dea comanda la tejghea.

Lavinia înainta repede, lovindu-se continuu de oamenii din mulțime, scuzându-se de fiecare dată în englezește. Dorea să se piardă în această mulțime cât mai repede posibil, dar bunul-simț o sfida deja: unde va merge și ce va face când va fi acolo? Ce se va întâmpla cu fetele? Cât despre Radmer, refuza cu totul să se gândească la el. Închise o clipă ochii pentru a-și aminti zâmbetul său și se izbi de o matroană enormă, care ducea un coș. Acum era foarte aproape de "Vroom și Dreesman". Intră în fluxul de vizitatori care se îndrepta spre ușa de ieșire și se lăsă împinsă de la o tejghea la alta, ochii săi recepționând doar lumina strălucitoare de pe rafturile cu bijuterii, cravate, mănuși...

În cele din urmă se opri în fața vitrinei unui bijutier și rămase acolo, aproape buimacă, privind brățările, inelele și colierele scânteind de pietre prețioase. Vânzătoarea o privi, intrigată, iar tânăra femeie simți că era mai bine să meargă în altă parte, într-un colț, în care de data aceasta contemplă un stand circular unde erau agățate un mare număr de eșarfe. Deocamdată, era singură pentru a-și recăpăta respirația și a-și veni în fire. I se părea că avea capul complet gol.

– Iubito! îi șopti Radmer la ureche, punându-i mâna pe umăr.

– Oh! exclamă Lavinia, atât de tare, încât o femeie care tocmai pusese mâna pe o eșarfă, și-o retrase repede și-i aruncă o privire uimită înainte de a se îndepărta.

– Sunt de acord că nu este locul visat pentru a declara dragoste soției....

Lavinia își înăbuși un suspin și se adresă eșarfelor atârnate în fața nasului său.

– Dar nu mă iubești. Tu...

Niște mâini mângâietoare o făcură să se întoarcă atât de repede, încât nu mai văzu decât o parte din haină și cămașa sa albă din mătase.

– Tu mi-ai spus-o. Știi bine că mi-ai spus-o, murmură tânăra femeie cu gura lângă stofa hainei sale. Niciodată nu mă voi putea interpune

între tine și Helga.

Radmer îi ridică bărbia cu vârful degetului și o obligă să-l privească în ochi.

– Desigur. Am spus-o și, în plus, este adevărat! Deoarece cum vrei să te interpui între mine și cineva care nu mai este și la care nu mă mai gândesc de ani de zile? Helga nu reprezintă nimic pentru mine, draga mea. Mare parte din viața noastră în comun, deja nu mai reprezenta nimic. Îți voi vorbi despre asta într-o zi, dar nu acum. Avem lucruri mai importante să ne spunem.

Lavinia privi chipul calm și sigur pe sine al lui Radmer.

– Dar când ne-am căsătorit, ce spun, chiar înainte de asta, când m-ai cerut în căsătorie, mi-ai spus că nu mă iubeai! Voiai să accept să trăim în relații prietenești, doreai...

O sărută pentru a opri valul de cuvinte de pe buzele sale.

– Este exact! Cât de prost poate fi uneori un bărbat. Totuși, ideea de a te lua de soție îmi era absolut insuportabilă! În zadar încercam să cred că mă căsătoream cu tine dintr-o mulțime de motive rezonabile. Și, inima mea, nu uita că ai avut mare grijă să mă faci să înțeleg cât de des posibil, că era de asemenea punctul tău de vedere. Dar în acea noapte, la fermă, când te-am văzut jos lângă scară.... mă așteptai într-un nor de fum! A trebuit să remarc că te iubeam prea mult pentru a respecta înțelegerea și că trebuia să ți-o spun, sau să ies din viața ta...

– M-ai obligat să conduc Bentleyul! îi aminti Lavinia cu umor.

Am făcut-o! Totuși, eram îngrozită! Și când ai venit lângă mine, în acea casă, m-ai tratat într-un mod aproape brutal!

Radmer o trase cu totul lângă el pentru a lăsa să treacă o femeie tânără care împingea un cărucior cu cumpărături.

– Draga mea! Doream să-ți sucesc gâtul și să te iau în brațe, în același timp. Să-ți spun cât de minunată erai, că erai pe punctul să mă înnebunești.

Lavinia continuă, ca amețită:

– Și când am cumpărat rochiile acelea, când mă dusesem la coafor...

– N-aveam decât o dorință: să-ți spun că erai cea mai frumoasă fată din lume. Dar m-am abținut de teamă să nu te superi.

Se aplecă peste fața sa pe care o prinse în mâini pentru a o săruta.

– N-aș fi crezut niciodată că pot iubi în asemenea măsură. Dacă nu rămâi cu mine, viața mea nu va mai avea nici un sens.

Se întrerupse pentru a-i zâmbi unei doamne grase în costum popular, care voia să treacă.

– În acea seară, când m-am întors acasă atât de târziu, am înțeles că mă iubeai și tu.

– N-am spus o vorbă!

– Te înșeli. Ai spus foarte multe. Erai foarte furioasă, dragostea mea.

– Eram furioasă pentru că mi-a fost teamă pentru tine.

– Știu, îi răspunse înainte de a-i acoperi Laviniei fața cu nenumărate sărutări mici, sub privirile interesate ale unui băiețel și ale unor fetițe, care-i observau cu gura cascată. Lavinia întâlni privirea fascinată a copiilor și roși până la urechi.

– Să nu crezi că nu-mi place să mă săruți, Radmer, dragostea mea, dar am impresia că suntem într-un loc foarte public...

Radmer plimbă o privire absentă în jur.

– Cred că ai dreptate, dragostea mea. Să mergem să le întâlnim pe fete. Probabil tocmai se felicită și se îmbolnăvesc îndopându-se cu înghețată.

– Sărbătoresc o victorie, replică Lavinia zâmbind. Această escapadă ne-a permis să ne regăsim.

Începură să meargă încet, mână în mână, doar cu dragostea lor, indiferenți de acum la mulțime.

– De ce crezi că m-am întors devreme acasă, Lavinia?

– Nu știu, spune-mi, Radmer.

– Pentru a-ți spune că nu mai puteam. Lucrurile nu mai puteau continua așa. Venisem să te rog să mă ierți pentru rătăcirea mea ridicolă și să accepți să iei totul de la zero cu mine.

Lavinia privi cu pasiune chipul soțului său, înnebunită de fericire.

– Oh! da... te rog Radmer, să luăm totul de la început! îl imploră cu ardoare, cu ochii ațintiți în ai săi.

– Nu te întoarce! îi șopti cu maliţiozitate Radmer la ureche, aruncând o privire piezișă spre salonul de ceai. Două fermecătoare pușlamale ne observă.

Făcură împreună un mic semn din mână spre Sibby și Peta. În clipa când trecea de ușă, Radmer o mai reținu o clipă pe Lavinia.

– Draga mea Lavinia, nu știu dacă îți amintești, dar ți-am spus într-o zi, că nu erai femeia care să-i ceară luna soțului său. Țin să-ți spun că nu este deloc nevoie să mi-o ceri. Deoarece am intenția să mă duc singur s-o desprind pentru a ți-o da... Voi adăuga soarele și stelele, pentru a fi cu bătaie la cântar...

Dacă își amintea!

Oare n-o făcuse această frază să sufere cumplit? Nu se gândise că o credea lipsită de orice sensibilitate, de orice dorință de fericire?

– Este foarte amabil din partea ta, Radmer, îi răspunse copleșită de fericire. Dar la drept vorbind, ce îmi pasă de lună, când am dragostea ta?

Sfârșit